

בשובי לירושלים

**מקבץ מאמרים ממדור
'הלכה בקרוב למעשה'
שיו"ל בגיליון 'אז נדברו'
בנושאי חג הפסח
בבית חיינו...**

**מהדורה חדשה
התשפ"ה**

כל הזכויות שמורות

משפחת פולק

גאולה 15 חיפה

a8447168@gmail.com

תוכן העניינים

חלק א': בצאתי ממצרים - פסח מצרים

- 7..... הקדמה: לשנה הזאת!!! בירושלים
12..... כי מן המים משותיהו... את מי?
20..... ונצלתם את מצרים...
27..... מעשה שהיה: קראו לה מירי!!!
38..... ליל שימורים... הוא הלילה שאמר הקב"ה לאברהם
44..... ואז הגיע תורו של ג'וני...
48..... סמכוני באשישות רפדוני בתפוחים כי חולת אהבה אני...
57..... אבא'לה... עשרת המכות מוכרות לי מאיזשהו מקום...
ליל הסדר מתקרב!!! תכל'ס' על איזה ספר אתה ממליץ להגיע
65..... איתו לליל הסדר?

חלק ב': בשובי לירושלים - פסח דורות

- 73..... שלושים ואחד בחבורה אחת...
82..... לפניך סוכן הנסיעות במגוון המסלולים השונים לעליה לרגל...
85..... וכעת נקדיש כמה מילים על פייביש, הרועה שלנו...
90..... סבא יצא השנה במכרז: מי יעלה ראשון לירושלים?
101..... בקיצור נמרץ: מהמתרחש בימים י"ב ו"ג בניסן:
101..... פרשת פרה - 'זרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם...'
103..... אבל חכה!!! יש עוד מאורע דומיננטי ביום הזה!!!
104..... אור לארבעה עשר בניסן, סו"ס אפשר ללחוץ ידים...
106..... ארוחת ערב של ליל בדיקת חמץ, עם לחמי תודה, אבל מצות...
108..... פינה מיוחדת לשנה זו שערב פסח חל בשבת...
115..... יוצאים לבית המקדש להקריב קרבן פסח!!! הגיע עת!
116..... מלויים את סבא לבית המקדש... עם הרבה דמעות ומחשבות...
117..... ולפתע נשמע קול קסום... ששיתק בבת אחת את המטבח...
120..... מתחילים לערוך!!! כעת ניגשים לערוך את "קדש"...
123..... ההקרבה!!! הדרכה מעשית ונקודתית...
130..... ליל הסדר... הביאו לפניו "גופו של פסח"...
130..... הגברים חוזרים מבית המקדש עם גופו של פסח בידיהם:
131..... ובחצר... החלה עבודת הצליה של קרבן פסח

- 136.....קדש, ורחץ, כרפס, יחץ, מגיד.....
- 138.....רחצה, מוציא מצה, ו.....
- 139.....מצוות אכילת קרבן פסח בדחילו ורחימו.....
- 142.....עוד כמה דקות מגיע הרגע הגדול... "ויהי בחצי הלילה"
- 145.....הגיע זמן ק"ש של שחרית... בוקר יו"ט ראשון דפסח
- 145.....יום טוב ראשון של פסח- קרבן ראיה, חגיגה
- 147.....כעת ניגשים להקריב שלמי חגיגה של חג הפסח.
- 152.....מוצאי יום טוב ראשון של פסח. ליל קצירת העומר
- 155.....בוקר, יום ראשון של חוה"מ פסח
- 156.....תנופת העומר, הגשתו, והקטרתו.
- 158.....יוצאים מהקדש למעמד שריפת הנותר.

חלק א':

**בצאתי
ממצרים**

**פסח
מצרים**

הקדמה: לשנה הזאת!!! בירושלים

בתולדות עם ישראל ישנה תקופה די קצרה ודי מסוימת... אבל אנחנו לא מפסיקים לדבר על אותה תקופה... כבר אלפי שנים שאנחנו כל שנה מחדש מספרים על תקופה זו... משננים... וממחישים... ומספרים... ומשחזרים... ומפרטים... ומחדשים... ולא מפסיקים לדוש סביב אותה תקופה לא ארוכה....

תקופת יציאת מצרים!!!

כן... יציאת מצרים זו הייתה תקופה די מסוימת... מצד אחד לא ארוכה... אבל לעומת זאת כמות הדיו שנשפכה על אירועי התקופה הזו וכמות הסיפורים והערגה שהתנקזו במשך כל הדורות סביב רק אותה תקופה קצרה... הרי זה בגדר "אילו כל הימים דיו והאגמים קולמוסים.....".

אז זהו זה שאחת מהסקרנויות הגדולות שלי זה... עם ישראל בשעתו... האם הם הבינו את גודל התקופה שבה הם נמצאים??? האם הם קלטו שהם נמצאים כעת בתקופה כזו הרת גורל וכזו משמעותית... שגם עוד אלפי שנים אנחנו לא נפסיק לדבר ולספר ולנתח כל פסיק הכי קטן שהיה בתקופה הזו??? האם עם ישראל בשעתו העלו על דעתם שהתקופה הקצרה הזו הולכת להיות יסוד היסודות שעליו נשתית את כל חיינו עד סוף הדורות?

תבין: לו יצויר שהייתי אז... ולו יצויר גם שהייתי יודע בודאות שהחוויית של ימים אלו זה משהו שהולך להיחרת לדורי דורות ולעולם לא יפסיקו לדבר על זה... אם הייתי יודע את זה: הייתי משתדל קצת יותר... מתאמץ יותר... גם אם הייתי בדיוק אז קצר רוח... גם אם כשמשה היה מגיע הייתי בדיוק באמצע עבודה קשה... באמצע איזה מועקה נפשית... יתכן שהייתי בכל זאת טיפה... טיפ טיפה יותר מתאמץ... סוף סוף זה... זה... לא עוד איזה תקופה... זה תקופה שהולכת להיות מונצחת... היא הולכת להיכתב בתורה לדורי דורות... והרמב"ן והספורנו והאור החיים והכלי יקר ידייקו בכל מילה ובכל תיאור שממחיש את המצב שאני נמצא בו כעת... זה משהו שהנינים שלי הולכים לספר עליו כל שנה בליל הסדר עד סוף כל הדורות... אז השאלה הגדולה היא:

האם הם!!! הם שהיו שם... האם הם באמת קלטו שמדובר כעת בתקופה מיוחדת בכל קנה מידה? או שמא: רק אנחנו... במבט לאחור... אנחנו מבינים למפרע שאכן תקופה זו הייתה אבן הפינה להולדת העם היהודי... אבל הם??? אצלם זה היה עוד איזה 'משהו' בחיים... אמנם גם אצלם זה היה שגרה קצת חריגה... אבל לא הרבה מעבר לזה... **אה??? מה אתה אומר??? הם קלטו שמדובר בתקופה מיוחדת או לא???..**

עד כאן הרהורים שלי בעקבות העבר...

אבל פתאום... פתאום נפל לי האסימון... סליחה... אולי את השאלה הזו צריך להפנות אלי בעצמי!!! אולי בדיוק את השאלה שאני כעת שואל על אבותי...!!! **יתכן שבעוד שבעת אלפים שנה הצאצאים שלי ישאלו את אותה שאלה בדיוק--- עלי!!!** כי בעוד שבע מאות שנים... אי שם עמוק בגאולה העתידה... כשהנכד נין של הנכד שלי ישב ויספר בערגה על הההיא שנה! על השנה המקודשת!!! שנת התשע"ט! אותה שנה שעם ישראל נגאלו מהגלות האחרונה... גלות אדום... היא שנת השימורים שהקב"ה שמר וציפה לגאלנו... ובשנה הזו סוף סוף בן דוד בא בה... וכשהנין של נין שלי יספר לנינו בהמחשה ובהטעמה על הרגעים שלפני... ועל כל התהליך והקשיים שעברו על אותו דור שהם הם היו בסופה של ציפיה... אותם אלו שזכו שהמשיח בא בדורם... **ככל הנראה גם הנין שלי!!!** גם הוא יעמוד בתורו הוא וישאל בסקרנות את אותה שאלה בדיוק שאני שואל עכשיו...

הוא יעמוד וישאל: תגיד לו: מאוד מסקרן אותי... האם סבא שלי... זה שכבר לא היה לו כח וסבלנות לחכות למשיח מקוצר רוח ומעבודה קשה... **האם הוא קלט!!! באיזה תקופה מיוחדת הוא נמצא???** האם הוא העלה על דעתו בחודש אדר ש... ש... שיתכן שזה החודש האחרון בגלות אדום!!!?? האם הוא לקח בחשבון שהחודש הזה הוא הסוף וקץ לכל צרותינו, תחילה וראש לפידיון נפשנו??? הנין שלי יעמוד וישאל: האם סבא שלי קלט בשעתו את גודל הזכיה

שהוא זכה להיות בתקופה שרבות דורות לאחמ"כ... כולם ידברו על אותה תקופה בכיסופים... ויספרו את סיפור הגאולה כיצד ואיך התקיים "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות..." ???

אז ניני היקר... אני אקדים אותך... ואני אענה את התשובה עוד לפני שהספקת לשאול... צר לי ניני היקר... אבל לא!!! ממש לא!!! אני ממש ממש לא קלטתי באיזה תקופה משמעותית והרת גורל אני נמצא... כן... אמרו לנו... כל הזמן אמרו לנו שמישיח אין שוין קומען ודווקא האמנו בזה... ואפילו חיכינו לזה... אבל עדיין... לא לגמרי קלטנו...

ניני היקר: בשביל להבין אותי... אתה צריך להיכנס לראש שלי... אתה... שתהיה בריא... נולדת בתוך הגאולה... אצלך הגאולה היא המצב הטבעי... זה הנורמה... ואילו הגלות??? אצלך הגלות זה בועה וקופסה סגורה... שכשאתה רוצה אתה פותח אותה... ולאחמ"כ אתה סוגר אותה... אבל תחשוב עלינו??? הדור האחרון שעדיין נמצא בתוך הגלות... אצלנו זה בדיוק ההיפך!!! הגלות אצלנו היא המצב הטבעי... נולדנו בתוך הגלות... סבתא שלנו הגיעה מאושוויץ... גדלנו על סיפורים של גלות... נולדנו לתוך הניסיונות של עמלק... אצלנו זה המצב הטבעי... אדרבה... אצלנו דווקא הגאולה היא סוג של קופסה... שאם אתה רוצה אתה פותח את הקופסה הזו ומתחיל להתמלאות בתקווה ובשמחה שעוד מעט מגיע הגאולה... אבל לאחמ"כ הקופסה נסגרת ואתה שוב חוזר לברררר... תבין אותי ניני היקר... תבין אותי למה למרות כל הנבואות וכל ההבטחות המפורשות שלא יזנח לעולם ה'... ופתאום יבא האדון אל היכלו... ולמרות שהאמנו בזה במאת האחוזים... וקיינו מאוד שבימינו תיושע יהודה, למרות כן... עולם עדיין כמנהגו נוהג... והפנים שלנו המשיכו להיות נפולות והמשכנו לגרור את הרגלים כאילו לא הולך לקרות פה שום דבר מיוחד...

תבין אותי ניני היקר...

יופי... הצלחתי לצאת יפה... הסברתי לתרץ את עצמי יפה... הנין שלי כבר לא מסתכל עלי מוזר... אבל מה זה עוזר לי... המציאות היא שאנחנו עלולים להפסיד את התקופה המכוננת ביותר של כלל ישראל...

מה שברור הוא: שמשיח קרוב מתמיד!!! וגם אם הוא התעכב עד עכשיו... אבל הוא יגיע... כי הקב"ה אמר שהוא יגיע... ולכן הוא יגיע... הוא מוכרח להגיע... וכאן חשוב להדגיש נקודה מאוד חשובה: נא לא לשכוח, כשהמשיח יגיע, הוא יגיע לתמיד!!! זו הפעם אחרונה שהוא צריך להגיע... כי ברגע שהוא יגיע... אני רוצה שתבין: כשמשה רבינו אומר לעם ישראל שהגיע הגאולה ועם ישראל צריכים כעת להאמין לו... הקב"ה אומר לו: תגיד להם, אהי-ה אשר אהי-ה... תגיד להם שכמו שעכשיו תגיעה הגאולה ככה גם בעתיד תבא הגאולה... משה רבינו עונה לקב"ה: אנא ה', למה להגיד להם את זה??? להגיד להם שאחרי הגאולה הזו עוד יבואו ימים קשים ואח"כ שוב נצטרך גאולה... ענה הקב"ה למשה: בסדר... אל תגלה להם... תגיד להם שהגיע הגאולה וזהו...

ככה היה בגאולת מצרים... אז היה צריך להסתיר את האמת מעם ישראל... אבל כעת אין מה להסביר... כעת זה באמת סופי סופי!!! עד הסוף סופי!!! לא לחינם נדרש מאיתנו סבלנות מיוחדת לחכות למשיח למרות שהוא מתעכב... אתה יודע למה??? כי כשהוא יגיע זה סופי!!! יש לי חבר שקנה דירה בהר יונה... ומסירת המפתחות התעכבה בעוד חודש ועוד חודש... ונו... כמה אפשר לחכות... אבל היה לו סבלנות!!! אתה יודע למה??? כי זה היה דירה שלו!!! והוא ידע שברגע שהוא כן יקבל את המפתחות... אז זהו!!! זה לתמיד... זה הפעם האחרונה שאני נאלץ לחכות... כשיודעים את זה מקבלים כח...

אז נא לקחת בחשבון: יתכן בהחלט שזה אנחנו!!! יתכן שהדור הזה שכולם דיברו עליו... הדור שלנו זה הדור שבמשך כל הדורות כשהתפללו ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים... דיברו עלינו... קח בחשבון שכל המצלמות כעת עלינו... אנחנו הולכים להיות אותו דור אחד ומיוחד שבמשך כל הדורות ידברו עלינו... והנה ימים באים נאום ה' ולא יאמרו עוד חי ה' אשר העלה את ישראל ממצרים, אלא חי ה' אשר העלה ואשר הביא את ישראל מכל המקומות אשר נדחו שם",

אז איך אומר הצלם??? נא להסתדר לפני ההנצחה... נא להתארגן ולחייך לפני
ההנצחה...

כי מן המים משיתיהו... את מי?

בתייה הנסיכה יושבת לה בארמון המלוכה... מי כמוה מכירה את אביה המלך פרעה... היא היחידה שמכירה אותו הכי טוב... היא מעורבת עמוק עמוק בנושאים הכי רגישים ואיסטרטגים במלוכה... פרעה מאז ומעולם השתוקק להיות אלוהים!!! ומבחינתו היו לו את כל ה"נתונים" הנדרשים להיות אלוהים... הכל היה מוכן להכתרה הרשמית... אבל היה רק מישו אחד ויחיד שהפריע לו להכריז כך באופן רשמי... תנחש מי??? **עם ישראל!!!**

עם ישראל כמו תמיד הוא העם שמייצג את המצפון וההכרה בכח אלוך עליון שהוא גבוה מעל גבוה... והוא הממליך מלכים... והוא מנהל את הכל... ופרעה ידע שכל זמן שהעם הזה... חי וקיים פרה ורבה... הם לא מאפשרים לו להגיע לפסגת חלומותיו הלא היא: "אלוהים..."

מה עשה פרעה??? הוא סגר דיל עם היאור... אני אזרוק את כל דור ההמשך של עם ישראל ליאור... ונראה!!! נראה אם האלוקים שלהם מתנגד... אם האלוקים שלהם באמת יתנגד ויציל אותם ממני. אז הפסדתי בפריימריז האלוכי!!! אני נכנע ופורש מהמירוץ!!! אבל!!! אם האלוקים שלהם לא יציל אותם... אז זהו!!! אני והיאור ניצחנו... ואז שנינו... אני והיאור ניכנס לנשיאות האלוהים ברוטציה... מה שנקרא "לי יאורי ואני עשיתיני"..

והתכנית יצאה לדרך... ואכן מידי יום התחילו להשליך ליאור תינוקות עבריים בזה אחר זה... פרעה עוקב בדריכות אחרי ההתפתחויות... נו... מה קורה??? האם יש תגובה מאלוכי העבריים??? האם הוא מנסה להתנגד??? האם הוא עושה משהו בשביל להציל ולהגן על נאמניו ממני ומהיאור???

שקט!!! מי כמוך באלמים ה'!!! רבבות תינוקות מושלכים ו... ושום דבר...

פרעה חוכך את ידיו בסיפוק... הוא כבר התחיל להכין שמפניות... זהו!!! אם האלוקים של העבריים לא מציל אותם מהיאור... אז... אני באמת נשארת המועמד היחיד למשרת האלוהים... קדימה יאור... אפשר להתחיל כל להבין את

מסיבות הנצחון... פרעה כבר התחיל להתאמן בבית על "אלוהים..." בתוך הבית הוא כבר התחיל להסתובב כמו אלוהים ולתת הוראות אלוהיות...

אבל!!! לפרעה הייתה בת חכמה ששמה בתיה... והיא לא הייתה טיפשה... והיא הכירה את אבא שלה 'יותר מידי טוב...' אותנו... ובעיקר את החולשות שלו... מי כמוה ידעה שיש לאבא שלה שעות של ביה"כ ועוד רשימה ארוכה של תכונות אפלות "שלא כל כך" תואמות לתואר אלוקים... בתיה עקבה בחרדה אחר ההתפתחות המזויعة ביאור!!! והיא קיוותה בכל מאודה שאלוקי העבריים יעמיד את אביה במקום אחת ולתמיד וימנע ממנו לעשות ככל העולה על רוחו... היא חיכתה לאלוקי העברים שיבא... שיופיע... שידפוק על השולחן... שיגיד אחת ולתמיד מי הבעל הבית...

אבל לא!!! שקט!!! אלוקי העברים כביכול לא מתנגד... "למה ה' תעמוד ברחוק תעלים לעתות בצרה..." והמשלוחים למחנות ההשמדה ממשיכים לעבוד במלא הקיטור... ועוד ועוד תינוקות מושלכים ליאור באכזריות... ובתיה לא יודעת את נפשה!!! איך זה יכול להיות??? איפה??? איפה אלוקי העבריים??? איפה אלוקים נמצא בשואה הנוראית הזו??? ?

איך אלוקים נותן יד חפשית לפרעה שעוד מכריז על עצמו שהוא אלוהים? יש לציין: שרק לבתיה הדבר הזה הפריע כ"כ... לכולם זה לא כ"כ הפריע... כי כולם מסתכלים על פרעה כאליל... ומה שהוא אומר זה קודש קודשים... ואילו רק בתיה בעצמה שהיא היחידה שמכירה את המערכת מבפנים, רק היא יודעת שהכל בלוף אחד גדול... רק היא יודעת עד כמה אביה הוא נברא!!! ויש מעליו בורא... רק איפה הוא בורא עולם??? למה הוא שותק??? ?

השאלה הזו מאוד מאוד הציקה לבתיה... ויום אחד לא היתה לה ברירה!!! היא החליטה שהיא יורדת בעצמה לזירה... היא בעצמה מגיעה ליאור... כדי לעקוב מהשטח... ולחפש שם את אלוקי העבריים... איפה הוא...

בתיא אכן הגיעה ליאור... בתקווה "לרחוץ מגילולי אביה..." בתקווה שהיא אולי תמצא כאן מנוח לשאלות הקשות שמציקות לה על גילולי אביה... היא מסתכלת ימינה ושמאלה והיא רואה רק זוועה....

היא פרשה ידיה השמיימה ביאוש וזעקה מנהמת ליבה: איפה? איפה אתה אלוקי העבריים... איפה אתה??? **אני מחפשת אותך!!!** באתי לפה לרחוץ מגילולי אבי- באתי פה לשלול את כפירתו של אבא שלי... אבא שלי פרעה סבור שהוא בעצמו אלוהים ולא אתה... ואני יודעת שהוא לא צודק... אבל מה אעשה שיש מסמכים... יש לו הוכחות... הוא טוען שאם אתה אלוקי העברים רואה את בניך ככה מושלכים ואתה לא מתנגד לזוועות שעושים להם, מזה הוא מסיק שהוא האלוהים וחלילה לא אתה... אז בשביל זה באתי לפה!!! באתי לפה לחפש אותך!!! באתי פה לרחוץ מגילולי אבי...

ואז!!! לפתע בתיא רואה מרחוק איזושהי תיבה... האמת היא שהיא לא תלתה בזה הרבה תקוות... אבל היא עשתה את שלה... היא הרי כעת מחפשת את אלוקי העבריים... נו... מה כבר יכול להיות... אולי שמה היא תמצא איזה אות חיים מבורא עולם....

ותשלח את אמתה ותקחה... ובתיא פותחת את התיבה... ומה היא רואה שם??? **תינוק!!! תינוק יפה! תינוק מטופח!!! תינוק מושקע!!!** תינוק שנראה טוב!!! החזות החיצונית והכללית שלו מוכיחה שהוא מגיע מבית טוב... שיש לו הורים אוהבים... הורים שדואגים לו... **והנה נער בוכה... תינוק שבוכה זה הוכחה מדעית לתינוק מושקע!!!** (כי מקובלנו שתינוק שבוכה שמונה שעות ואף אחד לא מתייחס אליו... זה הפעם האחרונה שהוא בוכה... ממילא תינוק שבוכה זה הוכחה לתינוק שיש לו הורים... זה תינוק שיודע שבכי מניב תוצאות...) בתיא מסתכלת על אותו תינוק ולא מצליחה להבין... יש בתינוק הזה משהו מוזר:

מצד אחד התינוק הזה הוא אסופי!!! הנה... הוא זרוק... מושלך ביאור... אבל מצד שני: לא... הוא לא אסופי... לא יכול להיות שהוא אסופי... תינוק אסופי אמור להיראות מוזנח... (כמו הרבה תינוקות שמושלכים פה ביאור... שהם באמת נראים תינוקות זרוקים...) אבל התינוק הזה נראה אחרת... הוא נראה טוב... **ותרא אותו כי טוב**

הוא... זועק ממנו שהוא תינוק מטופח ומושקע... גם מישהו פה בנה תיבה מיוחדת בשביל התינוק הזה... ולא סתם תיבה... אלא תיבה מושקעת... בחימר ובזפת... **והתינוק הזה בוכה!!!** כולו ממרר בבכי היסטרי... זה נראה כאילו הביביסיטר שלו עזבה אותו לרגע ועוד שניה היא חוזרת... ועד שהיא תחזור הוא בוכה ובוכה בהיסטריה...

לבתיה בת פרעה הייתה טביעת עין חדה של אשה!!! ולא סתם אשה אלא של נשים צדקניות שבמצרים!!! ומיד היא זיהתה ואמרה בפסקנות: **התינוק הוא לא אסופי!!! נקודה!!!** גם אם הוא זרוק ביאור... אבל כנראה... כנראה שמישהו מתחבא פה... מוכרח להיות שמישהו פה מתייצב מרחוק... מישהי פה מתחבא כנראה מאחורי הסוף... להשיג עליו ולדעת מה יעשה לו... אז אני עדיין לא הצלחתי במשחק המחבואים למצא אותה... אבל היא פה...

ואז!!! באותו רגע!!! לפתע בתיה בת פרעה מצאה את אלוקים!!!

ברגע שבתיה פגשה את אותו תינוק אסופי --- לא אסופי!!!

לפתע!!! בבת אחת היא קלטה את כל התהליך הכללי שעובר כעת על כלל ישראל! **בבת אחת היא נגעה בנקודה העמוקה ביותר ביהדות!!! והכריזה בקול:**

ותאמר: מילדי העברים זה!!!

כעת הבנתי הכל... כעת הבנתי את סוד ההסתרת פנים של האומה היהודית. כן... נכון... זו אומה סחופה ודוויה... מושלכת וזרויה בין מכעיסיה... מי שמסתכל בשטחיות נדמה לו שעם ישראל הוא עם אסופי... עם שנזרק מהבית... עם שמושך בגלות... עניה סוערה לא רוחמה... **אבל!!! מי שיש לו טביעות עין חדה!!!** מזהה שיש לך פה עסק עם תינוק מושקע!!! תינוק מטופח!!! יש פה עם שהוא תינוק מטופח של אבא שבשמים. זה עם שיודע לבכות לאביו שבשמים... ואם גם "בימים הרבים ההם" הוא עדיין לא מתייאש לבכות ולהיאנח ולזעוק לאביו שבשמים "מתוך העבודה" אז כנראה שהוא גם מקבל פידבק

מאביו שבשמים. כי אחרת ממזמן הוא היה מפסיק לבכות... אז נכון שהעם הזה עדיין נראה אסופי... נכון שהוא נראה זרוק... אבל רגע רגע... מה זה התיבה המושקעת הזו שהעם הזה עטוף בתוכה? מה פשר כח ההישרדות הזה שהעם הזרוק הזה מצליח להחזיק מעמד כ"כ הרבה שנים ולהתייחד בקיומו...??? איך הוא מצליח לשוט ולצוף על פני מי ההיסטוריה ששוצפים וקוצפים ואיבדו כל זכר של כל אומה אחרת... איזו שתהיה... רק האומה הזו מבלה את כולם??? ?

אז מי שיש לו טביעת עין חדה שם לב... שנכון!!! אולי עם ישראל נראה אסופי... מושלך ונעזב... אבל כנראה **שמישהו פה משחק מחבואים!!!** מישהו שם מתחבא מאחורי הסוף... אבא שלהם מתייצב אי שם מרחוק... משיגח מן החלונות מציץ מן החרכים...

הנה אתה אלוקי העבריים!!! מצאתי אותך!!! הכריזה בתיה בת פרעה...

הנה... במעמד זה אני זוכה להיטהר מגילולי בית אבי!!! מצאתי אותך אבי שבשמים... כעת אני מצטרפת לעם היהודי... אני מעוניינת להיות גם אני אסופית יחד איתם... ולזכור תמיד!!! שמישהו שמה מתייצב מרחוק... משיגח מן החלונות מציץ מן החרכים... אני מצטרפת לזעקת עם ישראל המדמם בתוקף הגלות: אנא ה'... תצא כבר מהמחבוא... וקרב יום אשר הוא לא יום... ותאיר כאור יום חשכת לילה...

ואכן באותו מעמד... ובאותם רגעים... בתיה בת פרעה הצילה את אותו תינוק... ואימצה אותו כבן... וקראה לו: **משה!!! כי מן המים משיתיהו!!!**

את מי משיתית? ? את משה? ? לא!!! לא את משה!!! (כי אם כן... אם היא באמת מתכוונת לתינוק עצמו שנימשה מהמים... אז לפי כללי הדקדוק היא הייתה אמורה לקרא לו משי ולא משה... כי מי ש"משה" פה זה היא... והוא רק היה "משי" "ודו"ק) אז זהו שלא!!! כי מן המים משיתיהו... את מי? ? **את בורא עולם!!!** את ההכרה בבורא עולם!!! את זה!!! את זה משיתי מתוך המים... מתוך ההסתרה גיליתי וזיהיתי את האבא האוהב משמים שמתייצב שהוא עתיד למשות את עם ישראל מהמים ועד אז הוא מתייצב מרחוק לדעה מה יעשה לבנו....

בתי גילתה באותו מעמד את אחד מיסודות האמונה העמוקים ביותר שבכח היסוד הזה עם ישראל יצאו מהגלות: מן המים משיתיהו!!! מן המים!!! מתוך תוקף תוקף ההסתרה... משם נדרש מאיתנו לזהות את בורא עולם... ו... ומשם!!! משם גופא הוא גם יופיע עלינו בגאולה האחרונה ויגאל אותנו!!! עת צרה ליעקב וממנה יושע!!! ממנה עצמה יושע... דווקא כשראית דור שצרות רבות באות אליו כנהר... חכה לו!!! דווקא לדור הזה תחכה... כי אם הקב"ה מצפה ותובע מהדור הזה לאמונה עמוקה כזו... הרי יש פה פעמי גאולה....

משה רבינו... כל שמו וכל מהותו נקרא על שם האמונה הזו!!!

כי משה רבינו היה גואלן של ישראל... וגזירה היא מלפניו שהגאולה תבא דווקא מתוך האמונה הכי תובענית והכי נוקבת שמכריזה ואומרת: שבורא עולם נמצא בהסתרה הכי הכי עמוקה... ומי שנקרא על שם האמונה הזו... הוא השליח לגאול את ישראל... הוא זה שיעמוד מול תוקף ההסתרה שמאז!!! מאז באתי לדבר לפרעה הרע לעם הזה... נהיה רק יותר גרוע... נהיה הכי גרוע מאי פעם... ואז!!! דווקא אז עונה לו הקב"ה: עתה תראה!!! עכשיו תראה... אשר אעשה לפרעה...

כי מן המים משיתיהו!!! אם נהיה הכי גרוע... ובכל זאת ויאמן העם!!! אז כעת אפשר למשות אותם מהמים... בתי התחילה... ומשה סיים...^א

^א אין כאן המקום יותר להאריך ביסוד העמוק הזה... אבל בחצי מילה: גם בגלות הפרטית... כל אחד מאיתנו בקשיים וההתמודדויות שלו... אם הגיע השלב שאתה מרגיש שכלו כל הקיצין... ד"ה.. א"א יותר... תתכונן... תתכונן לגיחה... הקב"ה תמיד התייצב שם מאחורי הסוף... אבל קח בחשבון שהוא לקראת גיחה... עתה תראה!!! מה שנותר לך זה דווקא עכשיו להתחזק בכל הכח באמונה... ותראה שמן ומתוך המים משיתיהו

שתי תיבות מצאנו בתורה!!!! תיבת נח!!! ותיבת משה!!!!

שתי התיבות האלו הם חובת השעה בדורנו אנו!!!

מצד אחד יש את העבודה ששמה תיבת נח: כן... כשנמצאים בדור המבול שהלכלוך

משתולל ברחוב... אנחנו נאלצים להיכנס לתיבת נח.. וליצור חומות פנימיים ושמורים מפני המבול. אבל זה לא מספיק!!!! יש עוד גזירה!!! בדור שלנו יש לא רק מבול... יש גם סמרטוטיות... ישנם מושגים בסיסיים שפעם כל יהודי ידע שאבא שבשמים אוהב אותי ודואג לי!!! כל יהודי בגלות אירופה ידע שנכון... אנחנו כבשה בן שבעים זאבים... אנחנו מוקפים במיליוני גוים שהם מליאי שנאה כלפנו... אבל יש מישהו אחד ויחיד שבודאי אוהב אותנו: אבא שבשמים!!!! מושקה המוזג היה מוקף בגויים שיכורים מליאי שנאת ישראל... אבל הוא לא כ"כ פחד מהם... כי יש מישהו אחד פה שאוהב אותי- אבא שבשמים!!!!!! מה שיהיה ומה שלא יהיה... הידיד נפש היחיד שנשאר לי זה אב הרחמן. וזה מה שנסך כח וחיים ביהודים לעבור את כל הגלויות!!!!!!

זה מה שנתן כח לעם ישראל להראות אמנם אסופים... זרוקים... וזרויים בין שונאיהם.. אבל הם ידעו שמישהו שם מתחבא מאחורי הסוף... מתייצב מרחוק לדעת מה יעשה לבניו... וברגע האמת הוא מופיע ומושה מהמים... אבל בדורנו?? דווקא אנחנו נמצאים בסביבה הרבה יותר בטוחה... והרבה פחות עוינת... אנחנו כבר לא ככה מרגישים שנואים... אבל זה לא עוזר לנו במיוחד!!!! זה לא עושה אותנו יותר רגועים ומאושרים בחיים!! ולמה?? כי את האוהב היחיד שפעם היכרנו כ"כ מקרוב... דווקא אותו די שכחנו... שכחנו שהאוהב הראשון והיחיד והנאמן ביותר שיש לנו באמת הלא הוא אבינו שבשמים- דווקא אותו די שכחנו... אנחנו מרגישים אסופים... זרוקים... מוזנחים... אמנם אנחנו יהודים טובים... יראי שמים... עושים מה שצריך... אבל במערכת היחסים... איך הקב"ה מצטייר בעיניים שלנו?? באיזה רקע אנחנו נזכרים בו??

כשיש צרות... כשקורים חלילה כל מיני אסונות... אז אנחנו נזכרים בקב"ה שכנראה הוא בא כדי לעזור אותנו... אנחנו נזכרים בייחסים שלנו עם ה' רק כשאנחנו עושים עבירות ואנחנו מסתובבים עם נקיפות מצפון כלפיו. אבל ביום יום... בשטף החיים... ובהתמודדויות היומיומיות... שם אנחנו מרגישים זרוקים ביאור... מופקרים לגורלנו... ולכל מיני צרות ויסורים שמפחידים אותנו בדור הזה... ההההלו!!!!!! הגיע הזמן להיזכר!!!!!!

יש לא רק תיבת נח!!!! יש גם תיבת משה!!!!!!

כמו שכולנו כבר מבינים שבדור המבול צריך לברוח לתיבת נח... כך צריך לזכור... שבדור כזה שכולנו מרגישים סמרטוטים... וזרוקים... ואסופים כאלו... תלושים מהכל... אז בדור כזה צריכים כולנו לקפוץ לסירת ההצלה... הלא היא: תיבת משה!!! צריך לזכור ולשנן: שנכון... אולי יש רגעים שנראה לי שהכל זה סתם כזה... עולם כמנהגו נוהג... אין לי שום הוכחה שאבא שבשמים כואב את הכאב שלי... שאכפת לו מה שמפריע לי כעת... אבל לא!!!! מי שיש לו טביעות עיין... ומי שקצת משקיע בהתבוננות מוזמן לעשות סיור בתיבתו של משה ולראות תיבה מושקעת!!!! לראות נער בוכה!!!! ולזהות טביעת אצבעות של אבא שבשמים... כל אחד בחיים הפרטיים שלו... אם הוא רק יתבונן יכול לראות חיוכים משמים מכל כיוון... ומי שמתבונן בהם יכול פתאום להבין ש... ש... שאי שם... במסתרים... יושב לו הקב"ה ובוכה יחד איתי בקשיים... כשאני מצטער אז השכינה נכנסת לתוך סנה...

קורא יקר: שלא יהיו טעויות... הסיפור הזה עם בתיה בת פרעה... הסיפור הזה קרה שמונים שנה לפני הגאולה!!! עוד נכוננו לעם ישראל הרבה שנים קשות... אבל המסר כבר היה ברור... מושיען של ישראל נולד... והוא נלקח לתוך ארמונו של פרעה... והוא שימש כתזכורת קבע!!! ה' פה!!! איתנו!!! תחת רגליו כמעשה לבנת הספיר... הוא מתחבא מאחורי הסוף ורואה כל מה שעובר עלינו... וביום מן הימים הוא פתאום יתגלה ואז יוכיח לכל אחד ואחד מאיתנו איך שהוא היה איתנו לאורך כל הדרך... איך ששניה אחת הוא לא עזב אותנו באמת... **פרטים נוספים בהמשך סיפור יציאת מצרים... ופרטים עוד יותר נוספים בקרוב ממש...** כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות, במהרה.

ואם יש לי איזשהו תעוקה בלב... אם יש איזושהי לבינה שיושבת לי על הלב... הרי ברגעים האלו תחת רגליו של אלוקי ישראל כמעשה לבנת הספיר!!!! הלבינה הזו שמכבדה עלי... היא עומדת כעת לפניו יתברך... והוא איתי!!! מצטער יחד איתי... רוצה לראות אותי שמח... והכי הכי חשוב לו: שאני אדע שהוא איתי!!!!!!

ונצלתם את מצרים...

איציק ומוטי הצטופפו בין כל היהודים העברים... והקשיבו בפה פעור לדבריו של משה שעמד והכריז: אבינו שבשמים רוצה שנצא כולנו למדבר למשך שלושה ימים ונעבוד אותו שם... בשלב זה הקב"ה לא מגלה לנו מה הוא הולך לבקש מאיתנו שנעבוד אותו שם... דבר אחד ויחיד הוא כן מגלה: **שהוא רוצה שנעבוד אותו!!!** ורק שם הוא יגיד מה!!!

אז מה באמת??? וכמה??? ואיך??? מה הצפי??? מה הכיוונים??? אין תשובה!!! זה לא ברור!!! **ואנחנו לא נדע מה נעבוד את ה' עד בואנו שמה...**

ממשיך משה ואומר: אי לכך ובהתאם לזאת: היות ואנחנו לא יודעים מה הקב"ה ידרוש מאיתנו שמה... אז אין לנו ברירה אלא להצטייד בכל האפשרויות, ולכן: מכאן ואילך כולם לצאת ולהשאל ממצרים כמה שיותר כלי כסף... כמה שיותר כלי זהב... כמה שיותר בהמות... בקיצור: ההכל... מה שרק אפשר לשאול ממצרים תשאלו... כי מה נעשה... אי אפשר לדעת מה הקב"ה ירצה... משה רבינו סיים את דבריו וכל עם ישראל התפזרו איש לביתו... למשימה...

איציק חזר הבייתה כולו לחוץ... הוא כינס בדחיפות את אמא ואת כל הילדים... תקשיבו טוב... כפי שאתם רואים אבא שבשמים הוא מאוד מאוד גדול... רק תראו מה שהוא עשה בשבועות האחרונים... הוא הראה לנו שהוא שולט על היאור... הוא הראה לנו שהוא שולט על הצפרדעים ועל הכינים ועל האש והמים ועל החיות והבהמות... בקיצור: רק בשבועות האחרונים אנחנו רואים שיש עסק עם אלוקים מאוד מאוד גדול!!! ואם משה רבינו אומר שהקב"ה מזמין שאנחנו נעבוד אותו... והוא לא אומר במה... זה כנראה אמור להיות משהו נורא נורא גדול... משהו במושגים של הקב"ה... אז אין ברירה... אנחנו באמת חייבים להתכונן... כל המשפחה חייבים להתגייס למשימה!!! הזמן קצר והמלאכה מרובה... יוצאים ופשוט משאילים ממצרים את כככל מה שיש להם... הכל הכל הכל... אין ברירה... אח"כ אנחנו נחזיר... אבל עכשיו צריך פשוט

לשאול וכמה שנשאיל מהם זה הרי לא מספיק בשביל מה שצריך להקריב לו... אבל בשביל זה אנחנו את שלנו נעשה!!! ואת השאר לא עליך המלאכה לגמור!!! ור' יצחק יצא עם הבנים שלו בצורה מאורגנת והתחילו לאגור... אבל ממזמה... דבר ראשון ר' יצחק ניגש ליוסף הסוחר של החמורים הלוביים של מצרים... ודבר ראשון שכר ממנו מאה חמורים!!! וזה רק בשביל מבצע השינוע... כעת כל ילד קיבל כתובת של רחוב יוקרתי אחר בקהיר... ועוד עשרה חמורים בשביל להעמיס סחורה... וקדימה... המשפחה התפזרה בכל מצרים....

הולכים מבית ומטעינים... ומטעינים... מלא מלא כלי כסף וכלי זהב... אחרי עבודה מייגעת של יום שלם... חזר ר' יצחק ובניו לביתם הקט בארץ גושן. עם מאה חמורים... מפוצצים!!! מפוצצים בכלים הכי יוקרתיים שיש... ר' יצחק הלך לישון בלילה... ובחצר... רובצים כעת מאה!!! מאה חמורים... וסביבם כמויות של כלי כסף וכלי זהב...

למחרת ר' יצחק קם בבוקר מוקדם... שוב מעיר את הילדים... קדימה עוד יום של אגירה... יוצאים שוב... שוכרים עוד מאתיים חמורים וגמלים... ואוגרים ואוגרים ובלגן... ר' יצחק מגיע הבייתה בלילה כולו עייף ויגע... ותחשוב: בית קטן... מט לנפול... מוקף בארבע מאות חמורים מלאים בכל הון שבעולם וההההכל בשביל מה??? **בשביל שלושה ימים שאנחנו יוצאים למדבר!!!** ו... ומיד חוזרים!!! ואז... אל תשכח... אחרי השלושה ימים האלו צריך עוד להחזיר את כל זה בחזרה. וצריך רשימות מדויקות וחסססר לך אם לא תחזיר למצריים. לר' יצחק יש שכן... קוראים לו יניב... והנה... בשעה 11 בלילה... יניב דופק בדלת... ההההלו... אתה יצחק... **תגיד לי: נפלת על השכל??? מה זה הרעש הזה???** אני לא יכול להירדם... ארבע מאות חמורים נוערים לי בתוך הכרית (משמרה שניה חמור נוער) פתחת לי פה דיר של חמורים....

ר' יצחק עונה ליניב... מה... יניב אתה לא שמעת??? יוצאים ממצרים ומשה אמר לשאול ממצרים כלי כסף וכלי זהב...

אה... יניב פרץ בצחוק... אתה מאותם אלה שעדיין מאמינים בספין הזה???
ואני עוד צריך לסבול...??? די... אתם החרדים... תפסיקו לשגע את השכל...
 שום דבר... לא יוצאים ממצרים ולא כלום... תגיד לי: במאתים שנה אחרונות
 ראית יהודי אחד שיצא ממצרים??? בכל המאתיים שנה האחרונות זה לא
 קרה!!! אף יהודי לא הצליח להוציא את האף מחוץ לגבולות מצרים... זה לא
 מעשי... זה לא יכול להיות... אין לצאת ממצרים... כאן נולדתי... כאן נולדו
 אבותי... וכאן נולדו נכדי...

ר' יצחק נאנח אנחה עמוקה... אין לי מה להתווכח איתו... אני חלש מידי
 להתווכח... כמה שאני חרדי... אבל עדיין אני יהודי חלש... אני בעצמי עדיין פה
 ושם משתחוה לעבודה זרה בשקט... אבל אני בכל זאת מאמין באמונה שלימה
 לאבא שבשמים שכבר הוכיח לי שהוא כ"כ אוהב אותי... אבל בשביל להתווכח
 עם יניב??? לא... זה לא בשבילי...

ואכן למחרת... נאלץ ר' יצחק לקבור בכאב את יניב... בחצר ביתו... בלי
 להשאיר עקבות... לפני שהמצריים יספיקו לצאת מהעוצר של מכת חושך...
 והלאה... אין זמן יותר מידי לחשוב מחשבות... ר' יצחק ממשיך במלאכת
 האגירה.. (אני לא אספר לך סיפור עוד יותר עצוב שר' יצחק נאלץ גם לקבור שני ילדים מתוך השישייה
 של הסידרה הרביעית שלו... שגם הם לא מי יודע מה התלהבו מהסקנדל הזה והחליטו שהם לא
 מעוניינים בכל ה"אביב המצרי" הזה של יציאת מצרים).

והנה חוץ מיניב זכרוננו לברכה הקבור בחצר בתינו... היה לר' יצחק עוד שכן...
 שהוא לשם שינוי... לא כזה כופר כמו יניב... אבל הוא יהודי סוליד... הוא בן אדם
 מסודר רגוע ובעיקר ריאלי... והוא טען לר' יצחק: תשמע... נכון... משה אמר
 לשאול כלי כסף... הוא גם אמר לנצל את מצרים ואני מבין שצריך לנצל... וצריך
 לקחת כמה שיותר... **אבל... אבל... אבל ההההלו!!! תרגיע...** נראה לי שקצת
 איבדת את הצפון... אתה קצת מגזים... תראה איזה סקנדל עשית פה??? נראה

לך שזה נורמלי...??? ארבע מאות חמורים עם כזה ציוד יקר... שאתה צריך עוד להחזיר אותו בעוד שלושה ימים... ומה עם אבטחה...??? ואל תשכח שמישה רבינו כבר כמעט שנה מדבר על יציאת מצרים... ו... ובכל זאת זה מתעכב ומתעכב... זאת אומרת: מי יודע מתי זה יהיה... ו... ולבנתיים: תראה איזה בלגן עשית פה... אי אפשר לזוז... כל החצר שלך מלאה חמורים וכלים שאולים... זה... זה חיים??? זה הגיוני??? זה נורמלי???

סיים מוטי ואמר... אבל ר' יצחק... שלא תבין לא נכון... אני לא כמו ניב... אני מאמין... עם יד על הלב!!! ואם משה אמר לנצל... ולשאול... אז גם אני מנצל ואני גם שואל אבל ברוגע... נורמלי... כמו בן אדם... לא בהתלהמות - כמוך... ---

ועברו שלושה ימים והנה... זה הגיע!!! יוצאים ממצרים!!!

ר' יצחק עם חמש מאות חמורים... תופס את כל הכביש... מטען חורג... ארבע משטרות מקדימה... ארבע מאחורה... מיכלים שלימים... עשרים קונטיינרים... ר' יצחק בקושי מצליח לנוע... בגשרים של מצרים הוא לא יכל לעבור... כי הסמטריילר שהוא שכר לצורך השינוע היה יותר גבוה מ-6 מטר... לעומת זאת השכן מוטי... השקול והסולידי התנייד לו בקלות עם שלושה חמורים... מוטי הסתכל ברחמים על ר' יצחק... איזה שיגעון... תראה איך יצחק נגרר... איזה עומס יש לו... מוטלי אפילו זכה לקיים כמה פעמים את מצוות עזוב תעזוב עמו עם כל הבלגן של ר' יצחק...

ואז בשלב מסוים הגיעו לים סוף ולפתע!!!!

משה רבינו זורק פצצה לתוך הגלים המתנפצים!!!

כאשר ראיתם את מצרים היום **לא תוסיפון לראותם עוד עד עולם!!!** בום!!! אתה יודע מה משה אמר במשפט הזה??? אתה קולט איזה מהפך...? עד שניה זו ככלולנו היינו בטוחים שבאנו לפה רק בשביל שלושה ימים... כל מה שהשאלנו ממצרים הכל בשביל לעבוד פה את ה' שלושה ימים ולחזור עם כל הציוד חזרה למצרים...

וכעת מה מתברר????? שום דבר!!!

כל מה שהקב"ה ביקש שנשאל זה בכלל לא בשבילו אלא בשבילנו!!!
 כל מה שהוא ביקש שנשאל ממצרים כדי שנעבוד אותו עם זה... זה בשביל
 הנס הפרטי שלנו!!! כל מה שהשאלנו השאלנו בשבילנו!!! לכיס הפרטי
 שלנו!!! זהו... עוד רגע המצרים מתים בים... וכל מה שהשאלנו מהם הופך להיות
 נכס פרטי שלנו לנצח נצחים... לא חוזרים למצרים... ולא מחזירים שום דבר
 למצרים...

מוטי תפס את הראש בשתי ידיים... אוי אוי אוי... לא ידעתי!!! לא ידעתי
 שזו התכנית... הייתי בטוח שכל מה שצריך לנצל את מצרים זה רק בשביל
 שלושה ימים... אז הצטיידתי לשלושה ימים... הייתי בטוח שכשמשנה רבינו
 אומר לנצל!!! הוא מתכוין לסוג של שיחת מוסר כזו... שכן... זה זכות גדולה
 לעבוד את ה' וצריך לנצל... כמובן שצריך לנצל... תמיד המבוגרים אומרים שכדאי
 לנצל... אבל!!! אם הייתי יודע שה"לנצל" הזה זה... זה לנצל לעצמי...??? לכיס
 הפרטי שלי??? אם הייתי שצריך לנצל את מצרים לא בשביל עבודת ה' אלא
 בשביל הוויטרינה של הבית שלי??? זה היה כבר משהו אחר לגמרי לגמרי!!! כל
 ההתארגנות שלי הייתה נראית אחרת לגמרי...

הסיפור הזה הוא בבואה מדויקת לפרטי פרטים של השבעים שמונים שנה
שלנו כאן בעולם הזה!!! הרי מה כל התכלית של העולם... הקב"ה שלח אותנו
 לכאן בשביל שנצא ברכוש גדול... נו... אז למה הוא לא נותן לנו מיד את הרכוש
 הגדול הזה??? כי... הקב"ה רוצה שאנחנו נהיה בעלי הרכוש הזה!!! שנהיה
 בעלי ההטבה ההיא!!!

לכן מה הקב"ה עשה??? שלח אותנו כאן לעוה"ז... וציווה אותנו שנאסוף
 את כל הרכוש הזה בשבילו! למענו יתברך!!! והוא מבקש מאיתנו בתחינה
 שננצל!!! והכל למענו יתברך!!! ואז... אחרי שאנחנו עומלים ועובדים קשה
 במשך מאה עשרים שנה למענו יתברך!!! אז הקב"ה פתאום פוקח לנו את

העיניים... ואז אנחנו מגלים להפתעתינו שכל הרכוש שחשבנו שאספנו למענו יתברך... לא!!! טעות!!! הכל בשבילנו!!! רק היות ועשינו את זה עם כל הלב למענו יתברך... זה מה שמעניק לנו חותמת טאבו שאנחנו בעלי ההטבה ההיא!

זה הטריק!!! וזה בדיוק מה שקרה במצרים!!!

הקב"ה מצוה את ישראל תשאילו ממצרים כלי כסף... בשביל מה???
בשבילי!!! בשביל לעבוד אותי שלושה ימים!!!

אה... בשביל עבודת ה'??? טוב... כא כל אחד אגר לפי גודל הערכה שלו לעבודת ה'... זה עובד קשה מאוד... וזה מסתפק במועט... אבל ברגע שהגיעו לים סוף התברר שזהו שלא!!! לא אספת בשבילי!!! אלא בשבילך!^ב

אנחנו באנו כאן לעולם הזה בשביל להיות עבדים של הקב"ה!!! אבל!!! לשם שינוי... פה הקב"ה לא מסתיר מאיתנו את הכוונה האמיתית כמו שהוא הסתיר במצרים... פה הקב"ה אומר לנו בצורה מפורשת: תדעו לכם שאתם אוגרים לעצמכם!!! נטו לעצמכם!!! ובחרת בחיים למען תחיה... אתה תחיה!!! לך יהיה!!! הקב"ה פונה אלינו בתחנונים... בבקשה מכם... תנצלו!!! תנצלו את מצרים... אתם כעת נמצאים בבחינת מצרים... כל טוב ארץ מצרים לפניכם... יהלומים מוטלים לפניכם על הריצפה... כל הנצחיות זרועה לפניכם פה... לא נותר

^ב עכשיו בקצרה: רק תבין מה ההבדל בין הביזה שהייתה עדיין בתוך מצרים לביזת הים... למה בתוך מצרים עם ישראל עשו מצווה בזה שהם השאילו ממצרים... ואילו בביזת הים זה כבר לא היה כזה מצווה. אדרבה... היה אפילו תביעה למה הם יותר מידי היו עסוקים בזה??? ההבדל הוא פשוט: בתוך המצרים זה היה עבודת ה' לכל דבר!! משאילים לשלושה ימים! למענו יתברך!! אבל בביזת הים... כולם כבר ידעו שזה בשביל הביזנס שלי... זה כבר בגדר: ימים שאין לי בהם חפץ.. זה כבר משולחן גבוה... זה כבר נהמא דכיסופא... זה כבר לא נחת רוח לפניו יתברך...

לכם אלא לאגור... עוד מצווה... ועוד מילה תורה... ואני אומר לכם: תנצלו!!!
תבזזו!!!

כל מה שנתר לנו זה רק ללמוד מהטעות של אותו מוטי...

אותו מוטי חשב שפה!!! פה במצרים הוא יהיה תמיד!!! ואילו שם... שם במדבר הוא יהיה רק שלושה ימים!!! לכן הוא אסף בהתאם... אבל אם הוא רק היה מעלה על דעתו שזה בדיוק הפוך... שפה במצרים יש לי רק עוד שלושה ימים להשאיר... ואילו שם... שם במדבר זה לתמיד... אם הוא היה יודע את זה הוא היה הופך את העולם לא פחות מר' יצחק... אז זהו!!! הטעות של מוטי זה טעות של כל אחד ואחד מאיתנו!!!

משום מה לכולנו יש איזשהו דפקט מסוים... שהתחושה הפנימית שלנו שפה אנחנו נהיה תמיד!!! ואילו בשמים??? כן... אולי... נכון... בעצם ודאי... ברור שנגיע יום אחד לשם... אבל רק לביקור בזק של איזה שלושה ימים... לא יודע... זה לא בדיחה!!! זה פשוט באג!!! שלא יהיו טעויות: זה לא טמטום של צעירים גם זקנים מופלגים נמצאים בדפקט הזה שמשמים אנחנו לא קולטים את העובדה הפשוטה שאף אחד לא יכול להכחיש אותה... שאנחנו פה אורחים... שגעון שכולנו חיים בתוכו!!! שגעון ששמו חזקת חיים!!!

כולנו באיזשהו מקום מרגישים עמוק בתוך הלב שכאן מקומנו... ואילו בשמים??? נו... זה משהו רחוק... משהו שמשחק אצלנו כמו איזה שלושה ימים במדבר... שאפשר להסתפק שם גם בכלים חד פעמיים... גם לא צריך לאכול בשרי שם... אפשר להסתפק בפיתה פלאפל...

לא נותר לנו אלא לשנן ולשנן את ציווי של משה רבינו:

ונצלתם!!! לנצל!!! לנצל את מצרים!!! אנחנו היחידים שנרויח מזה.

כדאי!!! כן... ברגעים קשים מותר לזכור על זה... סוף סוף המרויח הגדול זה אני... וגם המפסיד הגדול יהיה רק אני... ונצלתם!!!

מעשה שהיה: קראו לה מירי!!!

השעה שש בבוקר... רבקה מתעוררת כמו 'גבר...' מתארגנת בקדחתנות ויוצאת לעבודה המשרדית במגדלי קהיר, כן... היא עובדת ב'שדה...' היא עובדת בפרך... נאלצת להתמודד מול כל מיני משימות בעולם החיצון שמנוגדות לטבע שלה... לא קל לה... באופן כללי כל משימה שכרוכה ביציאה מהקן הביתי הרי בשביל אשה זה סבל... זה מנוגד בכל מהותו לטבע הנשי שלה...

אבל מה אפשר לעשות... זה הדרישות!!! לא לחינם פרעה דורש את זה!!! הוא רוצה מאיתנו דווקא עבודת פרך!!! דווקא עבודה שמנוגדת לתכונות שלנו! ורבקה כל היום מחוץ לבית... עובדת בהיי טק... לא רואה את הילדים... לא מגיעה הביתה... רחוקה מהקן המשפחתי... רחוקה מהמטבח האהוב... מהבית החמימי... **אבל בשביל זה היא בעבודת פרך...** היא מקבלת את זה באהבה... היא יודעת שבזה היא מקיימת את הגזירה של "גר יהיה זרעך בארץ לא להם ועבדום ועינו אותם..." כן... בזכות נשים צדקניות נגאלו אבותנו ממצרים....

אמנם יש לרבקה רגעים קשים של געגועים עזים הביתה... היא השאירה בבית ששיית ילדים קטנים שהם צריכים מגע וליטוף של אמא... כל בוקר היא נתלשת מהם בכאב... ומאוד קשה לה המרחק מהם...

קשה לרבקה לחשוב עליהם... מסכנים... אין להם אמא... אין להם את האמא שהייתה לי... כשהיינו גרים עוד בארץ כנען יחד עם זידי ישראל סבא... היינו חיים בבית, ואמא כל הזמן הייתה בבית, והיא הייתה מגדלת אותנו, והנה, כעת במצרים, הכל התהפך, והילדים שלי לא זוכים לקבל את המגע אם הזה...

והילדים גדלים... גדלים לבד... חלקם גדלים ביאור... חלקם גם טובעים ביאור מחוסר חום ואהבה... ויום אחד אבא ואמא זוכים לחתן את בתם הבכורה... השפחה שרי... היא זכתה להינשא לעבד העברי הנקרא שימי...

שרי כבר שייכת לדור אחר!!! היא כבר לא יודעת שיש משהו אחר... היא לא מכירה משהו אחר... היא כבר נולדה עמוק לתוך שעבוד מצרים... ממתי שהיא נולדה היא זוכרת אמא שיוצאת מהבית בשעת בוקר מוקדמת וחוזרת רק בשעה

4 אחרי צהרים... שרי כבר לא רואה בזה שום בעיה... ולכן גם היא יוצאת כל בוקר בשעה שש לעבודה... גם היא מגדלת משפחה ברוכת ילדים... גם לה מחכים ששיית ילדים בבית... גם היא מגיעה הבייתה רק בשעות הערב... ואז כבר אין לה כח לעשות כלום... אבל זה החיים... זה מה שיש... אין משהו אחר... מה... יש משהו אחר ??? וכי זה אמור להיראות אחרת ???

ואז בשבת אחת... שהיתה קצת מנוחה.. (הודות למשה ובתיה שמתוך ארמון המלוכה הם הצליחו לארגן לנו לכה"פ את היום הזה) אמא התיישבה עם בתה הנשואה שרי... והתחילה לספר לה: שרי, שתדעי... מותר לך לדעת שהמצב הזה שאנחנו חיים בו עכשיו זה **לא מצב נורמלי!!!** זה שאני ואת יוצאות מהבית כ"כ מוקדם לעבודה וחוזרות כ"כ מאוחר... **זה לא אמור להיות ככה!!!** המקום הטבעי שלנו בתור "בית יעקב" **זה הבית!!! כל כבודה בת מלך פנימה...** זה מה שאני ראיתי בבית שלי... ככה היה נראה הבית של סבא ישראל כשהיינו גרים בארץ כנען... סבא יעקב לימד אותנו שהקריירה האמיתית של אם בישראל זה "בית יעקב"! בתוך הבית! לגדל את השישיות שלנו... לגדל את הבנים של הקב"ה ולהחדיר בהם ידישקייט מתוך הכרה שזו השליחות הגדולה ביותר בעולם... התואר הכי נכסף שלנו זה להיות עקרות בית שממתינות לבעליהן שיחזרו הביתה ולקבל אותו מהבית... ולא שהוא יקבל אותנו....

שרי מסתכלת על אמא כאילו היא נפלה מהירח... אבל אמא, מה את רוצה? על מה את מדברת... ככה זה... ככה זה כולן. כולן יוצאות מוקדם בבוקר בשביל לפרנס את הבעלים... זה מה שיש... זה גם מה שאת - אמא עשית כל השנים... **אמא נאנחה ואמרה:** כן שרי... את צודקת... את נולדת לתוך תוך שעבוד מצרים... את כבר דור שני או שלישי במצרים... **אבל תדעי לך!!! שזה לא!!! זה לא אמור להיראות ככה!!!** אנחנו עמוק עמוק בתוך גלות מצרים!!! אני לא הולכת עכשיו להגיד לך שתעשי שינוי... גם אני לא הולכת לשנות סדרי עולם...

אבל לפחות שתדעי!!! שתדעי שאנחנו בגלות!!!

ואז אמא שתקה... ולאחמ"כ היא אמרה בשקט בשקט: שרי... את יודעת איך אמא יהודיה אמורה באמת להיראות? את יודעת איך? את יודעת כמו מי?

שרי מסתכלת על אמא... נו... כמו מי???

אמא היישירה מבט נוקב בעיניה של שרי ואמרה בשקט בשקט: כמו... כמו... כמו... **כמו מירי!!!** כן, אותה מירי... שכולכם צוחקות עליה מאחורי הגב...

שרי הייתה בהלם, מה אמא... את היית רוצה שאני אראה כמו מירי הזו? ה'מירי הזו שכולם מסתכלים עליה כמו טראלאלא...???

אמא הרכינה את ראשה ואמרה חרישית: כן... תתפלאי לשמוע אבל כן... כן... אני יודעת שבמצרים זה לא פופולרי... כאן במצרים מסתכלים על מירי כתמהונית... אבל תדעי לך שזו האמת, ולא זו בלבד... המשיכה אמא ואמרה: הייתי רוצה שתבואי יחד איתי להשתתף מידי שבת בחוג 'בית' של מירי... כן... מידי שבת מירי אוספת את כל הנשים צדקניות שבמצרים והיא אומרת שם דברים שכדאי לדעת אותם... חשוב לדעת אותם...

ובכן: מי היא זו אותה מירי שעליה אמא מדברת?? ולמה שרי כ"כ בהלם?

ובכן: מעשה שהיה: קראו לה מירי, וכשמה כן הייתה... מירי שמה ומרים היו חייה... מיום שנולדה היא הייתה חולנית וחלשה, היא סבלה גם מצרעת כרונית... ניתוחים ותרופות היו מנת חלקה... מגיל שלוש היא כבר ידעה לבלוע גלולות... אמנם כל זה רק פיזית... כי ברוחה ונפשה היא הייתה חזקה וגיבורה... ועל אף הכל ולמרות הכל היא הצליחה מתוך אמונה בה' ובטחון שהכל לטובה... והיא התעקשה והתעקשה... עברה את היסודי... הצליחה במבחנים... בסמינר עברה מגמות קשות בהצלחה... אבל כשהיא סיימה ב' סמינר... כאן החלה התפנית האמיתית בחייה...

כל חברותיה יצאו לחפש עבודה... שלחו פקסים... ומהר מאוד הם הסתדרו להם והשתבצו כל אחת בעבודה משרדית ויוקרתית משלה... רק מירי נשארה בלי עבודה... מירי היא הבת היחידה בכל המחזור שלא יצאה לעבודה משרדית. ולאו דווקא בגלל חולשתה, **אלא זה הגיע מצידה!!!** היא בחרה להישאר בבית...

ואתה יודע מה זה לחיות במצרים ולא לעבוד??? במצרים העבודה היא כל החיים, כולנו עבדים ושפחות בנשמה... אשה במצרים שלא יוצאת מידי בוקר לעבודה הייטקית במשך תשע שעות רצוף זה לא בן אדם... אבל מירי ויתרה על זה מרצונה הטוב... מירי קיבלה חינוך אחר... מירי קיבלה חינוך יהודי שאידישע מאמע היא בת מלך, **ולא שפחה!!!** היא קיבלה חינוך שהקריירה של אם בישראל זה לגדל את הבנים של הקב"ה... ודווקא לא לפתח קריירה....

ואז הגיע פרק האישה נקנית... וכצפוי... המצב שלה בשידוכים היה קשה מאוד... שום הצעה לא הגיעה... כי תחשוב: גם לא עובדת במשרה מכובדת... גם לא מכניסה כסף... גם חולנית... ועוד משבט לוי... **אתה יודע מה זה שבט לוי בתוך מצרים???** מדובר בכת של אנשים 'תמהונים' שלא מחפשים לצאת לעבוד בכל מחיר... ושוב... אתה יודע מה זה במצרים לא לצאת לעבוד?? מי שלא עובד הוא משוגע... במצרים **כולם עבדים!!!** ללא יוצא מן הכלל... זה כל המוטו שלנו... זו הגאווה שלנו... אנחנו העבדים של 'ממושקא' מצרים... זו האידיאלוגיה שלנו... יש רק קבוצה אחת קטנה ותמהונית שקוראים להם 'שבט לוי' שהם משום מה לא!!! לא מחפשים לעבוד... ואותה מירי... גם היא מגיעה מהכת הזו. אז אתה מבין לבד שבידוכים המצב שלה קשה... ובאשמתי...

אף בחור ישיבה במצרים לא מוכן לקחת אשה שלא עובדת... כי סו"ס הוא עבד נרצע במצרים... והוא קיבל חינוך מצרי טהור שבית יהודי שנבנה בארץ גושן מושתת על העקרון שאשה חייבת לצאת לעבוד במשרה משרדית 'יוקרתית'... אחרת היא לא שווה גרוש... ובשביל זה הוא מוכן לעשות הכל... (במידת הצורך הוא אפילו מוכן להחליף את מלאכת האנשים לנשים, הוא מוכן להכין אוכל... לשמור על הילדים ולכבס ולסדר את הבית ולעשות את מלאכת הנשים, העיקר שהאשה תקח את מלאכת האנשים והיא תהיה קרייריסטית, ותחזור מהעבודה ככה בשעה שש... כמו 'גבר' מכובד...) אז אתה מבין לבד, שאם

מירי מכריזה ברס'מיות שהיא לא מתכננת להיות שפחה זה לא מטיב איתה בשידוכים...

עכשיו, שלא תבין לא נכון, מירי לא נשארה מובטלת, יש לה המון עבודה, היא ואמא שלה עסוקות מבוקר עד ליל ב"שפרה ופועה", הם מילדות ומגדלות את ה"יתומים" החיים של נשות ישראל... אמא יוכבד משפרת את התינוק... עוטפת אותו... דואגת לו... ואילו מרים עסוקה בלשיר לו, ולהרגיע אותו, וזו הקריירה שלה במצרים...

כל הנשים הקייריסטיות עוברות עם התיק ההדור ליד הגן של מירי ומסתכלות אליה חצי ברחמים... חצי בבוז... איזה מסכנה מרים, כנראה שהיא לא אינטלגנטית... כנראה אף אחד לא קיבל אותה לעבודה משרדית, לכן היא נאלצת להעביר את הזמן שלה בתור גננת... לרוץ אחרי הילדים, לשיר להם שירים ולספר להם על אברהם אבינו, ורחל אמנו... איזה אייקיו נמוך....

מידי בוקר... בשעה שש וחצי האמהות מגיעות בריצה עם השישיות למעון של מירי... משאירות את הילדים אצלה, ורצות מהר מהר לעבודה במצרים.

ומירי נשארת עם הבנים של הקב"ה ופועה להם, אוי... יענקי ושושי ומוישי ואבריימי ונפתלי וגיטי- יעקובזון, בוקר טוב לכם... בא נגיד מודה אני לפניך... היא צובטת להם בלחי ונותנת להם חום ואהבה שהם לא מקבלים בבית... מה אפשר לעשות... להורים שלהם אין זמן... הם עבדים של פרעה במצרים!!!

מירי מגדלת את הילדים, ולוחשת להם באוזן: תדעו לכם: **אתם יהודים!!!**
אתם הבנים של אבא שבשמים!!! אתם לא עבדים של פרעה, לא!!! חלילה!!!
הללו עבדי ה'!!! אתם גדולים, אתם המרכבה של השכינה הקדושה... והשכינה כאן איתנו במצרים... מירי שרה להם שירים של יציאת מצרים, היא מספרת להם שיום יבא ואבא שבשמים יבא ויוציא אותנו ממצרים, ואז בעזה"ש אבא ואמא יהיו יותר רגועים... ואז הם כבר לא יצטרכו כל הזמן לבדוק איזה הודעה הבוס שלח להם בוואצפ, והמצב רוח שלהם לא ישתנה לפי הלחץ בעבודה...

אבל מחוץ לגן כולם ממשיכים לנוד לה ברחמים... כולם משאירות את הילדים אצלה וצוחקות עליה מאחורי הגב... אמנם ישנם גם נשים טובות שדואגות למירי... **ומידי פעם הם מנסות לדבר על ליבה:** מירי, את הרי רוצה יום אחד להתחתן... ובקצב הזה... אם את תמשיכי להיות "פועה" ולהישאר ברמה האינטלגנטית הנמוכה הזו, בקצב הזה אף בחור לא ירצה להתחתן איתך...

מירי שומעת את המילים הקשות... קשה לה לשימוע את זה... ומי כמותה יודעת עד כמה היא צודקות... באמת אף בחור לא מוכן 'להתבזבז' על אם בישראל... אבל בכל זאת מירי לא זזה מהאמת שלה... אני בת מלך! אני לא מוכנה להיות שפחה של פרעה ויהי מה!!!

והזמן עושה את שלו... ומירי מתעכבת עוד שנה בשידוכים ועוד שנה... וזהו... היא נשכחה לגמרי... הוציאו את השם שלה מהמחברות של השדכנים. גם הם כבר התייאשו מלשכנע אותה... והגיע היום שכבר לא קראו לה מירי, קראו לה "עזובה" – כי כולם עזבו אותה, ויום אחד כתוב בדה"י "ותמת עזובה", היא מתה... לא, היא לא מתה ממש, אלא היא נשכחה לגמרי לגמרי... והיא הייתה נחשבת כמו מת... (מי שלא מבין למה נשכח נחשב כמת? מוזמן לברר זאת אצל אלו שמרגישים שכוחים, שהם יכולים להעיד ש"נשכחתי כמת מלב...").

אבל!!! לא יזנה לעולם ה'!!! וגם בתוך גלות מצרים, יש חיזכים משמים.

ובתוך ארץ גושן היה בחור אחד!!! אחד ויחיד!!! בחור לא שגרתי! בחור שהייתה לו יראת שמים אמיתית והוא דרש את ה' באמת... והוא זיהה והבין את מה שכולם לא הבינו... וגם אם כבר מאתיים שנה אנו נמצאים בגלות וכל עם ישראל הולכים שבי כמו עבדים אחר עבדות מצרים ובטוחים שהחומר והלבנים זה התכלית של החיים... אבל כלב בן יפונה לא מתבלבל!!! רוח אחרת הייתה עמו... והוא ידע שזיידע יעקב אבינו לימד אותנו שיש משמעות קצת יותר עמוקה לחיים... והעבודה העיקרית שלנו היא לבנות את כנסת ישראל...

ואדרבה, כל הסיבה שסבא ישראל ירד לכאן זה רק בשביל לבנות מכאן את כנסת ישראל, ולמרות שכולם חושבים אחרת... הרי לאותו כלב בן יפונה הייתה תכונה יחודית ש"הייתה רוח אחרת עמו...", לא אכפת לו מה ר' ככולם חושב... אם זו האמת... אז הוא דבק בה ובכל מחיר...

ואותו בחור חיפש שידוך מתאים!!! אבל גם הוא לא מצא!!! הוא חיפש אשה כזו שלא תהיה שפחה של פרעה בכל מחיר... שלא תהיה שפחה של הקריירה והמשרה הכ"כ נערצת במצרים...

וגם אותו בחור התעכב בשידוכים... הוא עמד על שלו... היו לו דרישות!!! לא! הוא לא דרש כסף... הוא לא חיפש אישה שמכניסה חמש ספרות... **הוא בסה"כ רצה אשה בת חורין!!!** בת חורין מהעבדות של מצרים!!! אשה שמוכנה להכיר בתפקידה האמיתי במצרים! לגדל את בניו של הקב"ה **ולצאת** ממצרים!

והקב"ה מזוג זיווגים... וערב אחד נשברה הצלחת בביתה של מירי... כן... כלב בן יפונה הסכים להתפשר ולהתחתן גם עם אשה חולנית, גם עם אשה לא בריאה, וגם עם אחת כזו שלא מכניסה כסף... ובלבד שהיא תהיה בת חורין!!! והם נישאו בשעה טובה ומוצלחת... והנה הגננת ה"עזובה" קמה לתחיה, והיא נהפכה להיות אשתו של כלב בן יפונה...

ואם עד היום כולם הכירו את הבחור תמהוני מארץ גושן, ואת האשה התמהונית מקהיר, הרי מכאן ואילך זה כבר נהיה זוג תמהונים!!!

מה הסיפור של הזוג הזה??? מה ה'קטע' שלהם? מה פשר האידיאולוגיה המוזרה שלא לעבוד במצרים? תסתכלו ימינה ושמאלה... תראו... במצרים הכל מתחיל ונגמר בעבודה... העבודה היא חיינו... אבא פרעה ואמא מצרים...

אבל לכלב בן יפונה ולאשתו מרים יש מצע אחר!!!

מירי ובעלה יודעים שיש יום שאחרי מצרים!!! יום אחד אנחנו עוד **נצא** ממצרים!!! כי אנחנו בנים של הקב"ה, ובנים של אברהם יצחק ויעקב, ולכן מירי ממשיכה להשקיע בילדים של הקב"ה, כי היא יודעת שכאן נמצאת ההשקעה האמיתית!!! היא יודעת שכל ילד יהודי, הוא בגדר "בני בכורי ישראל" שהקב"ה

לא מוותר עליו, היא משקיע בכל ילד מתוך הכרה, שבעוד כמה שנים הקב"ה בכבודו ובעצמו ינשק אותו ויפנה אליו בלשון יחיד ויאמר לו: בדמייך חי...

יום אחד בתיה בת פרעה פותחת 'חוג בתיה', כן, מידי שבת יש ליהודים חופש יום אחד מהעבודה, חופש מהקריירה... חופש מהרשת האלחוטית... קצת מנוחת הנפש, ואז מירי פותחת חוג 'זימרה' מטעם בתיה, כל נשות ישראל הצדקניות מגיעות, ומירי מקבלת את פניהם **בתוף!!!** כל אחת מקבלת תוף, ומרים נותנת להם את הרקע ומספרת להם שיום יבא, ואנחנו נצא ממצרים, ואבא שבשמים ישא אותנו על כנפי נשרים, ויקרע לנו את הים, ואז אנחנו נשיר את שירת הים... והגברים אמנם ישירו בפה, אבל אנחנו נשים... ומטעמי צניעות אנחנו לא נוכל לשיר בפה... לכן אנחנו צריכות להיות ערוכות בתופים ומחולות, וכך אנחנו נצטרף לשירתם, ובשביל זה צריך להתכונן!!!

ומרים יושבת בלב ליבה של קהיר, ומלמדת את נשות ישראל את המילים:
"ימינך ה' נאדרי בכח ימינך ה' תרעץ אויב", והנשים מתופפות לפי הקצב, **זה קלי ואנווה...** והם כבר מוכנות לצאת, התזמורת כבר עומדת... יש כבר מנצחת.

וכמובן שהחוג הזה נהפך להיות לבדיחת השנה בארץ גושן... שמעתם מה עשתה הגננת מירי??? היא התחילה לתופף בתוף מצרים מנגינות חדשות... מנגינות של "מי כמוך באלים ה'..." כולם מתגלגלות מצחוק... זו הבדיחה הכי מצחיקה במצרים... אפילו פרעה לא מצליח לכעוס על נבואת הזעם שמירי מתנבאה עליו... כי זה כ"כ מצחיק... רק תסתכל על הממדים האדירים של הפירמידות של מצרים ותנסה לדמיין ש"סוס פרעה וחילו ירה בים..."

והנה... כעת נחזור לשרי, שבדיוק עכשיו... כשזה נהפך להיות שיחת היום... וכולם צוחקים על החוג המוזר שפתחה אותה מירי... בדיוק עכשיו אמא לוחשת לשרי ובשקט בשקט היא אומרת לה... אני בדרך לשם... בואי איתי...

ושרי לא האמינה לעצמה, היא כבר מוצאת את עצמה הולכת כמה שבועות לחוג 'בתי' של מרים, ומירי שם מספרת להם על "שם בתיבה משה הקטן", היא מסבירה להם שמושיען של ישראל מגיעה דווקא מתוך עומק ההסתרה... דווקא מתוך הבלבול הגדול... מרים מגלה להם שיש משהו מחוץ לגבולות מצרים, מרים מספרת להם שסבא ישראל מחכה לנו בגעגועים בארץ ישראל.

הרבה דמעות נשפכות שם... מרים מצליחה להדביק את כולם ברגש ובגעגועים לצאת ממצרים... לזכות לראות את עמלנו - אלו הבנים, לראות איזה אוצרות יהודים אנחנו מחזיקות בידיים, ולאיזה מדרגות נעלות הם הולכים להגיע בבא היום... מרים אט אט מצליחה לסחוף איתה את כל הנשים הצדקניות, ומצליחה להכניס בהם געגועים גדולים לאבינו שבשמים... ותשוקה עזה לצאת ממצרים, ואכן בזכות אותם נשים צדקניות נגאלו אבותינו ממצרים.

הגברים עדיין חומר יותר קשה... הגברים יחכו בסבלנות לאחיה של מירי שהוא יגיע לקראת הסוף... אחרי שמירי תכשיר את הנשים ותעורר בהם את האתערותא דלתתא... אז יבא האח הקטן משה ויבשר "פקוד פקדתי..."

ימים יגידו, ולאחר כך וכך שנים, עם ישראל עמדו על שפת הים, והמנהיג הגדול משה הולך בראשם, וכולם שוררו 'אשירה לה' כי גאה גאה סוס ורוכבו רמה בים', עם ישראל לא היו כ"כ ערוכים לשירה הזו, אבל מרים הנביאה וכל הנשים הצדקניות היו כבר מאומנות היטב, הם הציעו את התופים הישנים ממצרים, ותצא מרים הנביאה, כעת כבר אף אחת לא חושב שהיא תמהונית, היום כבר כולם מבינות שהתהוונות הזו הייתה לא אחר מנבואה, ותצאן כל הנשים אחריה בתופים ובמחולות, ותען להם מרים, שירו לה' כי גאה גאה.

ותען להם מרים!!! מתי??? לא עכשיו, אלא אי שם, אז אז, באותם ימים, שאף אחד לא ידע להעריך מה כוחו של יהודי וכמה הוא חשוב בעיני הקב"ה, אז

מרים ידעה להצביע על כל תינוק יהודי, וידעה לומר שכאן ההשקעה הגדולה ביותר, אז מרים ידעה כבר לתופף ולהכריז: אשירה לה' כי גאה גאה.

וכעת למעשה: שתי נשים גדולות היו לנו במצרים:

הראשונה: בתיה בת פרעה! והשניה: מרים הנביאה!

לכל אחת היה תפקיד אחר, ומשניהם ביחד באה הגאולה.

בתיה בת פרעה, מייצגת את התפקיד של היהודי בתוך גלות מצרים!!! בתיה היא סמל ודוגמא איך אפשר להתנהג כמו יהודי בתוך הארמון של פרעה, ואיך אפשר להגיע עמוק מתוך טומאת מצרים ובכל זאת לרחוץ מגילולי פרעה ולהיות נאמן לה'. ... בתיה מלמדת אותנו איך **לשרוד** את הגלות, איך להמשיך אמא יהודיה גם כשהיא שפחה מבוקר עד ליל וגם כשזורקים את הילדים שלה ליאור... שיגדלו שם לבד... איך להחזיק את הראש מעל המים ולשרוד...

לעומת זאת מרים הנביאה מייצגת את החזון! את האמא היהודיה שלא מקבלת את הגלות העכשווית, והיא עם הפנים קדימה... מרים מתייצבת מרחוק, ועסוקה אי שם ביציאה... ביציאה ממצרים... מרים לא מוכנה לשרוד את ההווה, אלא היא עסוקה ב-לקום ולצאת ממצרים, בלהכשיר את עצמנו לתופים והמחולות של היום שאחרי...

וניתן לומר שגם בדורנו אנו, אנחנו צריכים את שתי ההנהגות האלו כאחד:

מצד אחד, כורח המציאות של דורנו, מעמיד אותנו מול עובדה שכל אשת אברך יוצאת לעבוד, ואי אפשר לצאת הילחם מול העובדה הזו, זו המציאות, אלו הם סדרי עולם... וכאן אנחנו צריכים את בתיה בת פרעה שתתן לנו תעצומות נפש וכח לדעת איך לשמור על עצמנו בתוך המצב הזה, איך להישאר לה' ולתורתו ולא להיכנע ללחצים בתוך העבודה, ולהישאר חזקים ולא להיכנע לגילולי פרעה של שנת 2019...

אבל מאידך!!! אנחנו גם מוכרחים את האיפוס של מרים הנביאה, צריך מידי פעם שמרים תתופף לנו על הראש ותעשה לנו שירות יקיצה... שההלו... נא לזכור: שהמצב הזה הוא לא אידיאלי, לזכור שגם אם כורח המציאות הוא שככה זה היום, אבל זה לא אמור להיות ככה, לזכור שהמקום האמיתי שלנו זה "שפרה ופועה..." אמנם מה נעשה עם המידע הזה היום?

אין הרבה מה לעשות איתו, אבל לכה"פ לדעת שזה לא המצב המתוקן, ולפחות להכין תופים ליום שאחרי, לפחות לדעת שאנחנו נמצאים בשעבוד מצרים, שלא נשאר חלילה מיוזמתנו במכת חושך.

להיות מרים אנחנו לא יכולים, מה נעשה, שגזרה חכמתו העליונה ואנחנו עדיין בתוך שעבוד גלויות, בתוך שעבוד מצרים של דורנו, אבל אנחנו כן צריכים להתאפס מידי פעם ולדעת מהי האמת, איך אנחנו באמת אמורים להיראות, ובשביל זה יש לנו את מרים, שתעמיד אותנו מול המפה האמיתית, שתראה לנו איך האידישע מאמע אמיתית אמורה להיראות, שתעמיד אותנו מול התוף שכולנו מחכים לו, אבל בשטח, בחיי היום יום, אנו זקוקים לעזרתה של בתיה, שתתן לנו כוחות לשרוד את ההווה, שתארגן לנו- היא ובנה המאומץ משה, שיארגנו לו את יום השבת שלפחות אז נזכור שהשתא עבדי, לשנה הבאה בני חורין, השתא הכא, לשנה הבאה בירושלים. במהרה ממש.

ליל שימורים... הוא הלילה שאמר הקב"ה לאברהם

"ד בניסן... ארץ גושן... בלגן... יש הרבה בלגן... חצר הבית מפוצצת עד אפס מקום... מלא מלא תכשיטים ובגדים בערמות... כן... כבר י"ב חודש שאנחנו שואלים ממצרים כלי כסף וכלי זהב... בהתחלה זה היה על אש נמוכה... אבל עכשיו... בשבוע האחרון... המצריים רודפים אחרי ומשאילים כמעט בכח. והכל בשביל לקיים רצון ה' ורצון הצדיק.

חוץ מזה כבר ארבעה ימים שליד המיטה שלי מכרכר לו הטלה... **וזה הכי מלחיץ!!!** כי בשביל המצריים **זה סדין אדום!!!** הם מצידם מוכנים להשאיל לי כלי כסף וכלי זהב... הם אפילו היו מוכנים לספוג את כל המכות **אבל לגעת באלוהים שלהם???** לקשור את הטלה ה"קדוש" שלהם למיטה?? זה קו אדום!!! אבל בר"ח ניסן משה רבינו ציווה אותנו... וכבר לפני שלושה ימים עשינו את זה ועם הרבה הרבה דפיקות לב... ובאמת זה לא היה פשוט... המצריים התפוצצו... והמעיים שלהם התחתחו (כלשון חז"ל...) אבל בנס הם לא העיזו לעשות כלום!!! סוף סוף הם כבר אחרי תשע מכות...

אבל עדיין!!! הרגע הקשה ביותר עדיין לפנינו!!! בעוד שעתיים אנחנו אמורים להוציא את הטלה לפתח הבית... לעקוד אותו... ולקחת סכין ו... ו... ולשחוט אותו!!! אבאלע... זה מפחיד אותי... הם יהרגו אותי... הם לא יוכלו לסבול את זה... אז ניסיתי... ניסיתי לעשות לומד'ס... נכון שצריך להזות על המשקוף ועל שתי המזוזות... אבל אולי!!! אולי אפשר בכל זאת לסגור את הדלת שהמצריים לא יראו... ככה אני אהיה יותר רגוע... ובאמת שאלתי את משה... אבל התשובה הייתה: שהיות ומקום השחיטה הוא בדלת... (חוץ מזה שיש שיטות ש"הסף" זה הסף הדלת, וא"כ הדם צריך להתנקז בדיוק לאיפה שנמצא הציר של הדלת!!!) בקיצור: שורה תחתונה אין אפשרות להשאיר דלת סגורה... טוב... אני מאוד מקווה שזה יעבור בשלום... הלב שלי דופק....

אבל חכה... יש עוד דבר שמלחיץ אותי לא פחות... משה רבינו פתאום הודיע: "וכל ערל לא יאכל בו"!!! בשביל לאכול קרבן פסח צריך לימול!!! מדובר בנייתוח כ"כ כואב... **ובדיוק היום...? ולמה???** רבש"ע: אין לי כוחות נפש בשביל זה... רק אתמול קברנו פה כמה קרובי משפחה שלא רצו לצאת... ואני כן רציתי לצאת... אבל למול??? די... זה מפחיד... וגם המצריים האלו עם העיניים שלהם... וגם הכבש שלי שהתחיל משום מה לעשות פה קולות... ואני כבר רואה מהחלון שמתגודדים לי פה מצריים מכל הכיוונים... כי הם כבר יודעים מה אני הולך לעשות עם הטלה שלהם והעיניים שלהם מרצדות... ואני מפחד על החיים שלי... והכל ביחד...

השעה 2.00 בצהריים... צוחר שלנו חזר!!! אמנם כאוב... שותת דם... אבל עם פנים מאירות... משה רבינו מל אותו והכניס אותו בבריתו של אברהם אבינו... זה היה כואב... מאוד מפחיד... אבל מאז המילה משהו פתאום קרה לו!!! נהיה לו פתאום אור בעיניים... פתאום כבר לא אכפת לו כלום... הוא חזר בבטחון הבייתה!!! והודיע לכל השישיות בהתרגשות... בואו... תתאספו כולם... אני הולך לשחוט קרבן פסח!!! אבל אמא הצדקנית בקשה לחכות עוד כמה דקות... והיא שלחה את כל השישיות... מהר מהר למשה רבינו... שיכניס גם אותם בבריתו של אברהם אבינו... הם חזרו... הרבה דם נשפך בבית ברגעים אלו... **ואז הגיע הרגע!!!** צוחר ביקש מימואל שיעקוד את הכבש בשעת השחיטה... ולבנתיים... התאספו שם המוני המוני מצריים... **ש... שמסתכלים ולא מאמינים!!! שוחטים לנו את האלוהים!!!** העיניים שלהם בערו באש קנאות כמו שלא בערו מעולם... אחרי הכל... זה האלוהים שלהם... אבל צוחר לא הסתכל לכיוונם... צוחר כעת שותת מדם מילה... והוא כעת נחוש לזכות גם בדם פסח... לא מעניין אותו כלום... מצידי תבואו עם מגלבים ועם חרבות... מצידי למות... אני כבר בלאו הכי מדמם כולי... אני כעת מוסר נפש למענו יתברך!!! באש ובמים... בחיים ובמוות...

צוחר התחיל לפזם "לעשות רצונך אלוקי חפצתי..." לשם יחוד קודשא בריך הוא... ואז... לפתע צוחר נזכר... כן... אבא שלי סיפר לי שזיידע אברהם... הנימול הראשון... פעם עמד בהר המוריה וגם הוא שחט איל על הלב המדמם שלו ועל אפרו של יצחק שכמעט היה צבור כאן ע"ג המזבח... והנה, אני כאן במצרים... גם אני נמצא במצב מאוד דומה... גם אני מדמם... גם אני נמצא כעת בסכנת חיים... אבל "לעשות רצונך אלוקי חפצתי..."

הילדים הצמידו את ראשו של הכבש למפתן הדלת... וצוחר השתדל להתגבר על הרעד וההתרגשות ו... ושחט את הטלה!!! זרם דם יצא ומילא את סף הדלת!!! יענקי כבר עמד שם מוכן עם האגודת אזור והושיט אותו לאבא... אבא נטל את האגודת אזור וטבל אותה בדם אשר בסף!!! ("א שספ זה כלי קיבול, ו"א שזה סף הדלת) אבא נעמד וכיון לשם מצות הזאה, והיזה למעלה על המשקוף... ואח"כ חזר וטבל את האזור בדם... והיזה על המזוזה הימנית... ועל המזוזה השמאלית... כל פתח הבית התמלא כולו בדם!!! הרבה הרבה דם!!! ונתערב דם פסח בדם מילה... "והקב"ה עובר על כל אחד ואחד ומנשקו בראשו ואומר: ואומר לך בדמייך חיי ואומר לך בדמייך חיי..."

והדמעות נשפכו שם כמים... לפתע הפירמידות של מצרים וכל הכוחי ועוצם ידי של מעצמות מצרים, כל זה נראה לפתע קטן קטן, לעומת העבדים העבריים הנרצעים שנתגלו כעת בשיא קדושתם, בשיא טהרתם, בנים של מקום, בנים של אברהם יצחק ויעקב.

6.00 בערב... עוד כמה דקות שקיעת החמה במצרים... הלילה הגדול מגיע!!! כל הילדים מזדרזים כמה שיותר מהר לגמור את כל הסידורים האחרונים שמחוץ לבית... **כי משקיעת החמה ואילך זהו!!!** הדלת נסגרת הרמטית!!! משה ציוה לסגור את הדלת ו"אתם אל תצאו איש מפתח ביתו עד בוקר..." אמא... מהנשים הצדקניות שבזכותם נגאלנו ממצרים... לקחה מהר פיקוד על הכנת המצות...

כן... המצות המוכרות... הלחם שכ"כ מוכר לנו... כבר שנים רבות שזה הלחם היחיד שלנו!!! לאמא אף פעם לא היה זמן וסבלנות להכין לנו אוכל מושקע בבית... כי תוך שמונה עשרה דקות היא הייתה צריכה כבר לדפוק כרטיס במשרד... לכן היא תמיד הייתה קמה מוקדם ומריצה בצק זריז... ולא מחכה שהוא יתפח... כי שתהיה בריא... למי יש זמן במצרים לחכות שיתפח??? במצרים הכל עובד על תקן של קופיקס... אוכל מהיר... אין זמן... יש ראבוטה... **האמת היא שדווקא בחצי שנה האחרונה** פסקה העבודה מעם ישראל במצרים... ומאז אמא התחילה פתאום לבשל אוכל טעים... ממש שולחן עורך... **אבל היום בערב!!!** משום מה הקב"ה מבקש ומזמין דווקא את הלחם שאכלנו לפני חצי שנה!!! יש לאבא שבשמים חביבות מיוחדת לזה... דווקא לזה... למה??? לא ברור... אנחנו נשאל מה נשתנה היום בערב...

עכ"פ מה בדיקת הולך להיות בערב הזה??? אנחנו לא לגמרי יודעים... אנחנו רק יודעים שעוד מעט אבא גומר לצלות את הקרבן הפסח... ועוד מעט גם אמא גומרת להכין את הלחם עוני שלנו... ויש גם מרור מוכן...

ואז!!! לקראת תחילת הסעודה!!! כולם מתלבשים!!! כולם חגורים!!! כולם דרוכים לקראת יציאה ממצרים!!! וככה אנחנו אוכלים את הפסח מצה ומרור... מתוך אמונה תמימה שה' יעזור ואנחנו יום אחד נצא מפה... מה יהיה באמת??? האם אנחנו באמת נצא מפה??? האמת היא שרגשית אנחנו בכלל לא מסוגלים לחשוב על זה... כי... כי מבחינתנו... **לצאת ממצרים??? אין כזה דבר!!!** מבחינתנו במצרים נגמר העולם!!! תבין אותנו: הרגל שלנו מעולם לא דרכה חוץ למצרים... לא אנחנו, ולא אבא שלנו, וגם לא סבא שלנו... אנחנו לא קולטים בכלל שיש מקום כזה שהוא מחוץ למצרים... כך שאצלנו לצאת ממצרים זה מושג כ"כ מופשט שאנחנו פשוט לא מסוגלים לדמיין איך זה נראה... אנחנו רק מסוגלים להאמין בה' שהוא אמר לנו שזה מה שיקרה... ולעשות את הפעולה המאמינה הזו ש"ככה תאכלו אותו מתניכם חגורים נעליכם ברגליכם וגו'..." אבל אנחנו לא באמת מסוגלים לחיות את זה...

הגיע השעה 10.00 בערב... ובלגן לא נורמלי במצרים... לפי הצעקות שמגיעות מבחוץ זה נראה שהבכורים!!! הבחורים לחוצים עד מוות!!! כן... משה רבינו אמר שבעוד שעה וחצי ומת כל בכור... ועד כה כל מילה שיצאה מפיו התקיימה... כבר לא צריך אמונת צדיקים בשביל לקחת את הדברים שלו ברצינות... והמשוגע היחיד שמסרב ולא עושה עסק זה פרעה... אבל האופוזיציה למען שלום הבכורים עושה כעת בלגן... ופרצה מלחמת אחים...

בשלב מסוים דפיקות בדלת... אנחנו לא פותחים... יתהפך העולם... משה רבינו אמר שלא יוצאים אז לא יוצאים... אבל בשלב מסוים הדלת נפרצה... ועשרה בכורים מצריים עומדים בפתח מתחחחחחנים... אנא... עוד שעה חצות... תצילו אותנו... תכניסו אותנו...

אבא לא מתווכח ולא מנסה לסרב... סו"ס אנחנו יהודים רחמנים, אתם רוצים להיכנס??? תכנסו... עכשיו נוספו לנו בבית עוד עשרה בכורים רועדים בפחד מוות על החיים שלהם!!! אבל מצטערים מאוד... לנו אין זמן כעת להתייחס אליכם כי גם אנחנו כעת רועדים... מה יש????

תבינו... עוד חצי שעה חצות... ואסור להותיר מהבשר!!! ויש עדיין כמה קילוגרמים מכובדים מהטלה שעדיין לא סיימנו אותם... אנחנו לא רגילים לאכול בשר טלה ועוד בן שנה... כזה בשר משובח זו אכילה של בני חורין... ממילא אורך לנו זמן לעכל אוכל שכזה... אבל אבא רועד על הנותר... ומאיץ בנו לאכול ולגמור... והנה... ברוך ה'... דקות ספורות לפני חצות השתלטנו על הקרבן פסח... ואז התחלנו לשיר!!! כליל התקדש חג...

ואז... לפתע!!! ויהי בחצי הלילה!!!

זהו... כאן הקולמוס נשמט... והקלף נשרף... והמקלדת מתאדה... והמחשב נעצר... מכאן ואילך כבר אי אפשר לתאר... ולא ניתן להמחיש...

מורא גדול, זה גילוי שכינה... מי שמדמיין שהוא מסוגל להמחיש עלי כתב מה זה גילוי שכינה... טעות בידו...

מידי ליל הסדר מצווים אנו לספר ביציאת מצרים... אנחנו מספרים את כל האירועים הטכניים... מה היה...? מי היה? איך היה??? אבל יש משהו אחד עיקרי שאותו לא מספרים... **כי אי אפשר לספר...** וזה הגילוי הנוראים... המפגש המרגש והאישי בין אבא שבשמים לכל בן אהוב...

איזה מורא גדול... איזה גילוי שכינה... קפיצה פתאומית ממ"ט שערי טומאה. ועד למ"ט שערי קדושה!!! כולנו נשאבנו בגעגועים אינסופיים לאבינו שבשמים... **משכני!!! משכני אחר כך נרוצה...** טאטע... תוציא אותי ממצרים... את זה אי אפשר להמחיש!!! גילוי שכינה זה לא דבר שניתן להמחשה!!! לא נותר לנו אלא להשתוקק ולקוות שבמהרה ממש: כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות... אנא ה'... **משכני!!!** אחר כך נרוצה...

אבל ברשותך קורא יקר, תרשה לי בפרק הבא לחזור שוב אחורה... עוד לאמצע הסעודה... אי שם... עוד לפני חצות לילה... --

ואז הגיע תורו של ג'וני...

כן... כעת מתחילה הסעודה... זו סעודה מאוד לא שגרתית... תמיד כשמתיישבים לסעודה... מורידים את הכובע והחליפה... מתיישבים בנחת... ואז מתחילים לאכול... אבל הפעם בדיוק ההיפך!!! לפני הסעודה עוד ישבנו קצת מול השולחן... היינו נינוחים... חיכינו בסבלנות שאבא יגמור לצלות את הפסח ואמא תגמור להכין את המצות...

אבל בדיוק ברגע שניגשנו לסעודה...!!! אבא חגר את מותניו... לקח את המקל לאות שיוצאים לדרך... נעל את הנעליים... ו... וקדימה!!! כולם להתארגן... עוד דקה וחצי יוצאים ממצרים... **וככה תאכלו אותו!!!**

רק ככה אוכלים את קרבן פסח... במצב של היכון ש... שעוד רגע זה מגיע... תחשוב... איזה מוזר... משפחה שלימה מסבית כעת לסעודה... אבל איך??? כולם עומדים בשורה עורפית... עם מקל נדידה, ולכיוון הדלת... וככה אוכלים... ראית פעם כזו סעודה?

אבל ככה הקב"ה ציווה... אז ככה אנחנו עושים...

אלא שאז!!! אז הגיע תורו של ג'וני... ג'וני הוא אחד הילדים מהמשפחה שלנו... הוא אמנם דווקא רצה לצאת ממצרים... ובזכות זה לשמחתנו הוא איתנו עכשיו ולא מת במכת חושך... אבל עדיין... "הוא לא מסתדר עם עצמו..." יש לו מרדנות פנימית ותמיד יש לו שאלות קטרניות... וברגע שהוא ראה את המחזה הזה... הוא התעצבן... מה זה??? מה זה ההצגה הזו??? מה הקשר לעמוד ולאכול? כאילו... כאילו שאנחנו באמת יוצאים ממצרים...???

עכשיו בינינו... ג'וני לא לגמרי טועה... אם הוא היה מדבר לגמרי שטויות והוא היה לגמרי לא מאמין ביציאת מצרים הוא בכלל היה מת במכת חושך...

אז לא!!! ג'וני קצת צודק... הרי בסך הכל אנחנו באמת נמצאים פה בהצגה!!! כי תבין... אפילו אם באמת מאמינים שאנחנו יוצאים ממצרים... אל תשכח שמישה רבינו בכבודו ובעצמו הזהיר אותנו ואתם אל תצאו איש מפתח ביתו עד בוקר... כך שגם אם אנחנו מאמינים שאוטוטו יוצאים ממצרים... **אבל בלילה**

הזה, זה בודאי לא יקרה!!! כי בלילה הזה ה' בכבודו ובעצמו לא מרשה לנו לצאת... ממילא... לעמוד לפתע בתחילת הלילה ולקחת את המקל וללבוש את הנעלים ולחגור את המתנים ולעמוד בהיכון... שעוד דקה וחצי יוצאים... מה זה??? איזה מין הצגה זו???.

זה מה שעיצבן את ג'וני... ג'וני לא מסתדר עם הצגות...

אז אבא הסביר לו: תבין ג'וני, זה לא הצגה!!! אם הקב"ה בכבודו ובעצמו אמר לנו ככה לעשות... סימן שאנחנו עושים בזה משהו!!! מה בדיוק אנחנו עושים??? את זה תשאיר לקב"ה... כמו שאנחנו לא מסוגלים לקלוט איך הקב"ה יוציא אותנו בחיים... כי מבחינתנו לצאת ממצרים זה מופקע... רק מה... אנחנו מאמינים לקב"ה שהוא יודע לעשות את מה שאנחנו לא יודעים...

אז אותו דבר כאן: כשהקב"ה אומר לנו לעשות פעולה מסוימת... והקב"ה אומר לנו "וככה תאכלו אותו" אז ה"ככה הזה" הוא לא הצגה!!! זו פעולה שעושה משהו!!! פרטים נוספים אצל הקב"ה...

אבל יש לציין שג'וני לא כ"כ השתכנע... בינינו... גם אני ואתה לא לגמרי משתכנעים... לא קבלנו פה הסבר מספק...

סוף סוף ג'וני יודע דבר אחד... אנחנו כעת במצרים!!! כל נולדנו... כאן נולדו אבותינו... וגם הלילה הזה... זה עוד אחד מעשרות אלפי הלילות שאנחנו עושים כאן במצרים במשך 210 שנים... ואני לא רואה שום סימן של יציאה... אדרבה... פרעה רק מראה יותר ויותר עקשנות והוא לא רוצה שנצא... ובפרט שבשבוע האחרון הוא הזהיר את משה שיותר לא יגיע אליו... כך שאין על מה לדבר... ובדיוק בלילה הזה פתאום צריך לעמוד עם מתנים חגורות ונעלים ברגלים ו... ויוצאים!!! מה יוצאים??? על מה אתם מדברים??? הרי אתם בעצמכם מודים שאתם לא באמת הולכים לצאת מפה בלילה הקרוב? אז מה אתם נעמדים פה כמו בהצגה???.

זהו... אבא כבר יותר לא ענה לג'וני... אבא משך בכתפיו ואמר לג'וני... בא נחכה לחצות... נדבר אז... העיקר שג'וני לכל הפחות יאכל כזית קרבן פסח וכזית

מצה ומרור... אבא לא מצפה מג'וני יותר מידי הרבה... מספיק לאבא שהוא איתנו כעת והוא לא מת במכת חושך....

ואז!!! הגיע חצות... וגילוי שכינה... ומורא שכינה... ופתאום הכל נהיה מובן... **ולמחרת בחצות היום!!!** בעיצומו של יום ג'וני מצא את עצמו צועד יחד עם אבא את הפסיעה!!! את ההפסיעה בה"א הידיעה... את הצעד האחרון בשערי מצרים!!!

אבא הצביע לג'וני... הנה... הרגלים שלנו כעת עומדות בשערי מצרים... רגל שמאל עדיין בפנים... בתוך מצרים... והופה... רגל ימין כבר בחוץ... אבא הסתכל בפניו של ג'וני ונתן לו חיבוק עז ואמר לו: ג'וני... אתה רואה??? אתה מאמין? יצאנו ממצרים או לא??? זה קרה או לא קרה??? ?

אבל תדע לך ג'וני: זה לא קרה עכשיו... אתה יודע מתי זה קרה?

זה קרה אתמול בלילה!!! אתמול בתוך תוך מצרים... כשישבנו בבית... והכל היה נראה כרגיל... עוד לילה בתוך מצרים... והקב"ה אמר לנו קומו!!! בתוך הבית!!! ותחגרו מתניכם... נעליכם ברגליכם ומקלכם בידכם... ותעמדו בהיכון... בהיכון לצאת... כשעשינו את ה"הצגה" הזו... **אז!!! אז זה קרה!!!** אז לחצנו על הכפתור של האמונה ביציאה... ואז!!! אז זה נלחץ... אז יציאת מצרים יצאה בפועל לשיגור... **אבל עכשיו???** עכשיו שאנחנו מוצאים אותנו בחוץ בפועל??? עכשיו שהרגלים שלנו כבר עומדות מחוץ לגבולות מצרים? כעת שום דבר מיוחד לא קורה... כי זה כבר קרה... כבר אתמול זה נשלח לשיגור... ג'וני השפיל את מבטו והודה... נכון אבא...

אבל אבא המשיך ואמר: ג'וני שלנו... תדע לך: החיים לא נגמרים פה... יש מחר!!! אוטוטו גם אתה תגדל וגם לך יהיו ילדים... ואתה כבר למדת איך ללחוץ על הכפתורים של אמונה... ואתה כבר מבין שזה לא הצגה... אבל הילדים שלך לא ידעו... "והיה כי יאמרו אליכם בניכם מה העבודה הזאת לכם"??? ?

יום יבא ואתה תשב שם בארץ ישראל בנחת ובשלווה... ותשב בליל הסדר ותאכל מצה וארבע כוסות בהסיבה כאילו אתה בן חורין, ואח"כ תאכל מרור כמו

עבד... ואז יתכן שיהיה לך איזה ג'וני בבית... ואז יגיע תורו לעמוד ולשאול: אבא... מה זה ההצגות האלו? ? מה אתם יושבים לי מסובים כאילו אתם בני חורין?? ? על מי אתם בדיוק עובדים?? ?

אז הנה ג'וני... בשביל זה יש לך את המדגם של אתמול!!! אתה הרי מודה בפה מלא... שאתמול אמנם טענת שזו הצגה... ואילו היום למפרע, אתה מבין עד כמה זה לא היה הצגה!!! עד כמה הפעולות האלו היו לחצני אמונה שהם הפעילו את כל הגאולה... היום אתה קולט שההצגה של אתמול הייתה הלחצן של אמונה שהוא שיגר את הישועה שהגיעה היום...

אנא ממך: בני היקר... את העדות הזו ואת האמת הזו תעביר לבן שלך... שכשהוא ישאל אותך: מה העבודה הזאת לכם?? ? למה אתם שרים הלל ושמחים כאילו הכל טוב? איפה הטוב? איפה הגאולה?? ? למה אתם אומרים ה' יעזור... יהיה טוב? אני רואה רק בעיות ורק קשיים...

אז הנה... שיהיה לך מה לענות לו... אתה תענה לבן שלך... כן ג'וני... גם במצרים היו הצגות... גם במצרים היו כל מיני מעשים שהיו נראים כהצגה... אבל ההצגה הזו התבררה כלחצן של אמונה... אתה כבר תדע איך להסביר לילד שלך שאצל יהודי אין הצגות... כי אבא שבשמים הוא כל יכול... וכל אמונה של יהודי יכולה להפעיל את כל הישועות...

אנחנו כבר עכשיו שמחים בכל הטוב שהוא עתיד ליתן לנו... וזה לא הצגה... האמונה שלנו ב"כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות" היא היא תביא לנו את הגאולה... אנחנו נעמוד פה למטה ונאמר לפניו שירה חדשה, והוא יתברך במקביל מכין לנו שירה חדשה הללוי-ה.

סמכוני באשיות רפדוני בתפוחים כי חולת אהבה אני...

היום... יום ט"ו בניסן... השעה חמש בצהריים... לפני כמה שעות התחילה היציאה בפועל... כל עם ישראל יצאנו כולנו... כמו צבא מסודר... ביד רמה ומשה רבינו בראשנו ושכינה הקדושה בתוכינו... וכעת אנחנו מהלכים ועושים את דרכנו מרעמסס סוכות... איזה שמחה עצומה... איזה גילויים... רוח הקודש... אבל פתאום... ככה לקראת השקיעה... לפתע שמתי לב לשכני ר' יצחק... ש... שמשוהו קרה לו... הוא פתאום נראה מאוד עצוב... רק לפני כמה דקות ראיתי אותו... הוא היה נראה כולו אש להבה... פניו האירו כלפידים בדבקות בה'... ופתאום בבת אחת הכל נעלם... הוא פתאום נחת... כל השמחה נעלמה מפניו... גם קצב ההליכה שלו בבת ירד להילוך הכי נמוך... מקודם הוא דילג כאיל בכזו התלהבות... ופתאום הוא הלך לצד והתחיל ללכת לאט לאט... ברגלים כושלות... זה... זה נראה שהוא לא מרגיש טוב... **לפי ההליכה שלו זה נראה שעוד רגע הוא מתמוטט...**

ניגשתי לר' יצחק במהירות ושאלתי: ר' יצחק... הכל בסידור?? מה קרה? אתה אולי לא מרגיש טוב... ר' יצחק הרים את עיניו... העיניים שלו פתאום נראו מאוד מאוד עצובות... והוא אמר בשקט: לא... לא קרה כלום... שאלתי אותו בזהירות: מה קרה? אתה כבר לא כ"כ שמח שאנחנו יוצאים ממצרים?? מקודם היית שמח... ראיתי אותך איך כולך אחוז בשרעפי קודש... אז מה קרה פתאום???

ר' יצחק התיישב על סלע... ולפתע הוא פרץ בבכי נורא... הוא התייפח כמו ילד קטן ולא הצליח להוציא את המילים מהפה... לא! חס ושלום! אני מאוד מאוד שמח לצאת ממצרים... אבל... אבל... אבל מרוב השמחה וההתלהבות שכחנו ש... ש... שמה???

ש... שלפי התכנית המקורית... הרי בעוד ארבעים ושמונה שעות... אנחנו שוב חוזרים למצרים!!! ור' יצחק שוב פרץ בבכי סוער... לא... טאטע... אל

תשליכני מלפניך ורוח קדשך אל תקח ממני... אתמול בבת אחת הוצאת אותי ממ"ט שיערי טומאה, ובבת אחת הטעמת אותי את הטעם המתוק והקדוש של מ"ט שיערי קדושה... ו... והנה... בעוד כמה שעות אתה שוב מחזיר אותי לתוך הבוץ... אבאלע... לא... אל תשליכני...

ר' יצחק העיף מבט בשעון... אוי... בעוד ארבעים ושבע שעות חוזרים...

לא... בעצם בעוד ארבעים **ושש שעות וחצי**...^א

^א ישנם הרבה ש"לא מסתדרים" עם החידוש הזה, וכי עם ישראל לא ידעו שהם יוצאים ממצרים? וכי בדעתם היה לצאת רק לשלושה ימים בלבד? זה גם תמוה מאוד ומנוגד למה שמקובלנו, וגם לאורך כל הדרך זה לא כ"כ נשמע ככה... יש הרבה הוכחות מפורשות בתורה שעם ישראל ידעו בבירור לקראת מה הם הולכים... וכי משה רבינו לקח איתו את עצמות יוסף, בשביל מה? בשביל לחזור איתם לאחר שלושה ימים? וכן הלאה וכן הלאה...

והאמת היא, שאולי זה ישמע לך מוזר ותמוה, אבל לענ"ד הגירסא הנכונה ביותר היא: שאליבא דאמת עם ישראל ידעו ולא ידעו לקראת מה הם הולכים, מצד אחד משה דיבר איתם דברים מפורשים ואמר להם "והוצאתי והצלתי וגאלתי ולקחתי והבאתי..." והמסר היה ברור שאכן הולכים לצאת ממצרים... אבל מצד שני, אסור לשכוח, שסו"ס משה פונה כעת לעבדים שכל נשמתם והוייתם בתוך מצרים, (מדובר באנשים שרגליהם מעולם לא דרכו מחוץ לגבולות מצרים, לא הם ולא אבי אביהם, מצידם יציאה מחוץ למצרים, זה כמו לעלות לירח...) וא"כ גם אחרי כל הנבואות הברורות והמפורשות של משה רבינו שהולכים לצאת ממצרים, עדיין מה באמת הולך להיות? ? את זה אף אחד לא לגמרי ידע... ומסתמא גם לא רצה לדעת... התכנית הברורה נשארה בגדר לוט בערפל, שעם ישראל לא לגמרי הבינו לקראת מה הם הולכים...

המשפטים האלו אולי נשמעים לך מוזר... מה זה המצב המטושטש הזה?

אבל אל תתמה... כי אנחנו בכבודנו ובעצמנו!!!! בני הדור האחרון, גם אנחנו נמצאים בדיוק באותו מקום!!!! הרי כולנו יודעים בדיוק מה הולך להיות... אנו יודעים שמהרה יבנה המקדש ותבא הגאולה, ולכולנו ברור שיום אחד זה יקרה, ויהיה משיח, ויהיה תחיית המתים ויהיה גם עולם הבא וכו' וכו'... וכולנו מאמינים בזה באמונה שלימה, וכי מישו מאיתנו יושב כעת על המזוודות? מי מאיתנו חי באופן מוחשי ביותר שזה עניין של ימים עד שזה יקרה? אלא מה תאמר? ? שכנראה שאנחנו לא לגמרי מאמינים, ולא לגמרי מחכים למשיח,

לא!! אני מוחה!! אנחנו כן מאמינים באמונה שלימה וכן מחכים למשיח, אבל עדיין... עדיין... סו"ס אנחנו פה, עמוק בתוך הגלות, ממוקמים פה בכל הרמ"ח והשס"ה, וא"כ גם כשאומרים לנו שעוד מעט הגאולה באה והכל הולך להשתנות, וגם אחרי שזה ברור ומאומת אצלנו, עדיין החיים חזקים מהכל, ואת כל התקווה לגאולה אנחנו מדמיינים מתוך הקופסא והבועה שבה אנחנו נמצאים, וא"כ כמו שככה זה בימינו, הרי לענ"ד גם אז זה לא היה נראה

כן... הסיפור התחיל כבר לפני שנה... שמשה רבינו הופיע בפעם הראשונה והציע לנו לצאת ממצרים... ואז הוא דיבר איתנו על יציאה **רק לשלושה ימים!!!** רק לשבעים ושנים שעות... **ואני זוכר שאז!!!** כשמשה הציע את זה בפעם הראשונה... אני הלכתי לפינה וניסיתי לעכל את ההצעה...

משה רבינו רוצה שאני אתנתק ממצרים לשלושה ימים בשביל לזכור לה' ואני אעשה לו נחת רוח...??? חשבתי לעצמי: מה... אני מסוגל לעזוב את כל ה'סיפוקים' שיש לי פה במצרים או לא? האם אני מסוגל להיגמל שלושה ימים מהנרגילות והסרטים והמשחקים והבילויים והאייפונים וההפקרות של "חנם" במצרים? **לא... זה לא היה לי קל...** ממש לא קל!!! היה לי קשה מאוד... הייתי צריך הרבה מאוד זמן לעכל את ההצעה הזו. מה... שאני אתנתק מהסמארטפון שלי שלושה ימים? יש כזה דבר??? האם זה בכלל אפשרי??? ?

אבל לאחר הרבה לבטים ומלחמה פנימית. בזכות אשתי הצדקנית שעודדה אותי ודחפה אותי עם כל הכח... גמלה בלבי ההחלטה שאין ברירה! למען אבא שבשמים צריך להתאמץ מעל ומעבר... ואני הולך על זה... אבל בתנאי אחד: **רק לשלושה ימים!!!** דקה אחת לא יותר!!!

ולכן היה חשוב לי לברר שוב ושוב לכמה זמן מדובר... **חזרתי שוב פעם למשה רבינו ושאלתי אותו שוב:** משה רבינו, אתה מבטיח לי שזה רק לשלושה ימים ולא יותר? אתה מבטיח לי שאחרי ג' ימים אתה מחזיר לי את הפלאפון? ולא עושה לי פתאום כל מיני תרגילים והפתעות??? ?

אחרת.

וזה המהלך שאמור לתת מענה לכל השאלות שישאלו בנושא זה, מצד אחד משה רבינו אמר לעם ישראל בפירוש את התכנית הברורה שאכן יוצאים ממצרים, אבל מאידך עם ישראל הבינו את זה... כל אחד לפי ערכו. (כבר כתבתי בעניין זה בהקדמה לחיבור זה... עיי"ש)

ומשה הבטיח!!! חזרתי שוב פעם ושאלתי אותו בפעם השלישית לייתר בטחון: משה רבינו... לכמה שעות זה? ענה משה: שבעים ושנים שעות!!! עם יד על הלב!!! לא יותר? לא! לא יותר! דקה לא יותר!!!

ובמשך כל השנה האחרונה אני הרבה מאוד חושב על הימים האלו... (בדיק כמו בן אדם שחושש מניתוח קשה... ו... ובינינו... לא צריך להגיע רחוק... בדיק כמו בן אדם בן דורנו שיבקשו ממנו להתנתק מהמכשיר לשלושה ימים) מה יהיה? האם אני אעבור את זה בשלום?? ? ככה אני... כל השנה האחרונה עומד לי מול העיניים שמחכים לי עוד מעט שלושה ימים של צום קשה!!! שלושה ימים שאני צריך להיפרד מכל כל כל הסיפוקים המופקדים שיש לי פה במצרים שכ"כ התמכרתי להם... ואני כבר שנה שלימה לא רגוע מזה!!! שנה שלימה שאני חושש מהימים האלו!!!

והנה... בשבוע שעבר מפלס המתח שלי טיפס לפסגות... הנה... זה מגיע... בעוד כמה ימים אני נאלץ להיפרד בצער מכל קווי הנייעס... ולנתק מגע מכל האתרים והסרטים הנקיים של מצרים... **בשבילי זה קשה מאוד מאוד!!!**

בערב פסח לפני השקיעה הלכתי ברגלים כושלות להיפרד מהאייפון... שלחתי הודעה לכל החברים וכתבתי להם: יצאתי לחופשה לשלושה ימים... **תיכף אשוב...** היה לי נורא נורא קשה לנתק את הפלאפון... **נורא!!! נורא!!!**

העפתי מבט אחרון על האייפון ולחשתי לעצמי... לא נורא... רק לשלושה ימים וזהו... ואז עשיתי את זה!!! ניתקתי את הפלאפון רק למענו יתברך...

והנה... הגיע הערב... הגיע ליל הסדר **וכעת הצום מתחיל בפועל!!! כעת מתחילים ה-72 שעות בפועל...** בהתחלה כרסמתי צפרניים בעצבנות... הרגשתי שאני נמצא בתוך צינוק... ואחרי שעתיים כבר הרגשתי שאני כמעט לא מסוגל לעמוד בזה... אבל השתדלתי להחזיק חזק לשם שמים... רק בשביל לעשות לאבא שבשמים נחת... תאמין לי שהפצע המדמם של המילה שעשיתי באותו יום פחות כאב לי מהציווי המגביל שלא לצאת ממפתן הבית... לא לצאת לרשת... אבל עשיתי את זה רק למענו יתברך...

ואז לפתע!!! הגיע חצות לילה... ו... ומה שקרה אז... עין לא ראתה... אי אפשר לתאר... ואין כלים להמחיש... בבת אחת!!! הקב"ה שאב אותנו כמו פומפה... מטרום נ' שערי טומאה... והטיס אותנו כמו חללית בבת אחת עד מ"ט שערי קדושה... מהפך של מיליון מאה שמונים מעלות!!!

בבת אחת הקב"ה הוציא אותי ממ"ט שערי טומאה!!!

ובבת אחת הכניס אותי למ"ט שערי קדושה!!!

כן... דרך פסיחה ודילוג... בחפזון... הכל נעשה בבת אחת... כל הראש היתהפך במיליון מאה שמונים מעלות!!! כל המושגים השתנו ברגע אחת... כל הרצונות וכל משאלות הלב היתהפכו... **וההכל בשניה אחת!!!** עד לפני שניה רציתי רק מצרים... רק סמארטפון... ולחשוב לעזוב את מצרים שלושה ימים זה היה בשבילי פסגת ה"בדמיך חי"... **והנה!!! בבת אחת!!! מהפך!!!** פתאום 'ישקני מנשיקות פיהו...' 'נפשי חולת אהבתך...' אבא... 'משכני אחרין נרוצה...' רק אבא... רק אבא... רק אבא שבשמים... לא רוצה שום דבר... לא רוצה כלום... רק אבא... טאטע... בבת אחת "הביאני על בית היין ודגלו עלי אהבה..." את כל שיר השירים אמרתי מעצמי ברוח הקודש בלילה הנשגב והנעלה הזה...

פתאום בבת אחת קלטתי!!! פתאום קלטתי באיזה בור חשוך ונורא הייתי חי ממתי שנולדתי עד היום!!! פתאום קלטתי באיזה בועת חושך כפול ומכופל הייתי חי עד היום... פתאום קלטתי איזה עבד נרצע של היצרים שלי- הייתי עד היום... איזה מהפך פתאומי בכל צורת המחשבה...

כל הלילה הייתי מהופנט... כל כולי נשאבתי כמו מנהרת וואקום אחר החיבוק של 'חיכו ממתיקים וכולו מחמדים...' כולי נשאבתי ליציאה... ליציאה מאפילה לאורה... ליציאת הנפש מגלות מצרים... נפשי שייטה לה במרומים והתעלסה באהבים של דבקות בה'... 'מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה ונהרות לא ישטפוה...'.

כך עבר עלי כל ליל הסדר... והנה... הגיע הבוקר... וגם הצהרים... ואני עדיין מהלך ב"בית היין" בתוך החיבוק האינסופי הזה של יציאת מצרים...

והנה רגלי נושאות אותי החוצה ממצרים ואני מרגיש מהלך על כריות אויר...

בתוך השגה נפלאה של ענני כבוד... של גילוי שכינה... יוצאים ממצרים...

ואז!!! לפתע אני מסתכל ורואה שהשמש הולכת... הולכת לשקוע...

ופתאום!!! פתאום נפל לי האסימון! פתאום נזכרתי... **פתאום התקרקעתי...**
פתאום נזכרתי שיש לי אייפון במצרים שהבטחתי לו שאני חוזר אליו בעוד
שלושה ימים... לא!!! אבאלע... אני חוזר בי!!! לא רוצה אותה... לא חוזר אליו...
רוצה רק את אבא... רק בצרור החיים...

הבעיה הגדולה היא: שלא רק אני הבטחתי לאייפון שאני חוזר אליו... גם
משה רבינו בעצמו הבטיח לי שאני חוזר אליו... אני בעצמי דרשתי ממנו את
שיבטיח לו מפורשות שהוא מחזיר אותי בחזרה למצרים...

והנה... עכשיו?? עכשיו אמנם אני חוזר בי אלף פעמים... אבל זה כבר
מאוחר. כי התכנית ברורה... יוצאים לשלושה ימים וחוזרים... ויום אחד כבר
מאחורינו... ואנחנו כבר כמה שעות בתוך היום השני... והנה... **עוד ארבעים וכמה
שעות** אנחנו חוזרים חזרה לכל הבוץ... ועצמד הסוף...

סיים יצחק ואמר: לא... לא... אבאלע לא... אל תעשה לי את זה... אל תשליכני
מלפניך... משכני אחר כך נרוצה...[†]

[†] ההמחשה הזו היא אמנם מיוחדת, אבל היא מפורשת בזוה"ק (מד.) וזה לשונו: "תא חזי כד
נפקו ישראל ממצרים רוחיהון הוה תביר בגווייהו, והוו שמעין אינון תושבחן ולא יכלין
למחד, ובשעתא דכלהו אוכלסין ורתיכין נפקו בשכינתא, כלהו ארימו תושבחן ושירין קמי
קודשא בריך הוא, ואתער קודשא בריך הוא רוחיהון דישראל, והוו שמעין אינון תושבחן,
וקאים רוחיהון בגווייהו דלא פרחן בר נש כד איהו שביק פולחנא כדין ידע תבירו דגרמוי
תבירו דרוחיה, **כך ישראל כד נפקו ממצרים כדין טעימו טעמא דמותא, וקודשא בריך הוא
אסי לון,** דכתבי: 'וה' הולך לפניהם יום וגו', וכל אורחין הוו סלקין ריחין דאסותא, ועאלין
לגופייהו ואתסיין, ומקל תושבחן דהוו שמעין הוו חדאן ונייחין ברוחיהון.

לא יאומן... אבל בניגוד לתיאור וההמחשה המקובלת אצלנו מגיל ינקות, בזוה"ק מבואר
שכשעם ישראל יצאו ממצרים לא זו בלבד שהם לא הרגישו את התחושה הנפלאה שאני
מרגיש כשאני רק מנסה לדמיין ולהיכנס לנעליים שלהם... אלא אדרבה!! הם באותה שעה
הרגישו לא פחות ולא יותר **טעמא דמותא!!!**

אבל כאן השאלה זועקת: למה? רבונו של עולם? למה טעם של מוות? איך לרגעים
היפים ביותר נכנס טעם של מוות?? מה היה חסר לעם ישראל באותה שעה...?? הרי

אתה מבין לבד שלא רק יצחק התעשת... השעות עשו את שלהם... ותוך כמה שעות כל עם ישראל... כולם התעשתו... כולם פתאום קלטו שהשמחה הגדולה הייתה מוקדמת למדי... כל המ"ט שערי קדושה הנעלים שאנחנו כעת מתענגים עליהם... זה עניין של שעות...

בבת אחת נהייתה נחיתה אונס המונית!!! כולם... כל כלל ישראל לפתע הרגישו חולשת מתניים... כבדות נוראה... עיגולים שחורים בעיניים...

כל עם ישראל נהיו חולים... כולם נדבקו במחלה קשה מאוד... תנחש איך קוראים למחלה הזו?? **'חולת אהבה אני'!!!**

כולם נעצרו... ובקושי היו מסוגלים להמשיך ללכת... עצם המפגש עם האור הגדול מתוך הכרה שאוטוטו אנחנו חוזרים שוב לתוך הבוץ... זו הייתה מחשבה כ"כ בלתי נסבלת... שעם ישראל הרגישו חולשת מתניים ונעצרו בשולי הדרך...

הקב"ה נתן להם כל טוב... מה שרק לא תרצה... אם כסף?? הרי "רכוש גדול..." אם השגות...? הרי כל ישראל באותה שעה זכו לרוח הקודש וטעמו טעם גן עדן... אז מה הסיבה שהם הרגישו טעם של מוות?? והזהר באמת חש לזה... והוא מסביר מיניה וביה: "בר נש כד איהו שביק פולחנא כדין ידע תבירו דגרמוי תבירו דרוחיה, כך ישראל כד נפקו ממצרים כדין טעימו טעמא דמותא" כלומר: מבאר הזוהר: כמו שכשאדם עובד קשה, בשעת מעשה הוא לא כ"כ שם לב עד כמה קשה ומר לו... ורק לאחר העבודה... אז הוא מגלה עד כמה היא הייתה קשה... ככה גם עם ישראל... כל זמן שהם היו במצרים הם לא שמו לב באיזה מצוקה הם היו... ורק אחרי שיצאו, רק אז הם קלטו באיזה חושך עמוק הם היו עד עכשיו, לכן הם הרגישו טעם של מוות,

ועדיין!!! עדיין ההסבר הזה ברובד הפשטני שבו, עדיין לא מניח את הדעת... נו... נכון... נכון שרק אחרי העבודה מתחילים להרגיש עד כמה היא הייתה קשה... אבל וכי זה כבר סיבה להיות עצוב כ"כ?? להרגיש טעם מוות?? מה הקשר?? אדרבה!!! ככל שמגלים לאחר מעשה כמה שזה היה קשה... כך תחושת ההקלה והשחרור והפורקן יותר ויותר פורצים גבולות...

עד כאן השאלה!! והמהלך הנכתב במאמר זה, הוא בתור תשובה לשאלה זו, אבל **אודה ולא אבוש**, שלא מצאתי לזה מקור מהימן נוסף מעבר לשאלה העצומה מדברי הזוה"ק. הרי זה לשיקול דעתו של הקורא...

אבל אי אפשר לעצור... צריך להמשיך ללכת... סו"ס עד לפני יומיים שלוש לא היה לנו שום השגות... וכל הסיבה שרצינו לצאת זה רק בשביל לעשות נחת רוח לה'... בלי שום כוונות נוספות... אז צריך להמשיך... סו"ס המטרה המקורית שלנו זה להגיע למדבר ולחוג לפני ה' להקריב לפניו קרבנות...

אבל הברכיים כושלות... ועם ישראל בקושי מסוגלים לזוז... מנסים לאסוף את עצמנו... מנסים להתעלות מעל המחשבות על היום של מחרתיים... אבל ללא ההצלחה...

לא הייתה ברירה... והקב"ה שלח מלאכים מיוחדים... מלאכי תחיה... שעזרו לנו... שתמכו בנו... שנצליח לגרור את עצמנו... שנצליח איכשהו לסחוב... ועל זה נאמר: **"סמכוני באשישות רפדוני בתפוחים כי חולת אהבה אני..."** כן... ממש כפשוטו!!! חולת אהבה...

לא נאריך יותר... כעת נקצר בתיאור...

עם ישראל כאמור קיבלו כוחות חירום מיוחדים להתעלות מעל המצב... ולא לחשוב מידי הרבה... ואנחנו הולכים אחרי עמוד הענן ואחרי משה רבינו בלי לנסות להתחמק... מידי פעם תוקפים אותי מחשבות... מה... זהו? ? ? אנחנו עוד רגע חוזרים שוב למצרים? ? ? שוב חוזרים למ"ט שערי טומאה האיומים שרק עכשיו אני מבין באיזה שוחה עמוקה הייתי נמצא? ? ? לא... אבאלא לא... אנא ממך... משכני אחרך נרוצה... הרי "הביאני המלך חדריו", הבאת אותי לתוך החדרים שלך... הכנסת אותי בבת אחת לתוך מ"ט שערי קדושה... ופתאום "נשאתני ותשליכני", אנא!!! משכני... אני מבטיח לך אבא שבשמים שאם תגאל אותי סופית ממצרים... הרי **"נגילה ונשמחה בך, נזכירה דודך מיין מישרים אהבך"**, אני מבטיח שאני ארוץ אחרך כמו איל...

ואז!!! פתאום שומעים קול שקשוק מרכבות... הגפת תריסים... קול מלחמה... וישאו ישראל את עיניהם והנה מצרים נוסע אחריהם... אוי אוי אוי... הנה הם... מצרים מגיעים לכאן... 'ויצעקו בני ישראל אל ה'...'

אבא... רק עכשיו התחננתי לפניך שלא אחזור למצרים... והנה... מצרים מגיעים אלי... הנה האדון שלי... הנה ה'חרטום' הזה שעד לפני שבוע הייתי במדרגה שלו... שנינו יחד השתחווינו לעבודה זרה... שנינו יחד בוססנו בבין וברפש של מ"ט שערי טומאה... והנה... לא עבר שבוע ימים ו"הביאני המלך חדריו", ואני לא רוצה לחזור אליו... אני לא רוצה לחזור לבוץ...

הנה... האדון שלי מסמן לי עם הסמארטפון... הוא מסמן לי שיש לי למעלה ממאתיים הודעות שלא נקראו... הוא מרמז לי שאני אחזור אליו... ואני לא רוצה!!! אבאלע... לא... אני רוצה לקבל תורה... אני רוצה בית המקדש...

ואז!!! אז מגיעה ההפתעה העצומה:

'ויאמר משה אל העם אל תיראו, התייצבו וראו את ישועת ה' אשר יעשה לכם היום, **כי!!! כי כאשר ראיתם את מצרים היום, לא תוסיפון לראותם עוד עד עולם!!! בום!!!** כעת נפל דבר!!!

זהו!!! לראשונה משה רבינו מגלה לנו את האמת: יוצאים ממצרים לעולם!!! לא תוסיפון לראותם עוד עד עולם!!! הקב"ה רק רוצה מסירות נפש... 'יונתי בחגוי הסלע בסתר המדרגה, הראיני את מראייך השמיעיני את קולך', הקב"ה בסך הכל רוצה לשמוע את הקול המתוק של בניו... הקב"ה רוצה ערגה וגעגועים, ואת זה עם ישראל נתנו לקב"ה עם כל הלב בשבוע הזה...

זו הסיבה שעד עכשיו הייתם בטוחים שחוזרים למצרים!!! כי הקב"ה רצה לשמוע את הקול שלכם... לראות את הרצון שלכם... ועכשיו שאתם הלכתם אחריו בארץ לא זרועה וקראתם אליו בכל לב... הרי 'אל תיראו' ו'שירה חדשה שבחו גאולים...' כעת לראשונה עם ישראל קבלו תעודת שחרור סופית ממצרים, שאכן 'מלכותו ברצון קבלו עליהם משה ובני ישראל לך ענו שירה בשמחה רבה', בשמחה מושלמת, ואמרו כולם - מי כמוך.

אנא ה' כי אני עבדך, אני עבדך בן אמתך פתחת למוסרי...

אבא'לה... עשרת המכות מוכרות לי מאיזשהו מקום...

חודש סיון... שעת לילה מאוחרת... ארץ גושן... יוחנן העבד מנסה להירדם וללא הצלחה... היום יום שני... אנחנו נמצאים בעיצומה של מכת כינים... המכה התחילה כבר ביום ראשון... ומאז האדון שלי לא מפסיק לזעוק... אי... מגרד לי... די... זה בלתי נסבל... אבל לא רק האדון שלי... גם אשתו... גם הילדים... וקיר אחד בלבד מפריד בין הצריף שלי לזוילה של האדון שלי... ואני שומע הכל... בטח שומע... אני עבד עשרים וארבע שעות!!! אם האדון שלי מתעורר באמצע הלילה ורוצה כוס מים... הוא לא חושב פעמיים... הוא קורא לי יוחנן... מהר כוס מים... ואני צריך לצאת מהמיטה... אין הוא דאג... והנה עכשיו אני שומע אותו גונח...

ויש לציין שאני לא שמח לאידו!!! אני לא נהנה שהוא סובל... לא ממש לא... אולי שכחתם... אבל אני יהודי... יש לי בטבע את מידת הרחמנות...

אני לא מסוגל לשמוח עם הכאב של השני... אבל כאן יש משהו מיוחד...

יש בגניחות והזעקות של איבריהם משהו שמצלצל לי... המשפטים שהוא אומר הם מוכרים לי... מוכרים לי מידי טוב... הנה... ש... שקט... אני שומע אותו גונח... תן לי לשמוע מה הוא אומר...

אוי... כינים זה דבר מתסכל... כינים זה בלתי נסבל...

בטח... מי כמוני יודע כמה כינים זה מתסכל... מי סובל במשך כל השנים מכינים אם לא אני... כמה פעמים התחננתי לאיבריהם שירשה לי להתקלח... ניסיתי להסביר לו שלהתקלח זה צורך בסיסי הומינטרי... אבל הוא התעקש שלא!!! ואני לא מתווכח... כי אני עבד... אני מקבל מה שהאדון אומר וסובל בדומיה... אוי... כמה לילות התגרדתי פה... כמה לילות התהפכתי מצד אל צד ואמרתי... אוי... כינים... כינים זה דבר מתסכל...

אמרתי את זה לעצמי בשקט... רק הכרית שמעה אותי...

והנה... פתאום אני שומע את איברהים מדקלם את המשפט הקבוע שלי...
הוא ממש גונב לי את המילים...

ש... ש... שקט... רגע... אני שומע אותו שוב... תן לי לשמוע... אני שומע
שאיברהים שוב אומר שם איזה משהו לפאטמא...

אוי... אוי... כמה זה נורא לגרד ולגרד... אני כבר יומיים לא מפסיק לגרד... והכל
בגלל היהודים... משה אמר שזה מגיע לנו בגלל שהעבדתי את יוחנן בפרך...
פאטמא... תגידי לי: האם יוחנן העבד מתאר לעצמו כמה אני סובל עכשיו??
האם יוחנן היהודי ששוכב פה בחדר הסמוך... וכעת ישן לו שינת ישרים... האם
הוא מעלה על דעתו שאני כבר חצי לילה מתהפך פה במיטה מגירודים ולא
מצליח להירדם?

ברגע שיוחנן שמע את המשפט הזה... הוא כבר לא יכל להתאפק והוא פרץ
בבכי סוער לתוך הכרית... בשקט... אוי אוי. איברהים איברהים. אני לא מאמין...
אתה לא מעלה על דעתך עד כמה אתה גונב לי המילים... אני כבר עשרות
שנים!!! עשרות שנים שוכב פה מידי לילה במיטה ומתגרד ומתגרד... ותמיד אני
שואל את עצמי את השאלה הזו בדיוק: האם האדון איברהים מתאר לעצמו עד
כמה אני סובל עכשיו??? האם איברהים ששוכב פה בחדר הסמוך... וישן לו
שינת ישרים... האם הוא מעלה על דעתו שאני כבר חצי לילה מתהפך פה במיטה
מגירודים ולא מצליח להירדם?

את אותם שאלות בדיוק שאני שואל את הכרית במשך שנים!!!

פתאום אני שומע את איברהים שואל את אותם שאלות אבל בדיוק!!!

אבל רגע... ש... שקט... אני שוב שומע אותו משוחח עם פאטמא... תן לי
להקשיב... יוחנן העבד שיהיה בריא... מה את חושבת... מחר בשעה שמונה
בבוקר הוא פתאום יופיע לי פה כולו מבסוט... דשן ורענן... עם הרבה מצב רוח...
בטח... למה לא... הוא ישן טוב בלילה... והוא עוד יגיד לי בוקר טוב ויציע כוס
קפה... והוא לא יבין למה אין לי מצב רוח...?? בטח... הוא ישן בלילה... יוחנן

בכלל לא לוקח בחשבון איזה לילה עבר עלי... הוא מצידו- עסקים כרגיל... הוא מצידו יתפלא למה אני לא מתפקד כשורה... מה קרה שאני עייף???

יוחנן שומע ולא מאמין... לא... לא... זה לא יכול להיות!!! יש פה משהו לא ברור... לא יודע... כנראה שאני מצוטט!!! כנראה שאיברהים הקליט אותי!!! אני לא מבין מה שקורה פה... במשך הלילה האחרון איברהים לא מפסיק לדקלם משפטים שלי מילה במילה... מילה במילה... מילה במילה....

אוי איברהים... מי שמדבר... אני במשך שנים ע"ג שנים מתהפך פה במיטה לילות שלימים עד שאני נרדם... ואני כל הזמן מהרהר לעצמי בכאב... הרי מחר בבוקר אני אצטרך להופיע מולך באותה שעה עם הכוס קפה... ואתה כמו כל בוקר קם לך מדושן עונג... ואתה לא מבין למה העיניים שלי טרוטות? אתה כועס עלי למה עדיין עייף...?? אתה טוען שאני מפונק... ואז כל בוקר אני מהרהר לעצמי בלב בשקט בשקט... לך... לך תספר לאיברהים איזה לילה מטורף עבר עלי... לך תסביר לו איזה מריבה הייתה לי עם כינה טורדנית שלא הירפתה ממני... רק בגלל שהוא לא מאפשר לי להתקלח מ"חוסר תקציב", האם איברהים הרענן והדשן שקם עכשיו לאחר שבע שעות שינה משובחות... האם הוא בכלל מדמיין מתי אני נרדמת???

והנה הלילה... אני שומע את איברהים אומר את אותם משפטים!!! ובאותה מנגינה בדיוק... איך? איך הוא יודע כ"כ טוב לדקלם את המילים שלי???

במשך כל השבוע הזה יוחנן מתהפך כל הלילה במיטה... והפעם לא מגירודים... לא כינים... הפעם לשם שינוי הוא לא נרדם מתדהמה ומהשתוממות... יוחנן כל הלילה לא מפסיק להטות אוזן ולהקשיב איך איברהים אומר את המשפטים המוכרים ביותר בעולם שעד כה רק הכרית שלי יודעת אותם... לא אמרתי את זה לאף אחד בעולם... **מה קורה פה???**

באותו שבוע יוחנן העבד צבר הרבה הרבה שעות במיטה... הרבה שעות איכות שהוא דווקא לא היה עסוק לריב עם הכינים... אלא הוא פשוט היה שקוע בהרהורים... היה לו הרבה זמן לחשוב מחשבות... ואז הוא נזכר בעוד מחשבה

מייסרת... כן... כשהייתי מתגלגל פה שעות במיטה מתגרד ולא נרדם... תמיד נשאתי את עיני לאבא שבשמים ושאלתי אותו... או יותר נכון שאלתי את עצמי: **אני שבשמים האם אתה פה??** האם אתה בכלל לא יודע שכעת מגרד לי? האם זה מעניין אותך שאני כעת לא נרדם? האם אתה יורד גם לכאלו זוטות?? הרי את אדון איבריהם זה לא מעניין מה עבר עלי בלילה... את פרעה זה בטח לא מעניין... הם יודעים דבר אחד: שמחר בשעה שש בבוקר, אני צריך להתייצב לעבודה, ואת אף אחד לא מעניין ולא מתעניין האם נרדמתי ואיך ישנתי בלילה... אז את **אדון** איבריהם זה לא מעניין, ואת **המלך** פרעה זה גם לא מעניין... אז אתה **אדון הכל ומלך העולם, האם אותך זה כן מעניין???**

האם אתה בכלל מבין ומאזין מביט ומקשיב שיש לך פה איזה ילד פצפון ומוזנח שלך... שקוראים לו יוחנן שכבר שלוש שבועות הוא לא התקלח? האם גם לך כואב ומגרד הכינה הטורדנית הזו שבילילה האחרון לא מרפה ולא מפסיקה למצוץ את דמי?

את השאלה הזו אני כבר שואל שנים... שנים שאני מסתפק ושואל את עצמי שוב ושוב... אבא... האם אתה בכלל לא יודע מה עובר על הבן השכוח שלך פה במצרים???

אבל לפתע שוב... שוב בקצו קולות מהחדר הסמוך וקטעו את מחשבותיו של יוחנן העבד. שוב קולו הגונח של איבריהם נשמע... ש... ש... מה הוא אומר? אי... אלוקים שבשמים... האם אתה יודע עד כמה מגרד לי? כן... נכון... החרטומים אומרים שאתה מעניש אותי כעת על מה שעשיתי ליוחנן העבד... אבל אלוקים - די... יש גבול... כמה אפשר?? כמה יוחנן העבד סבל אצלי בבית?? 'אפשר לחשוב...' כמה הוא כבר התגרד... פה ושם הוא התגרד קצת... אבל הוא אף פעם לא התהפך חצי לילה במיטה...? אז מה? למה בורא עולם? למה אתה עושה לי את זה?? מה עשיתי???

ואז!!! פתאום קפץ יוחנן מהמיטה כנשון נחש!!! פתאום הוא קלט הכל...

כן... אבא שבשמים... הנה... **איברהים ענה לי את התשובה!!!** אני כבר שנים שואל האם אתה יודע שמגרד לי... והנה... עכשיו אני קולט... כעת אני מגלה שכל אנחה שלי הוקלטה... כל גירוד שלי הונצח... וכל התהפכות נוספת במיטה שלי עלתה למרום ועמדה לפני כסא הכבוד יחד עם הלבנינה והמגריפה שלי...

אני מצידי קמתי למחרת בבוקר ושכחתי מהכל... אבל אתה יתברך לא שכחת... כל קרעכץ נשמר לפני כסא כבודך... הכל נאסף... והנה... עכשיו אתה לפתע משמיע לי את ככלל ההקלטות... עכשיו אתה מוכיח לי למפרע שהיית פה... הנה... כבר שלושה לילות שאיברהים לא מפסיק לגנוב לי את המשפטים... מאיפה הוא יודע לגנוח את אותם גניחות שאני גנחת? ? ?

כן... יפלס נתיב לאפנו!!! כל מכה מחושבנת לפרטי פרטים... אין סתם מכה... כל גירוד שהתקרב לאיברהים... זה גירוד שאני סבלתי ממנו!!! והוא לא נשכח... הוא לא נסלח... הוא נשמר אצלך יתברך ליום פקודה...

הרבה הרבה דמעות נשפכו באותו שבוע... במשך כל אותו שבוע יוחנן העבד לא עצם עין... הוא פגש את הקב"ה... הוא גילה למפרע שגם באותם שנים שהיה נדמה לי שיש חלילה שינה לפני המקום... לא... זו לא הייתה שינה... הכל נשמר... הקב"ה כל הזמן היה איתי... הוא כאב איתי לאורך כל הדרך...^ה

^ה בנוגע למצוות סיפור יציאת מצרים צריך לחדד ולהבהיר נקודה מאוד חשובה: **ובכן:**

אנחנו מצווים בתורה "למען תספר באזני בןך ובן בןך את אשר **התעללתי** במצרים ואת אותותי אשר שמתי בם וידעתם כי אני ה'", כתוב כאן שהקב"ה רוצה שנספר ונדוש ונרחיב ונעסוק בהתעללות שהקב"ה התעלל במצרים... וכאן יש טעות נפוצה (וגם צפוייה): ישנם כאלו שכשהם באים להמחיש את עשרת המכות... הם מתארים את הסיפור מזוית כזו ש... שהמצריים כמובן סובלים ומתפתלים מכאבים... אי א"י אי... והיהודים עומדים מהצד ומתגלגלים מצחוק ושמהים לאידם של המצריים...

והגישה הזו לא נכונה!! זה לא חינוכי!! אדרבה... זה רק מחנך לסדיסטיות ולתאוות נקם אפילה ולרקוד על הדם של השני!!! אמנם אפשר להבין את הטעות... סו"ס התורה בפירוש מצוה אותנו שנספר ונתמקד בפרט איך שהקב"ה מתעלל במצרים... זאת אומרת: יש עניין לעשות עסק מעצם ההתעללות... **אבל בכל זאת!!! אל תשכח את ההמשך...**

נכון ש"למען תספר באזני בןך... את אשר התעללתי..." אבל הלאה... צריך שזה יוביל

למסר מסוים... ומה המסר? **"וידעתם כי אני ה'!!!"** כשאנחנו מספרים את עשרת המכות ואנו דשים בסבל של המצרי... צריך שזה יוביל למקום של **"וידעתם כי אני ה'..."** אם זה רק מוביל ל... אזה... איך הם סבלו... מגיע להם... שיסבלו... ואיך ליהודים היה טוב והיה להם כיף ואיזה צחוקים... כשזה כל המסר, אזי במקרה הטוב עשית פה 'אפליה מתקנת'... אבל לא הרבה מעבר לזה. ולא על זה התורה דיברה! כשהתורה מצוה אותנו לספר סיפור יציאת מצרים היא רוצה להרויח מסר הרבה הרבה יותר יסודי ומהותי!!! היא רוצה להביא אותנו לאמונה בה'...

ממילא!! כל הרעיון של ההתעללות במצרים חייב בסופו של דבר לחתור למסר **"כי בדבר אשר דדו עליהם..."** כל מכה שהמצרים קיבלו... זה היה עוד הוכחה משמים ועוד תמרור אלוקי להוכיח לעם ישראל שהנה... הקב"ה היה איתנו גם בתוך סבלות מצרים... אחרת... אם זה לא מוביל למקום הזה... אז רק חשפנו את עצמנו לסיפורי זוועה ואת התועלת לא הפקנו...

אפשר הרבה להאריך במסר החשוב הזה... אבל בקצרה ממש.. רק לשבר את האוזן: זה הפשט הפשוט בפסוק הראשון בעשרת הדברות: **"אנוכי ה' אלוקיך, אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים"**, כתוב כאן שאנחנו מצוים להאמין בה', ולמה? כי הוצאתי אותך מארץ מצרים... **ולכאורה מה הקשר?** היות ופעם הקב"ה הוציא אותי מארץ מצרים, לכן עכשיו אני צריך להאמין בו? למה זה סיבה? אלא הפשט הפשוט בפסוק זה הוא כך: כעת, במעמד הר סיני, הקב"ה פונה לכל יהודי ואומר לו כך: אנוכי ה' אלוקיך שהוצאתי אותך מארץ מצרים, **ש. ש. שאז!!! מה קרה אז??** כשהוצאתיך ממצרים וראית אותי בעיניים שלך, אז **גילית למפרע!!!** שהייתי איתך **גם בתוך מצרים!!!!** גם **כשלא** ראית אותי, ואם ככה, אז כעת!!! כעת אני מצווה אותך שמכאן ולהבא תמיד תאמין שאני איתך גם כשאתה לא רואה אותי, וזה כל המהות של אמונה, **כלומר:** עיקר התכלית של עשרת המכות ויציאת מצרים זה לאו דווקא להראות לנו שכעת, הנה הקב"ה, מכאן ואילך משהו חדש מתחיל ומעכשיו פתאום תראו שיש הקב"ה בעולם, **לא!!! זה לא 'מכאן ואילך'!!!** אדרבה, עיקר המטרה היא **למפרע**, כלומר: כעת הקב"ה מתגלה בעשרת המכות, ואז!!! מתגלה למפרע **שהקב"ה תמיד היה פה!!!!** וזה עיקר הדגש!!! סו"ס עיקר התכלית של האותות ומופתים זה להביא אותנו לאמונה, ומה זה אמונה? להאמין שהקב"ה נמצא גם איפה **שלא** רואים אותו, ולא איפה **שכן** רואים אותו...

ממילא כשמספרים סיפור יציאת מצרים, ומתעסקים בניסים ונפלאות שהיו שם, לא מספיק להישאר **שם!!!** בניסים ונפלאות של **יציאת** מצרים!!! צריך לקחת גם אחורה, ולקחת את זה גם **לתוך** מצרים, לקלוט שהקב"ה שהתגלה לנו **ביציאת** מצרים, כעת מתברר שהוא הוא היה גם **בתוך** מצרים...

וזה כל הרעיון של ליל הסדר שאם תשים לב במשך ליל הסדר אנחנו כל הזמן מערבים את השעבוד והגאולה והשעבוד אחד בתוך השני... רגע אחד אוכלים מרור... רגע לאחמ"כ שותים ארבע כוסות... מצד אחד אוכלים בהסיבה... מצד שני אוכלים לחם עוני...

וכמה מילים לסיום חלק א' של חיבור זה, הנקרא 'בצאתי ממצרים'!!!

אם תתבונן היטב... תשים לב שכל התיאורים וכל המסרים שנכתבו כאן בחוברות זו אודות גלות מצרים... הכל עדכני!!! הכל נוגע אלינו למעשה כעת!!! נכון ועכשיו!!! וצריך לדעת שככה זה!!! וזה מוכרח להיות ככה...

כי לתורה אין שום עניין להחזיר אותנו אחורה סתם... שנספר סיפורי סבתא אודות העבר... אם צריך לספר סיפור יציאת מצרים, על כרחך גלות מצרים ויציאת מצרים, זה המחשה מדגמית שנוגעת אלינו למעשה!!!

מי שיספר סיפור יציאת מצרים וזה לא יוביל אותנו למסקנות בחיי היום יום, ספק גדול אם הוא יצא ידי חובת סיפור יציאת מצרים, לא לחינם חז"ל מצווים אותנו לעורר שאלות בליל הסדר, ולשדר תחושה כללית של תזזיות וחוסר רוגע, כי אם סיפור יצי"מ יגיע ממקום של התרווחות על הספה וסיפורים מרדימים אל תוך הלילה... לא עשינו כלום!!! כי כל מטרת "למען תספר באזני בנך" הוא כדי להגיע למסקנה המעשית ש"וידעתם כי אני ה'!!!"

כמו כן, יש פסוקים מפורשים שמפוזרים בכל התנ"ך, שגלות מצרים היא מדגם לכל הגלויות שעתידיים עם ישראל לעבור, והגאולה של מצרים היא גם תיאור מדגמי ל"כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות".

מצד אחד פתח בגנות אבל מצד שני מסיים בשבח... החרוסת זכר לטיט אבל היא עשויה מיין וכל מיני דברים שמסמלים גאולה... **מה פשר העירבוב הזה??** אלא מאי? אנחנו לא רוצים להשאיר את האותות והמופתים ביציאה ממצרים!!! אנחנו חותרים לקחת את כל הבהירות הזו, ולהפנים שאותו הקב"ה היה איתנו גם בתוך מצרים, כי זה כל התכלית של האמונה.

עכ"פ במאמר הזה יש מדגם מסוים לסוג המחשה של סיפור יציאת מצרים, שמתואר בו סבל של המצרי, וגם מתואר בו הסבל של ישראל, ומודגש בו המסר!! להעמיד את הסבל של היהודי בעבדות, מול הסבל של המצרי במכות... והמסר שיוצא מההקבלה שביניהם... שהנהגה... הנה הקב"ה... הוא היה כאן, הוא כמוהו התגלה במכת כינים, אבל מה שבעיקר התגלה, שהוא היה גם לפני כן... אי שם עמוק בתוך עבדות מצרים.. (כמוהו שזה רק מדגם... כי כזו המחשה אפשר לתאר על כל מכה, ועל כל תיאור של חז"ל... ואידך זיל גמור...)

כן... גם כעת אנחנו נמצאים בגלות כמו מצרים... גם היום אנחנו לא רוצים לצאת מהגלות... גם היום אנחנו עבדים ושפחות בנשמתנו... גם היום הילדים שלנו זרוקים על שפת יאור לחסדי הרחוב המופקר... וגם היום יש לנו את בחינת משה שקורא לנו להתחיל לארוז את החפצים ולנצל את הזמן ואת הכלים שיש ברשותנו כדי להתארגן ליציאה... וגם היום אנחנו לא כ"כ מקשיבים לקריאה הזו "מקוצר רוח ומעבודה קשה", וגם במהרה ממש פתאום יבא האדון על היכלו... וכמו שאז, פתאום, כהרף עין, הגיעה הגאולה בדרך דילוג וקפיצה ולא הספיק בצקם של אבותינו להחמיץ... הרי כך בדיוק תבא הגאולה...

לא נותר לנו אלא לגשת לסיפור יציאת מצרים, כמו מפת דרכים משורטטת של הימים הבאים עלינו לטובה, שבמהרה ממש, תאיר כאור יום חשכת לילה.
אמן ואמן.

ליל הסדר מתקרב!!! תכל'ס' על איזה ספר אתה ממליץ להגיע איתו לליל הסדר?

אחד מהמשפטים המוכרים והמצויים ביותר בערב פסח זה...

"אני מחפש ספר טוב שמדבר על העבויידה של פסח..."

אני מחפש איזה ספר שיעשה לי סדר בראש... כדי להבין את העניין של ליל הסדר... של מצה וארבע כוסות וכו' וכו'...

אז צר לי לאכזב!!! ואני רוצה כעת להגיד לך מסקנה שהגעתי אליה... ואל תזלזל... ארך לי המון זמן להגיע למסקנה הזו... המסקנה היא:

שאין שום ספר!!! לא היה וגם לא יהיה!!! אין ספר שמדבר על העבויידה של פסח... אתה יודע למה??? .

כי העבודה היא בראש!!! מתחילה בראש ונגמרת בראש!!!

אין חומר קריאה על העבויידה של פסח... כי זה כמעט לא שייך לחומר קריאה... זה משהו שבעיקר צריך להתבשל בראש... בלב... בהפנמה...

אתן לך דוגמא: זה כמו שמישהו יבא הבייתה שבועיים לפני פסח ויגיד לאשתו... אוי אוי... צריך לנקות לפסח... אני מחפש ספר שמדבר על הנקיונות לפסח... מה אשתו תענה לו??? היא תחבוט בו עם המגב... ותגיש לו גיגית וסמרטוט ותגיד לו: הנה הבית... הנה הסקנדל... הרי שלך לפניך... תתחיל לנקות... מה הקשר ספר? מה אתה בורח לי לספרים שמדברים על נקיונות??? נקיונות זה משהו שהנה הוא... קום ותנקה....

אותו דבר כאן: יש אמנם מאות ספרים נפלאים שמדברים על פסח... ואם נדבר על הגדות של פסח... אז בכלל יש בלע"ר רבבות הגדות של פסח שכתוב שם חידושים ומהלכים וגם וורטים נפלאים... אבל זה טוב בתור דברי תורה או בתור וורטים לליל הסדר.. (למי שעדיין חושב שליל הסדר זה זמן לוורטים כמובן שמי שיש לו השגה בפנימיות התורה אז יש בודאי הרבה מה ללמוד).

אבל!!! אם אתה רוצה באמת להתכונן לעבודה הפנימית של ליל הסדר... זה לא שייך לספרים!!! אז מה זה כן???

אז הנה, אני אגיד לך כעת ב-שורה אחת בודדת מה העבודה של פסח: תנשום נשימה עמוקה עמוקה, והנה אני כעת מגלה לך:

אמונה!!! אמונה!!! אין עוד מלבדו! אני עבד ה'!!! הללו עבדי ה'!!!

אתה רוצה עוד שורה אחת? בשביל להרגיש טוב? בשביל להרגיש קצת יותר "בשרי"? אז בשבילך... עוד משפט:

ה' אוהב אותי ורוצה אותי!!! ה' התעלל במי שהעז להציק לי!!! ואיכפת לו ממני!!! זהו!!! בזה מתחיל ונגמר כל הספרים שמדברים על העבודה של ימי הפסח... מכאן ואילך קדימה. תפשיל שרוולים ותתחיל להכניס את זה לראש... מה הכוונה להכניס לראש? איך בדיוק מכניסים לראש?

אז ככה: דבר ראשון: קח את השתי שורות הבודדות האלו (אתה יכול לנסח אותם אחרת... בצורה שיותר מתאימה לך) ודבר ראשון תשנן אותם עשר פעמים ותחשוב על מה שאתה אומר... תשנן את זה דבר ראשון באופן תיאורתי!!!

ברור??? עשית את זה??? הכנסת את המידע היבש הזה לראש???

כעת תשמור אותו בראש ותשמור אותו לעת מצא!!!

כעת קדימה... נכנסים לבין הזמנים... ואז מתחילה הסהרוריות... מגיעים הימים המטורפים האלו שלפני פסח... וצריך להתחיל לעבוד... וממזה לא בא לך... אבל רגע... **הללו עבדי ה'!!! אני עבד ה'!!!** אני עושה מה שה' רוצה... קדימה... מפשילים שרוולים... ואז האמא/האשה מבקשת ממני לעשות את התריסים... ואוי... מממזה לא בא לי... אני רוצה עכשיו ללמוד... בסיידר???

אבל לא!!! הללו עבדי ה'!!! ואני מתחיל לקרצף וכל ארבע תריסים אני שוב משנן הללו עבדי ה'.. (לא מוכרח להיות דווקא כל ארבע תריסים, זה תלוי בך, כל פעם שהעבד ה' שבך מתחיל לשכוח בשביל מי הוא פה... אצלי עכ"פ זה כל שתי תריסים... עכ"פ בייחס לעבודות של פסח...) אני עושה מה שה' רוצה... ואז לאט לאט!!! אתה מתחיל להיכנס לזה...

ואז אתה מתחיל להתלהב!!! כן... אני עבד ה'!!! פתאום אני מתחיל להפנים את מה שעד עכשיו דקלמתי...

ואז סו"ס בשעה טובה סיימתי את התריסים... ואז אל תשאל... למחרת בבוקר וה' ניהג רוח קדים בארץ כל הלילה ההוא וכל היום... וכפי שמצוי בעונות המעבר - הבוקר היה ורוח הקדים נשא את השרב והאובך וכל התריסים התמלאו אבק... וגם האף שלי התמלא הפצ'קים... ונהיה חם ומעיק... וכידוע ביום שרבי המצב רוח הוא בהתאם (וסימנך החומץ יפה לשרב) נו... ועכשיו אני עצבני וכל העבודה הלכה לי... אבל רגע... אמונה!!! אמונה! הכל בגזירת עליון!!!

הוא יתברך משנה עיתים ומחליף את הזמנים... ה' יתברך פה!!! זה לא פשלה... זה לא מזל... זה בורא עולם והוא רוצה אותי עם האבק הזה... ואז דווקא בימים אלו פתאום צצים כל מיני דברים בלתי צפויים... אם זה הגב שפתאום נתפס בגלל העבודה או מרוב לחץ... ואם זה הסתימה בשן שפתאום נשררה שחייבים לטפל בזה לפני פסח... ואתה כל הזמן חוזר ומשנן: אמונה אמונה!!! הכל בגזירת עליון! אני עם השי"ת בכל מצב!!! ובשמחה!!!

נו... תגיד לי: מי צריך כעת ספרים? אמונה זה משהו שצריך ספרים???

אמונה זה משהו שכבר מתגלגל לך בין הרגלים ובין האצבעות....

אוי... כמה זמן ארך לי להבין את הדבר הכ"כ פשוט הזה...

כל הזמן חיפשתי ספרים על אמונה ובטחון!!! למה??? כי ידעתי שאני צריך הרבה חיזוק באמונה ובטחון... אבל מה אעשה... הכל תקוע... כי... כי אני מחפש איזה ספר טוב שמדבר על אמונה ואני לא מוצא... עד שקלטתי!!! מה הקשר ספרים??? אמונה ובטחון זה כמו ללמוד נהיגה!!! זה לא ללמוד אלא להתלמד... יש פה כביש שנקרא החיים... יש דוושה ויש הנדברקס... אין הרבה מה להבין... השאלה איך מתמרנים נכון בין אמונה להשתדלות... איך מתרגמים את הבטחון לשלוות נפש וקשר לה'... אמונה זה משפט אחד בודד... מקסימום שני משפטים... מצידי גם שמונה משפטים (אם אתה מאוד מאוד רוצה...) אבל עיקר העבודה של האמונה זה להכניס את המשפטים האלו לכביש של החיים!!! שזה

יחדור לי לתוך החיים... לתוך ההתמודדויות השגרתיות. לעצבים והיכוחים של ערב פסח... זה כל הסיפור!!! ובשביל שזה באמת יחדור עיקר העבודה זה באימון היומיומי מול מגרש החיים... שם ספר תיאורתי לא יעשה לך את זה... תפסיק לברוח לספרים... שום הגדה של פסח עם הכי הרבה פירושים לא תעשה אותך יותר מאמין בה'...

ואי לכך ובהתאם לזאת: מה היא הדרך הכי טובה להתכונן לעבודה של פסח? ?? דווקא הימים הסהרוריים שלפני פסח!!!

הימים המבולבלים של ערב פסח שכל יום זה משהו אחר... והמקרר נמצא באמצע הסלון... ואני קצת מרובע ומצידי אני רוצה כעת ללכת לישון או לאכול או אפילו ללמוד... אבל ההורים אומרים לי ללכת לטבול כלים וכו' וכו'... חוץ מזה יום אחד קר ויום אחד חם ונהייתי כולי טראלאלא... יום אחד אני מרגיש 'מלאך' ויום אחד 'גלח...' יום אחד בא לי לטייל... ויום אחד בא לי לבכות... ובתוך כל האנדרלמוסיה הזו... יש משפט אחד שצריך ללוות אותי: **אמונה!!! אין עוד מלבדו!!! הללו עבדי ה'!!! אני עבד של ה'!!! מלא כל הארץ כבודו!!!** לית אתר פנוי מיניה! ואני משנן את זה בכל סוגי הסיטואציות... ואני מזכיר לעצמי מי אני... מה תפקידי כעת... נכון... המקרר לא נמצא במקום... וגם הסדר יום שלי לא במקום...

אבל הראש שלי כל הזמן במקום: אין עוד מלבדו!!! אני מחויב לה'!!! מחויב לרצונו יתברך!!! נכון... אין לי כח לכלום... אין לי מצב רוח לכלום... ולא הולך לי שום דבר... ויש פה כל מיני דברים שמעיבים בבית... אם זה השידוך שירד... או המצב הכלכלי שהשנה לא מאפשר לקנות לי כובע חדש... אבל אמונה!!! אין עוד מלבדו!!! הכל בגזירת עליון!!! שום ספר בעולם לא יכול להחדיר בך אמונה כמו המגרש בעצמו... ולכן אין שום ספרים על אמונה ובטחון ותפסיק לחפש... כי זה פה!!! פה במגרש!!!

וכמובן!!! כמובן שאני סומך על הקורא הנלבב שהוא מספיק חכם להבין שהדוגמאות שהבאתי פה הם עוד הכי חובבניות ומשעשעות... כי הלוואי!!! הלוואי והניסיונות באמונה שלנו היו מתחילים ונגמרים בתריסים שניקיתי והגיע אובך ולכלך אותם שוב... מי כמוך יודע שלא תמיד זה הסיפור... בהרבה מהמקרים מדובר בהתמודדויות הרבה יותר משמעותיות. סו"ס בכל משפחה מורחבת ישנם התמודדויות שחלקם לא פשוטות וחלקם לא פשוטות בכלל... ויש דאגה... ויש מתח בבית... או מצב רוח עכור מכל מיני סיבות שמורות שלא יוצאות ממפתן הבית... נו... ומתוך כל הביצה הזו של הבלגן של ערב פסח... אתה עוד מחפש לך איזה ספר שיסביר לך מה זה אמונה ובטחון...??? הצחקת אותי!!!

האמונה ובטחון מתגלגלים לך פה מתחת לרגלים... אתה כבר ממזמן מבוסס שם עמוק!!! אתה כבר בעל כרחך ושלא בטובתך מתמודד כאן ועכשיו עם כל מיני דברים... וקדימה!!! תבנה לעצמך כמה משפטים פשוטים ומוכרים באמונה ופשוט תשנן אותם בכל לב בכל פעם שעולה לך שוב המחנק בגרון!!! בינינו... מי צריך למצא זמן להתחזק אמונה??? וכי למחשבות ולתסכולים שלך אתה גם מחפש זמן...??? המחשבות האלו הרי מציפות אותך בעל כרחך בלי להתחשב בזמן שלך... אז שם!!! כשהמחשבות האלו כבר מגיעות ובלאו הכי אתה לא מצליח להתנער מהם... שם זה הזמן לשבת ופשוט להרגיע את עצמך עם משפטי אמונה ובטחון... ושם זה קורה!!! שם בחומר ובטיט יוצאים ממצרים... שם בספל ובדלי ובספוג הפלא... עם זה מגיעים מוכנים לליל הסדר!!!

אתה יודע מתי הגעתי הכי מוכן לליל הסדר??? כשהייתי תקוע בשידוכים... ובערב פסח הייתי שבור לגמרי כי גם לא הייתה שום הצעה באופק כי למי יש זמן בערב פסח... והדבר היחיד שהרגיע אותי זה ששיננתי שוב ושוב "אין עוד מלבדו..." ו"בני כורי ישראל" ו"יונתי בחגוי הסלע הראיני את מראיך השמיעיני את קולך..." ה' מתאוה לתפילה שלי וכו' וכו'... באותה שנה הגעתי הכי מוכן לפסח!!! (ואנא שדכנים ומכרים יקרים... אתכם לא מעניין השיקולים האלו... אתם כן נתקשרו בערב פסח ותציעו משהו... שלפחות ידעו שיש משהו על הפרק) שום ספר בעולם לא יכול לחזק בן

אדם באמונה כמו המציאות שחזקה מהכל שהזמינה אותי שוב ושוב חושב
אמונה ואמונה ואמונה... איך אמר לי יהודי אחד דחוק... מילא אני במינוס ואין לי
כסף לפסח... אבל גם אין לי זמן להכין משהו לליל הסדר?

אמרתי לו: תגיד לי... איך אתה שורד את זה שאין לך גרוש על הנשמה?
הוא עונה לי: אני כל היום משנן אמונה!!! אמרתי לו: אין אחד בעולם שמגיע
מוכן לליל הסדר כמוך... אתה יכול לקרא את כל פסוקי האמונה שבתהילים
וללמוד את כל ספרי האמונה... ושום דבר לא יהיה חזק ועוצמתי כמו אותו אחד
שחחייב כסף והוא חחחחחייב להאמין בה'!!!

ממילא הגיע הזמן להפסיק לברוח מהמגרש האמיתי!!!

הספרים שדרכם מתכוונים לפסח... זה ערב פסח בעצמו!!!
במקום להתעצבן על כל מיני טרדות של ערב פסח כי... כי די... אני כבר רוצה
להתפנות קצת כדי להתכונן לפסח... עזוב... אין לך לאן ללכת!!! ההכנות לפסח
הם כאן ועכשיו!!! תעמוד מול הסיטואציה הקיימת... ושנן לעצמך: אין עוד
מלבדו!!! ה' נמצא פה איתי! ניצב עלי... מביט עלי ובוחר כליות ולב... וכך!!! כך
מגיעים לליל הסדר!!!

ואי לך ובהתאם לזאת: התנצלותי מראש מסורה לך, על זה שקנית חוברת
זו, כי בטח קנית אותי, רק בגלל שחשבת שאיתה תגיע לליל הסדר... מתברר
שלא!!! מתברר שזה מתחיל בך ונגמר בך, אבל!!! אם החוברת הזו הביאה אותך
למסקנה חשובה שכזו, דיינו...

חלק ב':

**בצאתי
ממצרים**

**פסח
דורות**

שלושים ואחד בחבורה אחת...

הילד שלי הביא הבייתה ספר 'עשרים ואחד בבית אחד', ספר מתוק של ילדים שמתאר הווי פעיל מתוך שגרת חיים של משפחה ברוכת ילדים, 21 ילדים בבית אחד, כל אחד והתכונות שלו... כל אחד וה'יציאות' שלו, אני התלהבתי מהרעיון, ומיד התחלתי לדמיין כיד ה' הטובה עלי... שלושים ואחד בחבורה אחת בקרבן פסח!!! בס"ד ובעזרת כמה תלמידי חכמים הצלחנו לגייס מגוון אנשים שונים ומרתקים לתוך משפחה אחת... שלושים ואחד סגנונות מאתגרים בחבורת פסח אחת... תודה לכל העוזרים והמסייעים... כדלהלן:

א. **סבא!!! ראש המשפחה, עטרת ראשינו**, הוא הציר המרכזי שסביבו כולנו מתאספים, הוא החוליה שמחברת את המשפחה שלנו עד דור יוצאי מצרים, סבא מעתיק השמועה ועוד זכה ליצוק מים ע"י הלל הזקן והוא במו עיניו ראה אותנו מקדיש פסחו בעזרה ומביא שלמים ועולות ביו"ט וסומך עליהן...

ב. **דוד שמריהו!!! הדוד הגדול**, הבן הבכור של הסבא, שהוא נבחר ע"י סבא להיות ראש החבורה!!! הוא עובר על הרשימות... מצרף אנשים לחבורה... ומסנן לפי העניין... הוא אחראי על כל המנויים ועל כל המשתמע מכך...

ג. **הכירו את הנכד, הבה"ח אבריימי המופלג** והירא חטא, שרק לאחרונה גלה למקום תורה והלך ללמוד אצל רבי יוסי הגלילי דס"ל שקרבן פסח בזריקה ולא בשפיכה, והוא כנראה השנה יאלץ לעשות קרבן פסח יחד עם עם החבורה של השכנים, כי אנחנו הולכים בדרכו של ר"ע שפסח בשפיכה ולא בזריקה.

ד. **הבה"ח יענקי השובב שיהיה בריא...** הוא כעת בעיצומו של גיל הטיפש עשרה, בדרך לעליה לרגל הוא היה 'מוכרח' לעשות איזה מסלול למטיבי לכת... אחרת 'נישט שייך', וכצפוי, כפי שאמא שלו חששה, הוא נקע שם את הרגל, ולעת עתה הוא עדיין הולך עם קביים... לבנתיים הוא הספיק כבר ללכת לכמה טיפולי פיזיותרפיה אינטנסיביים מתוך תקווה לשיפור זריז עד ט"ו בניסן, כי אחרת, אם הוא 'לא יתקדם' מבחינה קונגטיבית, הוא עלול להיות בגדר 'חיגר ביום ראשון ונתפשט ביום שני' שהרי כל ז' ימים תשלומין דיום טוב ראשון

לעניין ראייה וחגיגה (אגב: שישאר בינינו, הסיפור האמיתי היה שהוא הלך להתנדב ביריחו במירון נגד כיוון השעון להספיק להרכיב דקלים עוד לפני פסח, ושם ממרומי הדקל הוא נפל מגובה רב ולכן הוא עיקם רגל, את זה לא מעיזים לספר לסבא כי אז הוא יחטוף על הראש שזה מה שהוא עשה בערב פסח שלא ברצון חכמים).

ה. **דודה צילה, מזל טוב!!! מדובר ביולדת בתוך ז' ללידתה** והברית עשויה להתקיים לא פחות ולא יותר בי"ד בניסן (כל הבכורים שיקומו מאוחר ולא ישתתפו בסיום, מוזמנים לסעודת מצוה) מיותר לציין שהיא טבולת יום ארוך ואין לה מה להיות איתנו באכילת קרבן פסח (גם את פסח שני היא פספסה בשלושה ימים, יום ארבעים ללידתה יוצא בי"ז באיר) אבל היא בכל זאת התאמצה להגיע, כדי שלא יהיה לבעלה נערווען בפרק 'הערל', כי כל עוד לא הספיקו למול את התינוק, הרי 'ומלתה אותו ואז תאכל בו' (ותכלס... במבט לאחור מתברר שהיה השגחה פרטית מיוחדת שהיא הגיעה!!! ולמה??? כי לפני חצי שנה דוד שמריהו קנה 200 עבדים סודנים במסגרת כיבוש יחיד, והם הפתיעו בסירוב מוחלט ועקשני להימול, ולבנתיים הוא המשיך להתגלגל איתם כל י"ב חודש, בתקווה עד הרגע האחרון שהם ישתכנעו למול, ותכלס, ואתמול הגיע דקה ה-90 ומתברר שה'בשר חמורים' הזה עלול לעכב אותו מלשחוט קרבן פסח... ור' שמריהו נבאש מהם וכבר כמעט שקל להפקיר אותם לכל הרוחות... ואז סבא לפתע הציע לו לתת את כל הסודנים האלו במתנת לידה לדודה צילה שבלאו הכי לא מקריבה קרבן פסח, כך שזה לא מפריע לה (וכמובן בתנאי שאין לבעלה רשות באותם עבדים) דודה צילה כעת מטרוניתא של 200 סודנים... למי שזה מעניין אותו...).

ו. **שימי ודודי- שניהם הדחיינים הסדרתיים!!!** גם הפעם הם הגיעו ברגע האחרון, אבל בסוף התברר שבתחילת הכת השניה הם כבר היו לפני מן המודיעית שבדיק אז הקרבנו את הפסח, כך שהם 'בפנים' ב"ה!!! אנחת רווחה (התפקיד שסבא הטיל עליהם כבר לפני חודשיים כשהיינו פה בירושלים ב'זבח משפחה', זה לדאוג לכמות של גזירי עצים ליום ט"ז לצורך מעמד שריפת עצמות הנותר, כדי שלא נצטרך ליהנות מעצי המערכה).

ז. **הנכד הבה"ח שלמה** שכעת מסיים נזירות, ובעזה"ש החגיגת י"ד שלו, תהיה לא פחות ולא יותר איל נזיר, יתכן שנסתפק השנה רק בחגיגת י"ד אחת, כי אנחנו לוקחים בחשבון גם את האיל הנזיר...

ח. **דודה מלכה שילדה נקבה**, ובהשגחה פרטית זה היה בדיוק לפני שלושה חודשים!!! ולפני שלושה ימים בלבד מלאו לה יום שמונים ואחד... מפאת הביקוש האדיר בקנין, המחירים המריאו והדודה נאלצה לשלם על בן יונה אחד לחטאת כמעט דינר זהב (אמנם למחרת רשב"ג הצניח את המחיר לאדמה אבל בעלה לא לקח ללב, אדרבה, הוא שמח שהוא זכה לשלם שליש מנכסיו על המצוה).

ט. **הנכדה אביגיל שמלאו לה לפני שבועיים** גיל תשע ואביה קיבל קידושיה מהצורבא ר' אהרן, ולפני חודש היה יום כניסה, והיא כעת בתחילת שנה ראשונה, ומסתמא היא רדופה ללכת לבית אביה, להגיד שבחה שנמצאת שלימה בבית חמיה, היא ככל נראה תהיה פה, בלי בעלה.

י. **דודה אסתר**, והיא לשם שינוי מתפללת ומקווה להספיק להקריב קרבן פסח עוד לפני הלידה, היא ניגשה לסבא וביקשה בדמעות שיעתיר עליה, כי אם ח"ו לא תזכה, היא תפסיד לא רק פסח ראשון אלא גם פסח שני.

יא. **הגיס ר' יצחק!!! שכבר כמה שנים טובות** שהוא חסר לנו... אבל בנסיבות של מצוה, בגלל שהוא זוכה לעסוק בחסד של אמת, והוא התורן שהסכים לטפל בנפטרים גם לאחר התאריך ז' בניסן, ולכן מידי שנה בערב פסח הוא טמא לנפש אדם, ומידי שנה הוא מגיע לפסח שני (שאז מחליפים אותו אלו שכעת נמצאים במקדש) עכ"פ אשתו הפעם הגיעה עם הילדים...

יב. **נפתלי ומוישי בני הדודים בני השלוש** שנפגשים מידי בוקר בצוותא בגן רבקי, השנה עשו להם חלאקא, ויש לציין שבמשך החורף הם אכלו כל יום יפה ארוחת צהרים... והם הוכיחו את היכולת שלהם לאכול כזית בשר בכדי אכילת פרס. כן, אמא הסבירה להם שמי שיאכל יפה, ונראה שהוא יודע לאכול 'הכי מהר' הוא יוכל לבא איתנו לבית המקדש ולאכול איתנו קרבן פסח, ומי שלא, אז הוא 'קטן' והוא ישאר אצל הביביסטר, ונפתלי ומוישי עברו את כור המבחן אצל סבא והוא היה ממש מרוצה... הם קיבלו אפילו כתר!!! אני גדול!!! אוכל כזית צלי בכדי אכילת פרס.

יג. **ארבעת הנכדים, הבחורים המופלגים** והבני עליה, שהם הולכים להתלוות לדוד ר' שמריהו בשחיטת הפסח, בימים האחרונים סבא יושב ומתדרך אותם בדקדוק גדול, כל אחד מה תפקידו, כדי שסידור פסח יהיה כהלכתו ככל משפטו וסידורו (אחד יהיה אחראי על המקלות של ההפשט, השני יהיה אחראי על השעון, לבדוק בדיוק מתי שחיטה ומתי זריקה ובאיזה שורה, השלישי יהיה אחראי על המים שמנקים את הקרב, והשלישי אחראי לקרא לכהן לקבל את הדם).

יד. **הדוד הישיש - ר' תנחום אח של סבא...** כולנו תפילה שזה יעבור בשלום, הוא זקן מופלג, במשך החורף האחרון הוא הספיק למסור כבר כמה פעמים דיותיקי וכתב כל נכסיו לדוד שלמה שהוא מתגורר אצלו ומתמסר אליו, והוא ב"ה חזר לחיים, אבל זה תלוי בשעות... עיתים חלים עתים... כולנו תפילה שהוא יהיה בדעת צלולה 'משעת שחיטה עד שעת זריקה, ושיהיה ראוי לאכול כזית דגן בכדי אכילת פרס.

טו. **דוד עזריאל היקר... סיפור קצת עגום ומביך**, הוא היה בדרך לירושלים יחד עם 28 גדיים של מעשר בהמה שהוא הפריש בערב ר"ח ניסן... ואז לפתע גדי אחד יצא מהמסלול והתחיל לקפץ לו וכמעט נפל לואדי... דוד עזריאל קפץ אחריו בפאניקה... כדי שלא יפול בו מום ויפסל לגבוה, ואז!!! כשהוא חזר ועלה במעלה ההר עם הגדי הסורר... לפתע הוא מגלה לתדהמתו סימון אדום בסיקרא!!! שדה שאבד בה קבר... העגמת נפש הייתה עצומה, ר' עזריאל התיישב על הסלע ומירר בבכי תמרורים, הפסדתי קרבן פסח, היום י' בניסן, ויום השביעי שלי יחול רק בליל י"ז... עכ"פ השנה לא נזכה שהוא יהיה במחיצתנו בליל הסדר (והיות והוא מרגיש כאבל בין חתנים, הוא הרגיש שהוא לא מסוגל להישאר בירושלים, והוא הלך ושכר פונדק סמוך ונראה לשדה השעורים המודרמת שיבואו ויקצרו ממנה את העומר מיד במוצאי החג... ובעזה"ש סבא כבר מינה אותו להיות ראש החבורה בפסח שני לכל היולדות והטמאים והעצלנים של המשפחה).

טז. **דוד יצחק הכהן**, ב"ה יש לנו לכה"פ כהן אחד במשפחה, הוא תמיד מסודר בחגיגת י"ד עם חזה ושוק ובכורות, סבא תמיד מכבד אותו בברכת הזימון, והוא

מזמן על כוס יין תרומה, ואילו אנחנו נשתה השנה על כוסות יין של לקוח בכסף מעשר.

יז. **הבן דוד קובי... לא נעים...** אבל הוא העם הארץ התורן של המשפחה!!!
כן... זה קורה במשפחות הכי טובות, מכל הכיוונים הוא מוקף בבני תורה מרוממים שאוכלין חולין בטהרה ואילו הוא בחזקת טמא מת, במשך השנה וגם צריך לעשר אחריו דמאי, אז מטבע הדברים במשך השנה אנחנו פחות נפגשים איתו כדי למנוע אי נעימויות... ולחטונות הוא גם לא מגיע כדי למנוע סיטואציה של בר קמצא... אבל בחג הפסח זו ההזדמנות שגם עמי הארץ בחזקת טהורים, אנחנו נפגשים ואוהבים אותו, משתדלים לכבד אותו ולתת לו הרגשה שווה עד כמה שאפשר.. (אבל סו"ס כבדהו וחשדהו, כמה שע"ה בחזקת טהור ברגל, זה רק בתנאי שאין הפתעות... לבנתיים היו סיטואציות שהוא גילה בורות מלחיצה שכמעט ערערה את החזקה שלו... בתקווה שזה לא יקרה... אנא, בני חבורת אהלי טהרות, תעתירו עלינו... זה מהנושאים היותר רגישים במשפחה).

יח. **חיימקה בן השש עשרה,** מה נאמר ומה נדבר, בן עליה מופלג... כל כולו תורה, לומד בישיבה בירושלים, אוכל חולין על טהרת קודש, הוא היחיד שסבא סומך עליו בעיניים עצומות ביחס לאכילת לקוח בכסף מעשר על בסיס קבע, סבא הורה שלא יתנו לו שום תפקיד פעיל, שימשיך להתהלך בצחצחות אורות העליונים במורא גדול זה גילוי שכינה... הוא הספר תורה של המשפחה.

יט. **יוכבד בת האחת עשרה, כלילת המעלות,** ובשנה הזו ההתרגשות היא כפולה ומכופלת לקראת הצטרפותה למשפחתנו!!! מדובר בילדה מסכנה שהגיעה ממשפחה הרוסה, ולפני שלוש שנים, אבא שלה מכר אותה לדוד יצחק בתור אמה העבריה (במסגרת שיקום משפחות בהמצה החמה של ב"ד שמאוד עודדו את המהלך המבורך), בשלוש שנים האחרונות היא הייתה פה איתנו בקרבן פסח על תקן של אמה העבריה, ובפסח הקודם כבר התחילו ההתלחשויות... שמשהו פה אמור לקרות. וכצפוי... לפני חודשיים עברה השמועה המרגשת שדוד יצחק החליט ליעד אותה לבנו אברימי, אז השנה היא שוב תאכל אצלנו בשעה טובה, לא בתור אמא, אלא בתור ארוסה (שליידער... לבנתיים היא אינה רדופה לילך לבית אביה).

כ. ר' אליקים הלוי!!! הלוי הקבוע שלנו, התלמיד חכם של הכפר, הוא ואשתו ובניו מוזמנים מידי שנה אצלנו לליל הסדר, ר' אליקים הוא איש חמור סבר, דרוך, ותקיף, הוא לא נושא פנים, ואם יהיה פה משהו בקרבן פסח שלא נראה לו כשורה, הוא לא יחניף, לא יגיד לא נורא, הוא יעיר, יבקר, ואפילו יעורר מהומות עד שתתקון הפירצה, לפעמים הוא ממש מערים קשיים!!! אבל אנחנו רוצים אותו!!! כי הוא לוי, אנחנו צריכים פה לכה"פ בריסקער בתור ביקורת פנים... מה שבטוח: בסוף ליל הסדר סבא שואל אותנו, איך היה סידור פסח? האם היה כהלכתו, ככל משפטו? כסידורו? ואם הוא עונה ש-נו... נו... יכול להיות שיצאנו ידי חובה... בשבילנו זו מחמאה מעל ומעבר, אם ר' אליקים אמר שאולי יצאנו ידי חובה, זה אומר שיש פה נרצה!!!.

כא. הנכד יקותיאל, אבי הבן- הרך הנימול!!! השנה יש איתו סיפור מאוד מרתק והוא כנראה הולך להיות כוכב השנה!!! כל ירושלים הולכת לדבר על זה... אבל כעת זה סוד כמוס... הסיפור הוא שמדובר באברך צעיר שנולד לו ילד פג לפני חודשיים ועדיין לא נבלע דמו והרופאים אמרו שצריך להמתין, ולמעשה יצא שבדיוק ביום י"ד בניסן עדיין יש ספק האם מותר למול אותו, יש בזה ויכוח בין הרופאים המומחים, וככל הנראה ההכרעה היא שאסור למול אותו, דא עקא שאבי הבן לא ניחא ליה, והוא חושש לדעת הרופאים המקילים, ולכן הוא החליט שהוא נחוש למול את בנו **על החיים ועל המוות**, דאל"כ לשיטתו אסור לו לאכול קרבן פסח שהרי מילת בנו מעכבתו, סבא חולק עליו בתוקף!!! ולכן מאחורי הקלעים סבא בישל לו תכנית מתוחכמת... ואם הכל יתנהל כפי התכנית, הרי בעצה"ש בערב פסח, לפתע יופיעו כאן שוטרי ישראל ויקחו אותו לתפיסה עד השקיעה ויבטיחו לו שיוציאוהו לאכילת פסח, וכך גם לשיטתו שסובר שחייבים למול בנו, הרי היה אנוס שלא הניחוהו, זו הדרך היחידה כדי לאפשר לו להיות איתנו באכילת קרבן פסח... כעת מוקדם לחיך, אבל אם הכל ילך כשורה, יהיה פה שחוק גדול ורייעד שלם...

כב. גברת ציפורה, סיפור עגום ביותר!!! מדובר באלמנה חיה, היא ובנה ובתה, בקצרה: לפני 3 שנים בעלה הלך למדינת הים, אחרי חודשיים בא עד אחד

והעיד שמת בעלה, ובי"ד אמרו לה שתעשה את השיקול שלה... והיא אכן נישאה על פיו, ולפני שנה ביום בהיר בא הרוג ברגליו (התברר שהיה שם תרגיל מכוער ויזום כדי לאסור אותה על בעלה) וכל העיר הייתה כמרקחה, והיא יצאה משניהם בגט, ללא כתובה ולא פירות, ולא מזונות ולא בלאות והיא נותרה בחוסר כל... פשוט לשבת ולבכות ולבכות ולא לגמור... וסבא וסבתא פרשו עליה חסות מלאה!!! סבתא יושבת לידה כל ליל הסדר, וסבא הבטיח לה שגם אם השנה זה בגדר 'פתח בגנות', הרי בקרוב ממש יהיה בבחינת 'מסיים בשבח', אז לגברת ציפורה יש דין 'אלמנה' לכל דבר!!! אבל הילד שלה זה כבר סיפור קצת יותר מסובך... כי הרי יש לו אבא, והילד האומלל עדיין לא סגור על עצמו האם הוא הולך לאכול קרבן פסח יחד עם אמא שלו- איתנו, או עם אבא שלו שנמצא שתי רחובות מכאן, וה'ש ברירה' יעשה את שלו... לעומת זאת הבת היא אמנם איתה לגמרי, אבל היא בודאי לא 'תומה', כי בעלה השני (שיצאה גם ממנו) התחייב בשעתו בכתובה לזון את בתה ללא תנאים (לפחות זה), ממילא הוא מחויב גם לאחר שתצא מזה ומזה ואכמ"ל...

כג. **הגר צדק הערירי ר' אבירם**, שכבר שנה 13 אוכל איתנו קרבן פסח, וכל פעם מחדש, כשהוא מגיע ל'ואעבור עלייך ואראך מתבוססת בדמיך' הוא פורץ בבכי... סבא מאוד שמח שלכה"פ יש לנו גר אחד בטוח שאוכל איתנו, כי אלמנה ויתום יש לנו כנ"ל, וגר יש לנו, אבל לוי לא תמיד אנחנו מצליחים...

כד. **הבחורים החשובים** _____ (שמים שמור במערכת) הם אלו שמידי שנה לוקחים על עצמם את התפקיד לדאוג להתקפות לב הקבועות של סבא מידי ערב פסח, יש להם נטיה להגיע תמיד בשניה האחרונה, הם לא מפספסים, הם תמיד יגיעו או שעה לפני השקיעה, או שעה אחרי השקיעה, סבא לא יודע עד הרגע האחרון האם הם חלק מהחבורה שלנו, או שצריך להיכנס ללחץ שאנחנו חבורה מועטת ועלולים להגיע לנותר... עוד יהיו פה הרבה עצבים עד שנראה אותם.. (יש כאלו שמשננים מתחת השפם, שהגיע הזמן שפעם אחת הם יפסידו קרבן פסח, והם ילמדו לקח אחת ולתמיד, אבל לאף אחד אין לב לתת לזה לקרות).

כה. **הנכד החתן הטרי ר' שמירמות, הוא שנה ראשונה,** והוא כמובן יאכל איתנו, אבל ואשתו ככל הנראה תאכל אצל השווער (סבא הורה לו להזכיר לאשתו שגם אם היא סיימה לאכול בבית אביה והיא רוצה לחזור אלינו, אם היא רואה שאנחנו עדיין אוכלים, שלא תכנס לתוך המחיצות... כי ברגע שמישהו זר נכנס באמצע הוא עלול לפסול את כל החבורה כולה מדין שינוי).

כו. **ארבעת הנכדות בנות ה-14/16 שהם עדיין נמצאים ברשימת הספק** ('בינונית הפלגה ודילוג') האם הם יהיו איתנו או לא... אם הם איתנו אז יש לנו עוד כמה 'אוכלים' וסבא רגוע מחשש נותר, ואם לא, עוד יותר טוב, הם לפחות יהיו ביביסיטר על חבורת התינוקיה מתחת גיל שלוש שאינם יכולים לאכול כזית בשר וצריך שמישהו ישמור עליהם בשעת אכילת הקרבן, לא ניתן לערוך תורניות לאכילת הפסח כי יש דין של חבורה וכולם צריכים לאכול ביחד, לכן אין ברירה, מוכרחים שמרטיפיה, וסליחה על הניגוד אינטרסים.

כז. **החתן הטרי עזריהו הכהן שנכנס לפני שנתיים למשפחה שלנו!!!** והוא במקרה או שלא במקרה ממשמרת ידעיה שכמעט תמיד חג הפסח יוצא בתוך המשמרת שלו, ובשבילנו זה ממש בגדר 'אחות לנו בבית המלך', עכ"פ כתוצאה מזה בדרך כלל אנחנו לא נזכה שהוא יהיה איתנו בליל הסדר (הוא התנה את זה מראש עם אשתו שהוא ככל הנראה לא יהיה איתה בליל הסדר גם אחרי שהיא כבר לא תהיה רדופה לילך לבית אביה), כי בע"פ הכהנים עסוקים בקדחתנות להספיק בהקטרת אימורין של מיליוני פסחים שהאור חייב למשול בהם עוד לפני השקיעה, ובמשך כל הלילה הם הופכים באברים ופדרים, בקיצור: כהני משמר לא זזים מהר הבית, הם אוכלים קרבן פסח סמוך ונראה.

כז. **הנכד ברוך!!! ברוך הוא סיפור לא כ"כ נעים,** הוא ככל הנראה לא יהיה איתנו באכילת פסח, כי הוא נמצא על הכוונת והוא במרדף ומנוסה מתביעה יצוגית שיש עליו מול חנן ואבישלום דייני הגזרות שבירושלים... הסיפור הוא: שהוא גר בארץ העמים - עמון ומואב, ושם לא דנים דיני קנסות, ובמשך השנה הצטברו לו יותר מידי הרבה קנסות שא"ל לדון בחו"ל (סבא מאוד התמסר אליו, וקנה לו במיוחד שדה בארץ העמים כדי לחסוך ממנו שמור ונעבד בשביעית וכל הלכות תרומות ומעשרות,

ותכל'ס בחו"ל לא דנים דיני קנסות והשוורים שלו נגחו השנה על ימין ועל שמאל וזה חוץ מכמה מקרים לא סימפטיים של חובל בחבירו) וכולם מחכים לנו בפניה כשהוא יגיע לא"י וכעת בערב החג שכולם מגיעים לירושלים, זו הזדמנות לתפוס אותו ולבא איתו משפט, יתכן שהוא פתאום יופיע פה בליל הסדר, יאכל מהר ויברח... ויכול להיות שלא... מה שבטוח: עליו סבא מתכוין כשהוא אומר 'כל דצריך ייתי ויפסח...' מה שבטוח בטוח...

כח. הבה"ח _____ **שקיבל על הראש כהוגן** והוא מבויש ונכלם ולא יודע איפה לקבור את עצמו... כי שעה וחצי לפני השקיעה, לפתע התברר שיש לו כמה כזיתים מכובדים של דגן חמץ ברשותו והוא שכח מהם לגמרי ולא ביטל אותם, דוד שמריהו שהוא ראש החבורה כועס עליו נוראות!!! ולא מוכן לדבר איתו... גרמת לו לעבור על לאו ד'לא תשחט על חמץ דם זבחי', אני אמנם פטור ממלקות כי זה היה שוגג, אבל לך מגיע מכות על חוסר שימת לב... סבא מנסה להנמיך להבות... נקווה שעד מוצאי שבת שאז יכניסו את הפסח לתנור הם יתפייסו, ר' שמריהו לא יסלח לו בחינם, הוא ידרוש ממנו חיזוק משמעותי לקראת זמן קיץ הבא, לא כמו החורף האחרון.

וכעת לרשימת המתנדנדים: כלומר: עקרונית נסגרה הרשימה!!! אבל סבא תמיד אומר שיש הפתעות ברגע האחרון, ותמיד יש את השתים שלוש שפתאום נטמאים או יוצאים מהרשימה, ולכן סבא אוהב שיש כמה דזרבים שנמצאים ברשימת המתנה, אז הראשון בתור: הלא הוא יוסי, שהוא חינוך מיוחד והוא בגדר שוטה, שבשביל להכשיר אותו לאכילת פסח צריך להטביל אותו ואח"כ לבדוק עם כיס מתכת מיוחד... כמו כן כמה צעירים שכבר שלוש שנים איחרו את המועד ואיבדו אימון, סבא הודיע שהם אחרונים ברשימת המתמודדים... מה שבטוח: תבדוק שוב את כל הרשימה, מי יצא מהרשימה, כדי שר' שמריהו- ראש החבורה ידע איפה אנחנו אווזים, כדי לדעת כמה אפשר לצרף...

לפניך סוכן הנסיעות במגוון המסלולים השונים לעליה לרגל

כל מי שרוצה לטוס לאומן או לליזענסק או מעזבזד יודע שיש לו מבחר מגוון של מסלולי נסיעה... יש את המסלול הקלאסי - נוחתים בקייב... מיום שלישי ועד מוצ"ש... אבל יש עוד כל מיני שיקולים... יש כאלו שמחפשים נסיעה יותר זולה... בשביל זה יש אפשרות של טיסה עם נחיתת ביניים ב... ב... לא יודע איפה... ויש כאלו שרוצים עוד כמה תחנות בקברי צדיקים נוספים... **בקיצור: בשביל זה יש משרד של סוכני נסיעות...** ובשביל זה כל אחד יושב ומוצא את המסלול המתאים לו... כל אחד והשיקולים וההתאמה האישית שלו.

אז על אותו משקל בעליה לרגל לירושלים! כל יהודי שגר אי שם בצפון או בדרום ורוצה גם השנה לעלות לרגל לירושלים... אחת מהשיקולים שהוא צריך לקחת בחשבון מראש... זה להחליט על איזה מסלול אני הולך...

ובכן: לבחירתך קורא יקר... אני סוכן הנסיעות פה לרשותך... לחברה שלי קוראים לשם שינוי "דרך נדיבים" (ולא דרך צדיקים) על שם: "מה יפו פעמיך בנעלים בת נדיב" ובכן... אני רוצה להציג לפניך את מבחר המסלולים שלנו לעליה לרגל.. (אגב: תהיה רגוע... יעוץ ראשוני חינם...).

אז ככה: הדרך הקלאסית והמקובלת שרוב עולי הרגלים עולים בה... **זה הדרך הסלולה!!!** יש ציר ראשי עם שש נתיבים שזו הדרך הרשמית שבדוקה מטומאת מת באופן הרמטי... זו הדרך הרגילה שרובם עולים בה... היא הדרך המומלצת והמוחזקת ביותר, עם הכי פחות חששות להפתעות טומאה...

רק מה... מה החסרונות שיש בדרך הזו? אז דבר ראשון: היות וכולם מתנקזים בעיקר לשם... מטבע הדברים עלול להיות שם לפעמים עומס תנועה כבד... ולפעמים יש שם פקקים שלא נגמרים... ומיותר לציין שכל מי שנתקע שם שנה אחת ונשמתו כמעט יצאה מרוב לחץ ותסכול שמא הוא הולך להפסיד את הקרבן פסח... הרי זו הייתה הפעם האחרונה שהוא עלה לרגל בדרך הזו...

חוץ מזה: היות וזו דרך טהורה לגמרי מכל טומאת מת... ממילא מטבע הדברים היא גם דרך ארוכה... כי אתה מבין לבד שלפעמים צריך לעקוף אזורים שלימים שהם בחשש טומאה... וזה מאריך באופן משמעותי את הדרך... וממילא!!! כתוצאה מזה: במשך השנה הממונים שע"י בי"ד הגדול כבר שוקדים מר"ח אדר להכשיר עוד ועוד דרכים חלופיות לעליה לרגל כדי לאפשר דרכי גישה שונות... ויותר משוחררות... עד כאן המסלול הראשון...

כעת ניגש למסלול השני... שלכתחילה אני יותר ממליץ עליו... ואני עכ"פ הולך בו מידי שנה... **מדובר בכביש אגרה!!!** כן... מדובר בכביש שיש בו קטעים מסוימים שצריך לשלם עליהם כסף... **ולמה???**

כי בדרך הזו אנחנו נאלצים לעבור בכמה וכמה 'מקטעים' שנקראים בית הפרס... בית הפרס זה מקום כזה שחזקתו **שפעם** קברו בו מת ובמשך השנים מישהו רצה ליישר את הקרקע והוא לא שאל יותר מידי הרבה שאלות... הלך וחרש את הקרקע ויחד איתה שיטח את הקבר ונתרסקו כל העצמות... ומאז כל השטח הזה הוא בחזקת שבעפר שלו מעורב חלקיקים קטנים טחונים של עצמות מת כשעורה (ש'עצם כשעורה' מטמא במגע ובמשא... **ולא באוהל**).

וממילא!!! השדה הזו לא מטמאת באוהל, אבל היא כן מטמאת את מי שהולך עליה כי חזקתו שהסיט ברגליו עצמות שמטמאות במגע ובמשא ז'ימים... **אבל!!! יש יתרון אחד מיוחד ב'עצם כשעורה'...** שהיא לא מטמאת באוהל.. (מת בדרך כלל מטמא באוהל... אבל עצם כשעורה הלכה למשה מסיני שלא מטמא באוהל) ממילא כל הבעיה היא רק **ללכת!!!** ללכת בבית הפרס... כי ברגלים אתה עלול לנגוע בחלקיקי העצמות האלו... אבל באויר השדה?? באויר אין שום בעיה לעבור... **ולכן!!! בדרך הזו יש שירות מיוחד של רכב ללל!!!**

ברגע שמתקרבים למתחם של בית הפרס... פתאום רואים שילוט: **עצור!!!** עוד 1 קמ"ש בית הפרס לפניך... מתקרבים... והשילוט נהיה עוד יותר גדול ובצבע אדום! **זהירות גבול טהרה לפניך!!!** ואז מגיעים לשער של בית הפרס ונעצרים... **ושם!!! בכניסה לבית הפרס ממתנים לך הצוות של הרכבל...**

אז ככה: יש כמה אופציות של רכבל **לבחירתך**: אז ככה: כשהייתי בחור בודד... בלי הרבה חבילות... (היה לי רק כד חרס אחד מוקף צמיד פתיל ובו כמה גרוגרות של מעשר שני טהורים...). תמיד בחרתי את האופציה של **רכבל אנושי!!!** כן... פשוט הופיע לפני בן אדם גברתן... והוא פשוט הרים אותי על הכתפיים והתחיל ללכת... וכעת אני אמנם עובר באויר של בית הפרס... אבל אני לא נטמא... כי בית הפרס לא מטמא באויר... ואילו הוא, מי שמרכיב אותי, הוא דורך על הריצפה... הוא נטמא מהעצם כשעורה שהוא מסיט אותו... אבל אני נשאר טהור.. (לא לגמרי לגמרי טהור... כי סוף סוף גם אני נטמא מעצם הנגיעה באיש הזה שהוא טמא... אבל אין מה להשוות... זו רק טומאת ערב... ולא טומאה חמורה של מת שהיא ז' ימים עם הזאת ג' וז') וככה הוא סוחב אותי על הכתפיים במשך שתים שלוש ק"מ עד שמגיעים לסוף בית הפרס... בסוף בית הפרס ה"רכבל" האנושי הוריד אותי מהכתפיים... ואז הוצאתי את הארנק ושילמתי לו את המאה שקל שמגיע לו...

ושם... ביציאה מבית הפרס כמובן מחכה לי מקוה טהרה לטובת משתמשי הרכבל... סוף סוף נטמאתי טומאת ערב מהנגיעה בו עצמו שהוא טמא מת... ברגע שהגיע הערב שמש חזרתי להיות טהור...

זה אופציה אחת של רכבל... הרכבל האנושי... אבל יש עוד אופציות... לרכוב על בהמה!!! על הבהמה עצמה!!! לא על כרכרה שרתומה לבהמה... זה לא מספיק... צריך לרכוב על הבהמה עצמה עד הקצה השני של בית הפרס... זה כמובן יותר סימפטי, אבל קצת יותר יקר, ויש כמובן את האופציה השלישית שהיא קצת קשה... וזה לעבור עם קנה חלול ולעשות פו פו... ואז אתה מזיז את העפר... מה שנקרא 'מנפח בית הפרס והולך'...

ב"ה בשעה טובה כל החבורה עברו בשלום את הקטע הראשון של בית הפרס... המשכנו ללכת... יום שלם... הדרך חלקה... טהורה... הכל בסדר...

אבל אחרי צהרים שוב... פתאום אנחנו רואים שילוט!!! עוד ששה קילומטרים בית הפרס לפניך... ואז שוב מחכה לך שירות הרכבל... וביציאה יש

לך מקווה... זה עולה עוד כמה שקלים... אבל קח בחשבון שכל כזה בית הפרס הוא דרך קיצור שחוסכת לך הרבה ק"מ שאחרים צריכים לעקוף...¹

וכעת נקדיש כמה מילים על פייביש, הרועה שלנו...

כן... מגיע לפייביש שנקדיש לו כמה מילים... בערב ר"ח ניסן הוא העביר את כל צאנו תחת השבט... וכעת יש לו למעלה מעשרים כבשים של מעשר בהמה שהוא סימן אותם בסיקרא וכעת עושה את דרכו יחד איתם לירושלים... ובכן: ר' פייביש הוא רועה צאן אמיתי!!! בכל הרמ"ח והשס"ה... יש לו תרמיל... ויש לו גם חליל צד... והוא אוהב את הכבשים והכבשים אוהבים אותו... הוא מתמסר אליהם בכל לב ונפש... הוא יהודי טהור לב וכולו נשמה... ורוב היום הוא מתבודד בינו לבין קונו ופסוקי תהילים שגורים על לשונו...

¹ אל תשאל מה קרה לי פעם אחת... באחת הפעמים שהגענו לבית הפרס... זה היה כבר קרוב לשקיעה... ושוב פעם רציתי לבחור ברכבל אנושי... הגיע איזה מישו... אבל הפעם הוא לא כ"כ מצא חן בעיני... הוא היה נראה לי עייף מידי... מותש מידי...

שאלתי אותו בעדינות: איך אתה מרגיש? והוא ענה לי: אומר לך את האמת... הגעתם מאוחר מידי.. אני כבר יום שלם מרכיב פה אנשים הלוך ושוב... ואני כבר מותש...

לא הסכמתי בשום אופן לעלות עליו!!! אפילו שהוא מצידו הסכים... כי יש דין שרק "אדם שכוחו יפה" יכול להציל מפני בית הפרס... אבל "אדם שכוחו רע עד שתהיינה ארכובותיו נוקשות זו לזו ושוקיו מרעידות כשהוא נושא" לא יכול להציל... (לשון הרמב"ם טומאת מת פ"ה ה"א...) העניין הוא שלא רק אני ככה הרגשתי... גם שאר בני החבורה... גם אלו שרצו לרכוב על הבהמות שהוצעו להם שם... גם הם הרגישו שהעסק היום 'עייף מידי...' ויש לחשוש שזו "בהמה שכוחה רע עד שתטיל גללים בשעת רכיבה, הרי זה טמא כאילו הלך ברגליו" (שם)

לא הייתה ברירה... נאלצנו לעצור בפתח בית הפרס!!! שם התמקמנו באותו לילה... ואפילו הספקנו לשיר יחד: 'שמחתי באומרים לי בית ה' נלך...' למחרת אנחנו וגם צוות הרכבל... קמנו בכוחות מחודשים ועברנו גם את הקטע הזה בשלום...

טוב... יוצאים לירושלים... תשמע... להוליך 22 כבשים לירושלים ו... ושהם עוד יגיעו **בריאים ושלימים!!! ללא מום!!!** צריך אגרוויסע רחמי שמים... חוץ מזה... זו גם צעדה מסורבלת... כמו שאמר יעקב אבינו בשעתו: "ואני אתנהלה לאיטי..." **אשר על כן:** כל שנה פייביש עושה מאמץ עליון לצאת לכיוון ירושלים הכי מוקדם שאפשר... שבועיים לפני פסח הוא כבר יוצא עם כל עדר ה'מעשר...' ואז!!! כשפייביש יוצא מוקדם... יש לו יתרון שהוא יכול להרשות לעצמו לנוע עם כל ה'כבודה' במבחר מגוון של שבילים ודרכים מרווחות שמובילות לירושלים... כי מקסימום... הכי גרוע שיהיה... אנחנו נאלץ להיכנס ל"בית הפרס" ואז אני אטמא בטומאת מת...!?

נו, בסיידר... בשביל זה אני מגיע מוקדם לירושלים... יותר משבוע קודם פסח... ויש לי זמן בריווח שאני יכול להספיק להתחיל לספור שבעה ימים ולהזות ג' וז' על עצמי ועל התרמיל, ועל החליל, ועל הסכין, ועל הקופיץ, ועל המרכב, ועל המוכני, ועל המרדע, ועל האוכף ועל כל מה שצריך...

אבל השנה!!! ר' פייביש התעכב קצת... מסיבות שאינם תלויות בו... והוא נאלץ לצאת מאוחר... הוא יצא בדיוק שבוע לפני פסח!!!

אה... ככה??? כשיוצאים שבוע לפני פסח... **אין כבר את הלוקסוס הזה!!!** שבוע לפני פסח אתה לא יכול לבחור לעצמך באיזה שביל מתחשק לך ללכת לפי העניין... אתה חייב להיות אדוק וצמוד רק לכביש חוצה ישראל שנבנה ונסלל ונבדק ומתוחזק בקפדנות ע"י לשכת המקדש שבודקים כל הזמן את התוואי של הכביש ואישרו אותו שהוא נקי וטהור למהדרין מטומאת מת... רק שם אתה יכול לנוע ברוגע... אבל לעבור בשביל טמא??? אי אפשר... כי... כי אוטומטית אני נטמא בטומאת מת... ואני מפסיד את הקרבן פסח שלי...

נו... ההכרח לא יגונה... ופייביש יצא לדרך עם קבוצה גדולה של עולי רגלים מהישוב... ר' פייביש מתנהל לאיטו כמלך בגדוד עם כל השעפסאלאן סביבו... הוא משגיח עליהם כבבת עינו... בפרט שמדובר בלא סתם כבשים... **זה קרבנות!!! זה מעשר בהמה!!!** הדרך דווקא התחילה באוירה רגועה... על מי מנוחות... אבל לא עברו כמה קילומטרים... והופה!!!

כצפוי... אחד מהעצים היותר מופרעים קפץ וניתר ויצא מהמסלול של הכביש ו... ו... וחצה את הקו הלבן... ו... ו... וירד לשוליים... לשוליים של השביל טהרה... ר' פייביש הרועה המנוסה מיד בא לקפוץ לרוץ לעבר העז הסוּרר... להחזיר אותו לשורה... **אבל ברגע האחרון!!! ממש בשניה האחרונה!!!** ידידנו ר' ידעיה הכהן קפץ לעברו וחסם את פייביש בגופו!!!

פייביש... השתגעת??? אתה כמעט!!! כמעט ירדת לשוליים... אתה לא יודע שאסור לרדת לשוליים???

אתה לא יודע שמי שיורד לשוליים נהיה במקום טמא בטומאת מת? אתה לא יודע שרק התוואי של הכביש בדוק ונקי מטומאה... אבל ברגע שאתה יורד לשוליים... הכל פה בחזקת "שדה שאבד בה קבר...", ואתה נטמא... 'הלך' על הקרבן פסח שלך...

ר' ידעיה מדבר בלהט ומדבר... אבל יש לציין שפייביש הרועה לא... לא כ"כ מתקשר איתו... תכל'ס... צעק פייביש הרועה... העז... העז שלי... השעפסאלע שלי!!! הוא ברח... מה יהיה? מה אעשה עכשיו? אני חייב לרוץ להביא אותו... פייביש כמעט קפץ שוב... אבל באותו רגע ר' ידעיה תפס אותו בתקיפות:

ר' פייביש... **אתה לא זז!!! לא!!! אני לא נותן לך!!! לא כדאי לך! לטובתך!!!** נכון!!! אני מבין אותך... אתה כזה רועה צאן מסור... בכל הרמ"ח והשס"ה... יש לך כזו מסירות עצומה לכל שעפסאלע... וכשאתה רואה כבש אחד שברח... אתה באינסטנקטיבית רודף אחריו ולא חושב על שום דבר אחר חוץ ממנו... אבל עכשיו אין מה לעשות!!! **לרדת לשוליים כעת זה לא בא בחשבון!!!** כי ברגע שאתה יורד לשוליים אתה אולי תציל את השעפסאלע שלך... אבל אתה תפסיד כבש הרבה יותר חשוב ויקר... אתה תפסיד את הקרבן פסח שלך...

פייביש לפתע הבין עניין ו... ונעצר!!! הוא נעמד על הקו האדום שלפני השוליים... ועיניו רואות וכלות... הוא רואה את הכבש הולך ומתרחק... ר' פייביש החל לזעוק בקול קורע לב... **שעפסאלע שלי!!! בא... בא אלי... אני פה.**

זה היה מחזה קורע לב... היית יכול לשמוע בקול שלו המיית לב של רועה צאן אמיתי... כולו רחמים... כולו חמלה... אבל הכבש לא הקשיב... והוא המשיך לקפץ ולנתר... פייביש מסתכל בעיניים דומעות איך שהכבש הולך ומתרחק...
הוא עומד נואש מול מחסום הלכתי נוקשה שמפריד בינו לבין הכבש...

הוא זועק וזועק והכבש רק התרחק... עד... עד ש... ש... שנעלמו עקבותיו...
 ר' פייביש התיישב על סלע מותש... מדוכדך... הוא היה נראה כאילו תלשו ממנו אבר מאבריו... הכבש... הכבש שלי...

אבל לאחר כמה דקות הוא התעשת... סוף סוף נוסעים לבית המקדש... הוא הוציא את החליל צד שלו... והתחיל לשורר בניגון מלא כיסופים וערגה: **"תעיתי כשה אובד בקש עבדך כי מצוותיך לא שכחתי..."** הוא סיים בתחינה ואמר: אנא ה'... כמו שביני לבין הכבש שלי נפער מחסום הילכתי של טומאה!!! הטומאה הפרידה ביני לבינו... אז גם אני תעיתי כשה אובד... עוונותינו מפרידים בינינו לבינך... אנא ה'... אני הרי לא יכול לרדת לשטח הטמא שהכבש שלי ברח... אבל אתה כן יכול לרדת אלי... **תעינו כשה אובד שמנו מספרך אל תעלם...**^ז

^ז רק להשלים את הסיפור, עם כל הרצון הטוב, פייביש כבר לא היה באותו מצב רוח... סוף סוף זה כבש שכ"כ רציתי להקריב אותו בבית המקדש... כ"כ שמחתי שהוא היה העשירי קודש... כ"כ דמיינתי בעיני רוחי איך אני מביא אותו בעזרה... ומודה לה' על כל החורף המבורך שעברתי במחיצתו של אותו כבש... והנה עכשיו... הכבש הזה נעלם בתהום הנשיה... ו... ומי יודע מה עובר עליו... הכבש שלי... הקרבן שלי... כפפרה שלי (-באמת) סיים ר' פייביש בדמעות.

ואז שוב הגיע ר' ידעיה הכהן... והניח יד על כתפו של פייביש ואמר:

פייביש אני רוצה להרגיע אותך... יש לי בשורה טובה בשבילך... אתה לא בן יחיד... יש כמון עוד אלפי יהודים **שסיפור כזה קורה להם מידי שנה!!!** שהקרבן שלהם בורח... יורד לשוליים... והם לא יכולים לחצות את המחסום של הטומאה... **אז בשביל זה!!!** בדיוק בשביל זה הוקמה ועדה מיוחדת ומסועפת מטעם המקדש!!! מדובר בקבוצת מתנדבים שהם בלאו הכי טמאים בטומאת מת מאיזו סיבה שתהיה... וממילא אין להם מה להפסיד... והם מתנדבים לסייר בשוליים של הדרך טהרה לאורך כל הציץ שבדרך לירושלים... ושם הם מוצאים כמויות אדירות של קרבנות!!! כמויות של כבשים ועיזים ושוורים ופרות אבודים... שכל הבהמות האלו הם בחזקת קרבנות... הם מוסרים את כל הבהמות האלו לרועים

הממונים מטעם הלשכה.. ומשם נולדה לנו המשנה המוכרת: "בהמה שנמצאת מירושלים למגדל עדר וכמדתה לכל רוח זכרים עולות נקבות זבחי שלמים..." "עכשיו: מה בדיוק עושים עם כל הקרבנות עליהם?? אל תשאל... זה כבר סיפור שלם... מדובר באגף שלם שבחלקו מתוקצב מתרומות של יהודים טובים... (אם באמת מעניין אותך... תפתח מסכת קידושין נד. ותרווה נחת...)

עכ"פ מה שברור: תנוח דעתך פייביש!!! גם אם הכבש שלך נאבד ממך... הוא לא לגמרי נאבד... כי אוטוטו ימצאו אותו נציגי המקדש... והוא בידיים טובות... הם יקחו אותו **לאותו** ביהמ"ק שאתה רצית לקחת אותו... הם יקריבו אותו ע"ג אותו מזבח שאתה רצית... והם יאכילו אותו לעניים שיצאו בזה ידי חובת שלמי שמחה בדיוק כפי שאתה תכננת לעשות איתו... אז תנוח דעתך... הכבש שלך בעזה"ש יגיע לידיים טובות... ואת ההשפעות וההשגות שרצית לקבל ממנו אתה לא תפסיד... זה בא יבא...

סבא יצא השנה במכרז: מי יעלה ראשון לירושלים?

השנה היינו חרוצים... ואנחנו נסענו מוקדם!!! יחד עם סבא לבית המקדש!!!
אולי אתה לא מבין מה ההתרגשות הגדולה שנסענו עם סבא... אז אני אתן לכם רקע כללי ותבין... אנחנו בלע"ר משפחה מסועפת... סבא שלנו ראש המשפחה... מדובר ביהודי מרומם מאוד... עובד ה' מופלג וכל חייו שרוי בד' אמות של תורה... ולסבא שלנו יש ארבעה בנים... שכל אחד מהם הקים משפחה מסועפת בפני עצמו בלע"ר... ומידי שנה כל המשפחה המורחבת עולים לירושלים ונפגשים יחד באותה אכסניה ועושים 'חבורה' משותפת של קרבן פסח יחד עם סבא... סבא הוא ראש החבורה וכולנו בני החבורה...

ו... ו... ובשנה שעברה בלע"ר... היו לנו עוד חמש חתונות במשך השנה... וסבא נעמד באחד בשבע ברכות לדבר... והיה נראה שהוא מרוגש מאוד... והוא נעמד ואמר בדמעות ובקול רועד: כי במקלי עברתי את הירדן הזה ו... ו... ועתה?? ככל הנראה הייתי ל... ל... לשני מחנות!!!

נעמד סבא והודיע: שכל הנראה!!! השנה המשפחה תאלץ להתפלג!!! ולהתחלק כבר לשני פסחים!!! כי כבר לא מספיק אחד... עד עכשיו איכשהו סחבנו... השתדלנו לקנות כבש מאוד גדול ושמן... כדי שיהיה בו כמה שיותר בשר... ועדיין כל אחד קיבל כזית מצומצם וטיפ טיפה יותר... וזה היה ממש על הגבול... אבל ב"ה השנה שהצטרפו אלינו עוד כמה זוגות... וגם עוד כמה תינוקות שכבר ב"ה יכולים לאכול כזית צלי... אז כנראה... כנראה שהשנה ניאלץ סופית להתפלג... אבל!!! ברוך ה' בנסיבות משמחות... כן ירבו...

ואז כמובן התעוררה השאלה הקצת רגישה איך!!! איך בכלל מסווגים את זה... מי ימשיך להיות בחבורה המקורית... ומי יאלץ לעבור לחבורה החדשה... זה כבר נידון בפני עצמו... כי סוף סוף אתה מבין שכולם רוצים להיות בחבורה של סבא... כי לראות את סבא אוכל קרבן פסח זה חוויה רוחנית בלתי נשכחת... הפנים הבעורות... הוורידים המתנפחים... ההתרגשות העצומה... זה מעמד

שאף אחד לא מוכן לוותר עליו... ועכשיו פתאום יהיו כאלו שיצטרכו לוותר על זה... ו... ו... ואני כבר מודיע שלא!!!

אבל מי כן? ? בקיצור... אל תשאל... 'דיה לצרה בשעתה...'.
(בהמשך יהיה פירוט נרחב ופרטני על כל אחד מבני המשפחה, קחנו משם).

טוב... עד כאן פטפוטים... כעת ניגש לנושא הבעור!!!

כבר שנים... כל ערב פסח מחדש סבא עומד ומזהיר... ומבקש... ותובע... ומתחנן בכל לשון של בקשה... **אנא!!! לבא כמה שיותר מוקדם לירושלים!!!** לא לחכות לרגע האחרון... אנא מכם... תשמעו בקולי...
כן כן... כולם מסכימים... כולם מהנהנים בראשם... אבל תכל'ס... בשורה התחתונה החיים חזקים מהכל... ואחרי כל הלחץ וההכנות והניקיונות... בסופו של דבר... כולם מגיעים ברגע האחרון...

ואת סבא זה מוציא מדעתו!!! זה פשוט עולה לו בבריאות... כי... כי הוא באמת מגיע מוקדם... הוא מגיע כבר שבוע לפני פסח ביישוב הדעת ובצורה מסודרת... ו... ומאז הוא פשוט יושב ומחכה בחלון מתי המשפחה תגיע... ו... ו... ואז עובר יום... ולא מגיעים... ועוד חצי יום ועדיין לא מגיעים... ו... ואז הוא מתחיל להיכנס ללחץ... **איפה הם? ? למה הם לא שומעים בקולי? לך תדע...** מה קרה שם בדרך... לך תדע איזה עומס... והוא לא סתם חושש... זה לא סתם נערווען... יש לו בהחלט מה לחשוש... כי יש לפעמים עומסי תנועה כאלו כבדים ולא תמיד צפויים... שיש חשש אמיתי שיהיו כאלו שישארו תקועים ולא יספיקו את הקרבן פסח... וכל שנה יש כאלו...

בקיצור: בשביל סבא... הימים שלפני פסח זה ימים מורטי עצבים... כי... כי תמיד הוא צריך לחכות לנו... ותמיד אנחנו מגיעים מאוחר...

אז השנה!!! השנה אבא שלנו החליט!!! חייבים לשמוע בקול סבא!!! אי אפשר לעשות לסבא את העוול הזה... והחלטנו שהשנה אנחנו נערכים כמו

שצריך... התכוננו מוקדם... התארגנו מראש כמו שצריך... סיימנו לנקות את הבית מוקדם... ובאור לה' בניסן אבא עשה בדיקת חמץ בבית... ולמחרת יצאנו יחד עם סבא לירושלים...

ואכן הגענו לירושלים מוקדם... ויש לציין שלהגיע מוקדם זה באמת עולם אחר לגמרי... אתה רואה את ההכנות ל'חתונה הגדולה...' אתה רואה איך מסיידים את בית המקדש... ועוד כל מיני מחזות מרתקים של ההכנות הקדחתניות לקליטת ההמונים שאכמ"ל... הלכנו יחד עם סבא בשוב הדעת לקנות את הקרבן פסח והכל נעשה ברוגע... בלי לחץ... בלי העומס האדיר של י"ד בניסן... ורק לראות את המעמד איך סבא שלנו מקיים בקנאות את המנהג הקדמון של "מקחו בעשור..." הוא קונה את הטלה כבר ב' בניסן... והוא אפילו קושר את הטלה למיטה שלו.. (תחשוב: מה זה טלה ליד המיטה שלך במשך ארבע ימים... תנסה רק שעה...) ו... ו... וכל יום הוא קורא למומחה ל'ביקור בית' שיבא עד המיטה כדי לבקר את הקרבן... ממש כמו אבותינו במצרים...

ו... ו... וכמו כל שנה... הגיע י"ב בניסן ועדיין כצפוי... אף אחד מהמשפחה לא מגיע... (חוץ מאיתנו) סבא התחיל להילחץ... כמיטב המסורת...

סבא יושב ליד החלון... נו... מה קורה איתם?? איפה הם? עוד מעט ליל י"ג... ו... והם לא מגיעים... בשלב מסוים גם אבא התחיל להיכנס ללחץ...

כעת אני רוצה שתבין: הלחץ הזה הוא לא סתם לשם לחץ... זה לא סתם לחץ מהסוג של אוי אוי... מה עלה בגורלם... וזה גם לא רק ממקום של אכפתיות ודאגה שיצליחו יגיעו ולא יפסידו... **לא!!! יש פה גם בעיה אמיתית ומעשית!!!**

תבין: המתח והאחריות הגדולה ביותר של כל 'ראש חבורה' אחראי הוא ש... שחלילה לא יהיו מספיק מנויים על הקרבן פסח... או שכמות ומשקל הבשר יצא הרבה מידי בייחס לכמות האוכלים... ו... ו... ואז יש לחשוש... שעם כל הרצון הטוב... אולי לא נספיק לגמור לאכול את כל הבשר עד חצות... ו... ואז יצא לנו הרבה נותר!!! ונותר זה לאו מדאורייתא!!! לא תותירו ממנו עד בוקר!!! כל כזית בשר שנותר מקרבן פסח זה לא... זה לא רצון ה'... זה ציון שלילי לראש החבורה...

^ח וממילא זה הכאב ראש הגדול ביותר של כל ראש חבורה!!! הפחד מה הולך לקרות איתנו לקראת חצות. האם נצליח לגמור את הפסח או לא.

וזה בעיקר המתח שיש כעת לסבא!!! כי בקצב הזה... כשרק אנחנו וסבא נמצאים!!! ו... וכל שאר המשפחה עדיין לא הגיעו... אז לו יצוייר שהם באמת לא יספיקו חלילה ולא יגיעו וכבר היו דברים מעולם.. (כי... כי בערב פסח יש כזה פיצוץ אוכלוסין... בסדר גודל כזה עצום... שלפעמים זה הגיע למצב של עומדות!!! עומדות היו רגלנו בשערי ירושלים... עומדים!!! לא זזים...) **אז אתה קולט מה המשמעות?**

חצי שנה כל המשפחה מדברת האם חייבים להתפצל ולקחת שני פסחים או לא... סבא כבר הודיע שמתפצלים וכבר התחילו הויכוחים מי יהיה בקרבן פסח ה'ישן' ומי ילך ל'ישוב החדש', והנה... תכל'ס... בשעת מעשה... נכון לעכשיו... אם העסק ימשיך להיות כ"כ דליל. אז לא רק שלא צריך שני פסחים... אלא אפילו קרבן פסח אחד **זה יותר מידי בשבילנו...** כי... כי תחשוב: כמה אנחנו עכשיו? סבא וסבתא... אבא ואמא... אנחנו שבעה ילדים... ו... ועוד לוי משורר אחד ושלושת ילדיו הקטנים שסבא הזמין אותם... נו... כמה כולנו ביחד? ?? 15 איש... זה... זה מידי דליל.. (בפרט ששנים מתוכם נשים... ועוד ארבע ילדים שהם לא "חזקים" באכילת כבש...).

נו... כעת אתה תבין למה יש פה עכשיו מתח? כי עד הרגע האחרון אי אפשר לדעת איפה אנחנו או חזים...

^ח אגב: לא להתבלבל... כשאני אומר נותר, אני לא מתכוון לאיסור אכילת נותר רח"ל... שזה לאו חמור מאוד שזדונו כרת ושגגתו חטאת... אני מתכוין ללאו הניתק לעשה שהוא להשאיר נותר... זה אמנם לאו הרבה פחות חמור... ולא רק שהוא פחות חמור אלא הוא גם כמעט בלתי נמנע... כי תמיד יש קצת נותר... בפרט בקרבן פסח שהרי יש חלק מהבשר שאי אפשר לאכול אותו... כי בשביל להגיע אליו צריך לשבור עצם... ואסור לשבור עצם בפסח... ממילא א"א להימנע לגמרי משריפת נותר... אז נכון שזה לא לאו חמור אבל זה לאו!!! ואחריותו של ראש חבורה היא למנוע את זה ובכל מחיר...

ו... והשעות נוקפות... ו... והם עדיין לא מגיעים... סבא יושב על קוצים...
מתפלל... לחוץ... ו... ואפילו כבר כמעט... כמעט נכשל במידת הכעס...

ו... ו... ואז פתאום... מוקדם מוקדם בבוקר... ב"ג ניסן בשעה שש בבוקר...
נקישות בדלת!!! מי זה? מי בפתח... אוהו... צבי... וחמשת בניו... שלום עליכם...
הוי... ברוכים הבאים. כמה חיכינו לכם... מה קרה? למה איחרתם???

אל תשאלו מה קרה... נתקענו... השנה היו פקקים משהו מזעזע... השנה
המצב קשה במיוחד... תכל'ס... ב"ה... הגעתם משמים...

אבא וסבא שמחו שמחה גדולה, סבא נשם לרווחה... מה שבטוח בטוח!!!
ברגע שהם הגיעו כעת יש לנו כבר כיסוי לכה"פ לקרבן פסח הראשון!!! בדיוק זה
מה שחסר לנו עכשיו!!! גיוס של עוד ארבע ישיבוכרים שיודעים לאכול כמו
שצריך זה בדיוק מה שהפסח שלנו צריך בשביל לזכות ל"חסל סידור פסח...".
סוף סוף סבא נרגע... אבא נרגע... כעת אפשר ללכת לישון...

אבל חכה... חשבת שהסיפור נגמר? ? לא!!! לא לעולם חוסן!!!

לא עברו כמה שעות... ושוב נקישות בדלת... מי הפעם??? אוהו... שלום
עליכם... לא פחות ולא יותר... דוד אייזיק וששת בניו פתאום נחתו לפה...

סבא: אל תשאל... איזה תלאות עברו עלינו... דווקא יצאנו יחסית מוקדם
אבל בדרך לירושלים פתאום היה חפץ חשוד!!! אבל מממזה חשוד... מישהו
פתאום גילה עצמות באמצע כביש 1... והועלה חשד שזה עצמות אדם!!! ואם
ככה... אז ה' ירחם... כל מי שעבר בדרך הזו נהיה טמא מת... באותו רגע כל הדרך
נחסמה... פקקים אדירים... הביאו חבלן הלכתי מומחה מטעם לשכת המקדש!!!
שהגיע בתוך 'כוורת' קפסולה מיוחדת שחוצצת בפני הטומאה שיבדוק את
העצמות האלו האם הם באמת עצמות מת... וארכו כמה שעות עד שאכן וידאו
שזה באמת עצמות בהמה...

כולם נשמו לרווחה... אבל לבנתיים!!! לבנתיים נוצר פקק אדיר... ו... ו... וכבר לא יכולנו להמשיך את המסע... ונאלצנו לסיים את היום שם... והלכנו לישון שם בדרך... תחת כיפת השמים... ולבנתיים מאורעות היום גרמו לנו להיכנס למשקעים... התחלנו לפחד מכל איזה רגב אדמה... לך תדע איזה עצמות מתחבאות מתחת... נהיינו מסויטים... והתחלנו ללכת עם המטאטא החלול המיוחד של "מנפח אדם בית הפרס והולך"... בקיצור: לכן התאחרנו בעוד יום... אבל תכל'ס... **מה קורה עכשיו איתנו? מה עם קרבן פסח? נו... מה עושים עכשיו?**

אבא וסבא התחילו להסתבך... **נו... מה עכשיו עושים איתם??** לצרף אותם לקרבן פסח שלנו? זה כבר לחוץ ועמוס מידי... כי זה כבר יותר מידי הרבה אנשים בשביל קרבן פסח אחד... אין מספיק בשר בשביל כולם... גם אם יש... זה יהיה ממש על הגבול... כל אחד יוכל לקבל רק כזית...

אתה קולט את המהפך שקרה כאן? עד לפני כמה שעות המתח היה בדיוק הפוך!!! שאין כמעט אוכלים בכלל... ופתאום עכשיו התהפכה הקערה על פיה... וכעת הבעיה היא שיש לנו יותר מידי הרבה אוכלים... **כעת יש פה התלבטות מעשית: האם ללכת לרכוש עוד קרבן פסח או לא?**

טוב... אין ברירה... אנו נצטרך לקנות קרבן פסח נוסף... **אבל!!! רגע... מצד שני... עדיין אתם קצת מידי** אנשים בשביל קרבן פסח **ש לם נוסף...**

נו... אבל אין ברירה... דבר ראשון צריך לקנות... העיקר שהם לא ישארו תקועים בלי קרבן פסח... ואח"כ... אחר כך נראה את מי להזמין עוד איתם... אבא רץ מהר לקנות קרבן פסח בשבילם... בשלב זה יש רק שמונה אנשים על קרבן פסח שלם נוסף שזה מאוד קצת!!! **וזה כלום!!!** צריך לפחות עוד עשרה אנשים... כי... במצב הזה? יותר מ-50% בשר הולך לנותר... וזה לא אידיאלי... זה ממש ביזיון והפסד קדשים... מה יהיה?

טוב... אני רוצה יותר מידי להלאות אותך... רק בקצרה... הגיע ליל י"ד בניסן... ויהי בחצי הלילה... באמצע הלילה נקישות חזקות בדלת...

מי זה??? אוה אוה... כככל המשפחה המורחבת נחתה פה... כולם
תשושים... עייפים... מרוטים... כל אחד וסיפורי התלאות שלו... וקח בחשבון
שכל אחד הביא איתו עוד כמה תקועים...

ואבא וסבא התעוררו ונפתח חפ"ק חירום... אנחנו עשינו את שלנו והיינו
עסוקים בהכנסת אורחים, לקבל את פניהם בכוס קפה ועוגת מצות... אבל אבא
וסבא היו עסוקים ב... בקרבן פסח... כי אנחנו כבר נמצאים כמה שעות לפני זמן
ההקרבה... ואז פתאום התברר שגם הקרבן פסח הנוסף התמלא עד אפס
מקום!!! ו... וכעת אין מנוס אלא לקנות עוד!!! **עוד קרבן פסח!!!** קרבן פסח
שלישי למשפחה המורחבת בלי עין הרע...

בשלוש בלילה אבא רץ מהר מהר למוקד המכירה של הרועים... לבדוק אולי
הרועה ער... כי לקנות עוד קרבן פסח... אבא היה בטוח שהוא יעיר את הרועה...
אבל כשהוא הגיע... הוא גילה שם להפתעתו עוד כמה אלפי אנשים שגם הם
ברגע האחרון באו לקנות עוד קרבן פסח... כן... אנחנו לא המקרה היחיד...

ואכן בסופו של דבר באמת 'את אשר יגורנו בא...' ובאמת בסוף נתקענו עם
מידי קצת אוכלים!!! אבל לא של הקרבן פסח **הראשון**... וגם לא השני... אלא
השלישי... **הקרבן פסח השלישי... הוא!!! הוא נתקע עם כמות אוכלים דלילה...**

נו... מה עושים עכשיו? מה באמת עושים אם כעת!!! בדקה התשעים,
אנחנו עומדים מול מצב נתון של קרבן פסח שיש עליו רק חמשה אוכלים.
והמשמעות היא שיותר מ-50% יהיה נותר... מה עושים עכשיו?

אז תתפלא לשמוע!!! נעים להכיר!!! בירושלים יש מטה מיוחד...

תנחש איך קוראים למטה הזה??? מטה הפרעסערים!!!

למי שלא יודע, 'פרעסער' באידיש זה כינוי לא מכובד במיוחד למי שהוא
רעבתן שאוכל הרבה... אז אמנם ביום זה נטו מילת גנאי... אבל צריך לדעת
שמי שאוכל הרבה זה לא תמיד אומר שהוא רעבתן... לפעמים מדובר גם בסוג
של מבנה גוף... סוג של קיבה שצריכה לאכול הרבה... וכשבית המקדש היה קיים
היה ביקוש לזה!!! לפעמים בבית המקדש הגיע מצב חירום שהצטברו מידי

הרבה קרבנות לאכילה שצריך לגמור אותם עד חצות... ו... ולפעמים הכהנים פשוט לא היו מצליחים להשתלט על זה...

לכן!!! בשביל זה במשך השנה היה מטה מיוחד של כהנים שיש להם את הכישור הזה... ובפסח?! נהיה ביקוש גם אצל הישראלים למטה המיוחד הזה... כדי שאם יש מישהו שנתקע בדקה התשעים עם קרבן פסח שיש עליו מידי מעט מנויים... והוא חושש שהוא יגיע לידי נותר... בשביל זה אנחנו פה!!! שולחים מתנדב ממטה האכלנים... והוא מצטרף למנויים... ו... ותהיה רגוע... הוא לא ישאיר פירור נותר...

עכשיו שוב: שלא תבין לא נכון: לא מדובר באיזה רעבתן שזולל ואוכל... יתכן מאוד וכנראה שמדובר בעובד ה' מופלג... אבל הוא פשוט מסוגל!!! מסוגל לאכול... (אל תשכח שזו אחת מהצווחות שמצינו שצווחה העזרה... פתחו שערים ויכנס יוחנן בן נדבאי תלמידו של פינקאי וימלא כרסו מקדשי שמים, אמרו על בן נדבאי שהיה אוכל ארבע סאה גוזלות...) "ואכן ברגע האחרון נכנסנו לרשימת ההזמנות של המטה... ו... ואכן בקשתנו התקבלה והצטרף אלינו לחבורה בחור גברתי!!! עובד ה' מופלג!!! מתמיד עצום!!! בעל השגה מרומם... ו... ובמקביל גם... גם יודע לאכול... אבא הודה לו מקרב לב... ונחה דעתו... זהו!!! כבר לא יהיה לנו נותר... זהו! חסל סידור פסח! כאן נגמר הסיפור לשנה הזו... אני חושב שזה מספיק...^ט

^ט אגב: כמדומני שזה גם הפשט באיבעיא שיש בגמ' פסחים (פס): "בני חבורה שהיו ידידי של אחד מהן יפות מהו שיאמרו לו טול חלקך וצא", במילים אחרות: יש לנו פה מישהו שאוכל יותר מידי הרבה ו... ו... ואנחנו מפחדים שהוא יגמור לנו את כל הבשר... ואנחנו לא יודעים איך להתפטר ממנו... מה הפשט בסיפור הזה? ?? היא היא!!! מדובר במשפחה שהמצב של האוכלים היה קשה... והם גייסו מישהו שידע לאכול הרבה כדי שלא יהיה נותר... ו... ו... ואז בדקה התשעים ותשע פתאום הצטרפו אליהם עוד כמה בני משפחה... ואז התהפך הגלגל... כי כבר יש מספיק אוכלים... ואדרבה... אותו אחד שבא לפה במיוחד בשביל לאכול כמה שיותר... הרי הוא נהפך למטרד... כי... כי אם הוא יאכל באמת הרבה... אזי לא ישאר מספיק לכולם... ממילא נוצר הכרח להגיע איתו למין הסכם... אתה תקבל מה שתקבל... אבל תשאיר... תשאיר משהו... ודו"ק.

בשנה הבאה סבא למד לקח!!! והחליט לעשות מעשה... ובמקום להתחנן כולם שיבואו בזמן... הפעם הוא החליט ליצור תחרותיות בין המשפחה...

סבא נעמד ב'זבח משפחה' המסורתי בחנוכה בירושלים, המפגש השנתי בשבת לאכילת זבח שלמים לשני ימים ולילה (שישי שבת) ושם סבא הודיע בצורה חגיגית מחד!!! ובתקיפות מאידך!!! **תקשיבו טוב: השנה!!!** השנה קרבן הפסח על חשבוני... ההההכל על חשבוני... אני מממן את הכל... אני ראש החבורה ו... ומי שרוצה יכול לבא בלי לשלם שקל בודד...

אבל!!! כאן מגיע האבל הגדול!!! אני מתנה את זה רק במי שמגיע איתי לירושלים!!! רק מי שעולה מוקדם איתי לירושלים... רק אותו אני ממנה איתי על חשבוני... ומי שלא... שיקנה קרבן פסח על חשבונו... שהוא יקנה... שהוא יקח אחריות... ושהוא ישלם...

יש לציין: שהמבצע הלך טוב... והאיום עשה את שלו... והשנה רוב המשפחה עלו יחד עם סבא כמו חיילים ממושמצים... וכולם הלכו יחד בישוב הדעת לקנות שני פסחים שמנים שיספיקו לכולם... והכל היה רגוע... סבא קרן מאושר... היה לו זמן לשבת בבית מדרש ולהעמיק בפנימיות עניין חג הפסח... כולם הגיעו... **חוץ!!! חוץ מרפי ומוטי...** בטח... שני הבני דודים הצעירים... שהם דחיינים מושבעים!!! ו... וגם השנה... עד הרגע האחרון הם לא הגיעו...

ו... ו... והנה!!! ביום י"ד בניסן... אחרי הצהרים... אחרי שכבר כל הגברים הלכו לבית המקדש... ורק הנשים נשארו במטבח בהכנות... אז!!! אז פתאום הם הופיעו... ו... ו... והיה ברור לכולם ש... שהם לא יכולים להצטרף לקרבן פסח המשפחתי של סבא!!! כי סבא דיבר ברור!!! הוא התנה מפורשות שהוא שוחט קרבן פסח רק על מי שמגיע מוקדם... והם הרי הגיעו מאוחר... אוהו מאוחר... אוהו... מכות מגיע להם... איזה שפאכטעל עוד מחכה להם מסבא...

לא נותר להם אלא להתחיל לחפש יהודים טובים שיסכימו לצרף אותם לקרבן פסח שלהם... הם כבר באו לצאת מהבית ולהתחיל בחיפושים... ו... ו...

והנה סבא חוזר!!! סבא חוזר מבית המקדש... מהקרבת הפסח!!! פניו קורנות בקדושה עילאית... ו... ו... והנה מולו רפי ומוטי ה'סוררים...' הם כ"כ התביישו... הם פחדו להסתכל לו בעיניים... אבל לא!!! סבא היה בכזו התרוממות הרוח ובכזו שלווה נפש... ו... ו... והוא פנה אליהם: ברוכים הבאים רפי ומוטי... לאיפה אתם הולכים???

הם השפילו מבט ואמרו בשקט: אנחנו הולכים לחפש מישוהו שעדיין לא הקריב קרבן פסח... שיצרף אותנו אליו לכת השלישית....

ואז סבא שאל אותם בהיתממות: רגע... ולמה אתם לא מצטרפים על הקרבן פסח שלי?? ? כי... כי סבא כבר הודיע שמי שלא מגיע איתו לא מצטרף...

סבא חיך ואמר: אתם צודקים!!! אמנם ככה התניתי מראש... שאני שוחט את הקרבן פסח רק על מי שמגיע בזמן?? ? אבל!!! מה אעשה... שגם אחרי שככה אמר... סוף סוף אני עדיין נשארתי סבא שלכם... ואתם עדיין הנכדים שלי... וממילא: גם אחרי שאמרתי מה שאמרתי... תכל'ס... אני לוקח את המילים שלי בחזרה... לא התכוונתי ברצינות... אני כן חשבתי על ככולם... וגם... גם עליכם... זה בסדר... למרות!!! למרות שאמרתי בפירוש שאני לא מצרף אתכם... אז תהיו רגועים... אתם איתי... בואו... תחזרו איתי הבייתה... שחטתי עליכם קרבן פסח....

סבא נכנס איתם הבייתה תוך כדי שהוא משורר בשמחה ובעליצות: **"כל דכפין ייתי ויכול כל דצריך ייתי ויפסח..."**

אלא שאז!!! התפתח דיון הלכתי בין התלמידי חכמים שבמשפחה... האם זה נכון? האם הטענה של סבא תקפה הלכתית? תבין: הרי סבא הצהיר בצורה הכי מפורשת כמה וכמה פעמים שהוא לא מצרף רק את מי שמגיע איתו ראשון לירושלים... אז איך הוא יכול לבא ברגע האחרון ולהגיד ש... שהוא לא התכוין ברצינות והוא לוקח את המילים בחזרה? האם המחשבה התת הכרתית הזו שבכל זאת התכוונתי אליכם... האם זה יכול להפקיע משפטים מפורשים שהוא

אמר בקהל עם ועדה? תכל'ס... האם מוטי ורפי באמת יכולים לצאת ידי חובת קרבן פסח של סבא או לא...? מה הדין?

ר' שלמה רץ ללשכת הגזית... נכנס ושאל את השאלה... ו... ו... ומשם יצאה ההוראה!!! ומשם התחדשה לנו המשנה לדורות: האומר לבניו הריני שוחט את הפסח על מי שיעלה מכם ראשון לירושלים כיון שהכניס הראשון ראשו ורובו זכה בחלקו ומזכה את אחיו עמו" (וברש"י: דאמנינהו אבוהון דמעיקרא וכדי לזרזן קאמר שיזדרז כל אחד להיות ראשון ויהיה הוא ראשון לאחיו שיזכו על ידו וכך הודיעם) חז"ל ירדו לסוף דעתו של אדם... שגם אחרי שהוא עושה תנאים עם בני משפחתו... סוף סוף הרי הוא לא מתכוין לגמרי ברצינות!!! זה לא מורה בבית ספר שמי שלא יתנהג יפה... אז יקוב הדין את ההר והוא יקבל ציון נמוך... סוף סוף מדובר במשפחה... ו... ואף סבא לא רוצה להעניש את נכדו... שהוא יפסיד קרבן פסח... לכן... וכו'...

בקיצור נמרץ: מהמתרחש בימים י"ב ו"ג בניסן:

פרשת פרה - 'וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם...'

ובכן: כעת נשתדל להיות נאמנים לאומנות הקיצור, במידת האפשר.

יום י"ג בניסן, מה מתרחש בירושלים ביום זה??

ובכן: היום, זה יום ההזאה העולמי, אל תשכח, שחלק גדול מכלל ישראל במשך השנה נהיו טמאי מתים בשלב מסוים, וכעת, מי שרוצה להקריב קרבן פסח, חייב להיטהר, ובשביל זה צריך לספור ז' ימים של טהרה, והיום השביעי חייב להיות **לא יאחר מי"ג בניסן!!!** שמעת? **לא י"ד בניסן**, אלא **י"ג בניסן!!!**

ולמה? כי יש דין **מיוחד** בטומאת מת, שמי שבשעת השחיטה היה עדיין טמא, אע"פ שעד הערב הוא כבר יהיה טהור ועקרונית הוא כבר יוכל לאכול קרבן פסח, בכל זאת כיון שבשעת השחיטה הוא היה טמא, הוא נדחה מקרבן פסח!!! והדין הזה הוא רק בטומאת מת!!! 'וממילא!!! היום הז' של ההזאה וספירת הטהרה חייב להיות **לא יאחר מיום י"ג בניסן!!!**

ואכן בי"ג בניסן רבבות אלפי ישראל הולכים בפעם השנייה לבית ההזאה (לאחר ההזאה של יום ט' בניסן שהוא יום ג' לספירת הטהרה) והפעם, היות וזה יום ההזאה העולמי, אז כבר לא מחכים לך שתגיע לבית ההזאה, אלא מסתובבים כמה

כי בכל שאר הטומאות, אם לדוגמא נגעתי בשרץ בערב פסח ונטמאתי, אז אני מהר הולך למקוה ואז אני נהפך להיות טבול יום, וקיי"ל (פסחים ז.): "שוחטין וזורקין על טבול יום", ואע"פ שכעת, במצב הזה שאני טבול יום, הרי אני לא יכול לאכול קדשים, בכל זאת לא איכפת לך, כי כשיגיע הערב שמש אני כבר כן ראוי לאכול, כך זה בטומאת שרץ, נבילה, וכל המחוסרי כיפורים, אבל!!! בטומאת מת, חז"ל למדו בגזירת הכתוב, שאותו מעשה שהיה באותם טמאי מתים שבאו לפני משה כתוב "ולא יכלו לעשות הפסח ביום ההוא", משמע דווקא ביום ההוא לא יכלו, אבל בערב הם כבר כן יכלו, מכאן לומדים חז"ל שמשמע שאותם אנשים, מיירי שהיה שביעי שלהם חל בע"פ באופן שהיו ראויים לאכול לערב, ובכל זאת הם נדחו לפסח שני, מכאן שיום השביעי של ההזאה מוכרח להיות לא יאחר מיום י"ג.

ממונים מטעם בי"ד ברחובה של עיר ובכל מקום שהם רואים התקהלות של אנשים... הם מזים ומתיזים לכל עבר מהמי חטאת... "א מה שנקרא "יורים לכל הכיוונים...", כדי שמה שבטוח בטוח... שאם מישו חלילה לא הלך להזות, או שההזאה נפסלה משום מה, אז מה שבטוח בטוח... תשועה ברוב יועץ.. (כמו שבסוכות, אנחנו לוקחים אחד מהשני את הד' מינים בשביל רווחא דמלתא, שאם האתרוג שלי מורכב, אז אולי שלך כן טוב...) אבל כמוכן שלכתחילה לא מומלץ לסמוך על ההזאה החובבנית הזו, כי סו"ס צריך להזות על כל הבגדים, גם הבגדים הכי פנימיים, ועוד כמה הלכות חמורות שיש בזה...

עכ"פ: יום י"ג בניסן זה יום שכולו הזאה... איפה שאתה רק הולך המשקפיים שלך מתרטבות... בקיצור: הולך שמח... אפריילך...

אבל אגב: שישאר בינינו, שלא תחשוב... ההתזות האלו ככה ברחובה של עיר, הם קצת מרגיזות... אני לדוגמא סובל מזה... אתה יודע למה?

כי אני ב"ה זכיתי להיות 'חבר', ובתור חבר אני מקפיד להיות טהור מטומאת מת כדי לאכול חולין בטהרה, וממילא אני היום לא צריך לקבל הזאה, וברגע שבכל זאת מזים עלי למרות שאני טהור, **אני נטמא!!!**

כן... במקום שהמי חטאת יטהרו אותי, אדרבה, הם דווקא מטמאים אותי, כי אל תשכח שיש דין במי חטאת (כמו שמצינו ב'פרה אדומה' בעצמה) שהיא מטהרת את הטמאים ומטמאת את הטהורים, וממילא כל מי שבאמת טמא, ובאמת צריך שיזו עליו, אז ההזאה הזו טובה בשבילו, והיא מטהרת אותו (וגם אם כבר היזו עליו,

^{יא} כך משמע במשנה מסכת פרה (פ"ב מ"ד) "המזה מחלון של רבים ונכנס למקדש, ופירש שם הר"ב: 'שעומד בחלון של רבים ומזה שם על הטמאים העוברים', ועוד באותה משנה "מחליקין היו לפני חלון של רבים ודורסים ולא נמנעים" ופירש הר"ב: **"כלומר, כל כך מי חטאת היו שם עד שהיו מחליקין בהם בני אדם ואפ"ה דורסין בהן משום דלא מטמאין הואיל ונעשה מצותן"**, ושם במשנה מבואר, שיש פריבילגיה מיוחדת להזאה שנעשה ברשות הרבים, משום שספק טומאה ברה"ר טהור, לעומת זאת ספק טומאה ברה"י טמא, אשר ע"כ כשמזים עליו ברה"י, אם ח"ו היה פסול בהזאה, נמצא שהוא נכנס למקדש טמא, אבל כשהיזו עליו ברה"ר, גם אם התעוררו ספקות, הרי ספק טומאה ברה"ר לקולא, ונמצא שהוא טהור, (כך הוא עכ"פ לפי חלק מהמפרשים שם)

אבל לכה"פ היא לא מטמאה אותו, כי בלאו הכי עד הערב הוא טמא), אבל אני, שאני טהור בלאו הכי, ברגע שאני מקבל את ה'שפריץ' המיותר של ההזאה הזו, אם ההזאה הזו הייתה שלא לצורך והיא לא עשתה את מצוותה, הרי "הנוגע במי הנדה" זה אחד מי"א אבות הטומאות של תורה, כן... מושגים ביהדות... ואם ככה אני סתם נהיה טמא לחינם.

ממילא ביום י"ג בניסן זה יום כזה שאני צריך להחליט, או שאני משלים עם העובדה הזו שכנראה אני הולך להיטמא ביום הזה, או... או שאני בוחר לברוח מהתקהלויות. כי אני כבר יודע שכל מקום שיש התקהלות יותר מידי גדולה פתאום מגיע מישוהו, וללא הודעה מוקדמת הוא מתחיל להזות וזהו... נטמאתי.. אבל עזוב... מה שבטוח הוא שהיום הזה הוא יום מתוק, יום של הרבה שמחה, יש הרגשה נפלאה באויר של 'לפני מי אתם מטהרים ומי מטהר אתכם', יהודים מהלכים ברחוב מתוך תחושה עוד כמה שעות אני כבר טהור...

בעצם... גם אנחנו בגלות, אנחנו קצת מרגישים את ההרגשה הזו ביום י"ג בניסן... אתה מכיר את ההרגשה הזו שבמשך השבועיים האחרונים קרצפנו וניקינו, והנה מגיע י"ג בניסן אחרי הצהרים... הבית כמעט נקי לגמרי... עוד כמה שעות זהו, הכל מצוחצח, הכל נקי לפסח... נכון שזו הרגשה מרוממת כזו?

אז זהו!!! שבקרוב ממש, כשיבנה בית המקדש, ביום הזה אנחנו אמורים לסיים לנקות, לא רק את הבית, **אלא גם את עצמנו**, להיטהר מכל הטומאות, ולהכשיר את עצמנו להיכנס לבית המקדש ולאכול קדשי קדשים.

אבל חכה!!! יש עוד מאורע דומיננטי ביום הזה!!!

כידוע, ישנם רבבות יהודים שהגיעו לכאן ממרחקים, יש כאלו שהגיעו מעבר לים, ויש שעברו דרך מדברות, **והם כעת חייבים להקריב קרבן תודה!!!**

דא עקא: שבחג הפסח אין קרבן תודה!!! כי בקרבן תודה יש דין של ארבעים חלות, שעשרה מתוכם הם חמץ, ממילא בפסח עצמו לא מקריבים קרבן תודה, ולא רק זה, לא רק בפסח לא מקריבים!!! אלא גם בי"ד בניסן אי אפשר להקריב,

כי זה 'מביא קדשים לבית הפסול' (שהרי באמצע היום כבר אסור לאכול חמץ, ואז עלול להצטבר הרבה נותר, וחז"ל אסרו לגרום לקדשים ליפסל...).

ממילא, כל מי שמגיע לחג הפסח ורוצה להקריב קרבן תודה, מומלץ לו להזדרז להגיע מוקדם כדי שהוא יוכל להספיק להקריב כבר ב"ג בניסן, כי אם לא הספקת ב"ג בניסן... עכשיו אתה צריך לחכות בסבלנות עד אסרו חג של פסח, ורק אז להקריב, ועוד אח"כ להשאיר בלינה בירושלים בלילה שאחרי...

וממילא, יש המון המון יהודים שמקריבים ביום י"ג בניסן קרבן תודה, ותקח בחשבון: שלכל קרבן תודה יש ארבעים חלות, ותצרף לזה את העובדה שרוב כלל ישראל עדיין בכלל טמאים ב"ג בניסן, ורק בלילה הם יהיו טהורים, זאת אומרת: שהם שולחים אדם טהור שיקריב בשבילם, והם רק בלילה יוכלו לאכול (יש להסתפק אם מותר לכתחילה להפסיד סמיכה? ולכאורה לא...) אז תחשוב מה קורה בליל י"ד בניסן... וכעת נעבור לאור לארבעה עשר....

אור לארבעה עשר בניסן, סו"ס אפשר ללחוץ ידיים

אור לארבעה עשר הגיע בירושלים עיר הקודש... שקעה השמש...

אי אפשר לתאר את גודל ההתרגשות והשמחה שיש כעת בירושלים!!!

כל כלל ישראל טהורים... אשריכם ישראל... אורה מחבקת ועוטפת פורשת את כנפיה על כל ירושלים... **זהו... אזעקת הרגעה...** כעת אפשר לתת דרור לרגשות... כעת אפשר ללחוץ ידיים לשלום עליכם... לתת חיבוק חם ואוהב לאורח המתוק שלנו שהגיע כבר לפני שבוע מעבר לים, אבל היינו מנועים מללחוץ לו יד... נאלצנו לשמור ממנו מרחק... אבל כולנו ידענו שזה מום עובר... כולנו חיכנו בכליין עיניים מתי יגיע כבר אור לארבעה עשר... שאז יסתיימו שבעת ימי הספירה וההזאה, ואז כל המשפחה המורחבת שקוראים לה **"כלל ישראל"**, כולנו נתאחד יחד באהבה אחווה שלום ורעות...

אני רוצה שתביני: בימים האחרונים, י' י"א י"ב י"ג בניסן הייתה אורה די קפואה בירושלים, כי תחשוב: שרוב הירושלמים מוכרחים להיות טהורים.. (כיהם

גרים בירושלים והכל שם נעשה בטהרה ואכמ"ל) ואילו רוב כלל ישראל שהגיעו בימים האחרונים הם בחזקת טמאים, והם בעיצומו של תהליך טהרה.

עכשיו: תחשוב שהירושלמים הטהורים מצד אחד מאוד רוצים לקבל את עולי הרגלים בשמחה ובמאור פנים ולתת להם את כל הלב והנשמה, אבל מצד שני הם מוגבלים!!! יש להם מחסום!!! כי תחשוב שאם אנחנו נפתח את הבית שלנו לרווחה לבן אדם טמא, הוא יטמא לנו את כל הבית... ואנחנו נצטרך לפרק את כל המיטות, כדי להטביל אותם, ולשבור את כל הכסאות והשולחנות כדי לטהר אותם ואז לבנות אותם מחדש... ובסופו של דבר זה יתנקם גם בו... כי סו"ס הוא בעצמו רוצה שיהיה לו בית טהור ומוכשר לא רק לחג הפסח, אלא גם לקרבן פסח, ובשביל זה א"א שהוא ילך ו'ידביק' את כל הבית בטומאה שלו.

ואשר על כן, מידי שנה בימי הביניים האלו, אנשי ירושלים נמצאים במבוכה לא קלה, הם נאלצים לשמור מרחק מעולי הרגלים.

זה לא נעים... זה לא קל... עולי הרגלים מגיעים ממרחק... ואנשי ירושלים מקבלים אותם אבל מרחוק!!! אין לחיצות ידיים... ואין ארוחות ערב משותפות. אבל תבינו אותנו - עולי הרגלים, זה לא אישי, אנחנו בסך הכל רוצים לשמור לכם את האכסניה, שתשאר טהורה, בשביל שתוכלו לאכול כאן קרבן פסח.

זה בסדר - אנשי ירושלים... אני - בתור אחד מעולי הרגלים, תרשו לי להיות הדובר שלהם... ואנחנו רוצים לומר לכם שאנחנו מבינים אתכם... כולנו ביחד נתאזר בסבלנות עד לאור י"ד בניסן, ועד אז נשתדל לעשות כמה שפחות נזקים, נשתדל לא לצאת מהסויטה של "בית הטמאים" שהקציתם לנו.. (כן... בכל בית יהודי של פעם היה חדר ששמו "בית הטמאים", החדר הזה היה בנוי ומעוצב ומותאם למצב של טומאת זיבה...) אנחנו נשב רק על הכסאות מגבס... נשב רק ליד השולחנות שעשויות משיש... ונישן רק על המיטות של..... אנחנו נשמור על הילדים שלנו שלא יסתובבו לכם בבית....

וכלנו ביחד נעבור את היום יומיים הקרובים... וכולנו מחכים לכליון עיניים ללחיצת היד החמה והאוהבת מיד בהערב שמש של אור לארבעה עשר...

והנה זה הגיע... המון אהבת ישראל נשפכה בלילה הזה... כמים...

ארוחת ערב של ליל בדיקת חמץ, עם לחמי תודה, אבל מצות

ואז בעל האכסניה לפתע דפק אצלנו בחדר... אוהו... שלום עליכם... סו"ס אפשר לקבל אתכם בכבוד הראוי... בואו נעשה כעת חוויה מתקנת... הוא יצא יחד איתנו מהחדר... והנה... עכשיו אני מכניס אתכם לתוך הבית... בואו... נאכל יחד ארוחת ערב משותפת... והנה... יענקי הקטן... שלום עליכם... עכשיו גם אתה טהור... בא... אתה יכול להסתובב בכל הבית... לשחק בכל המשחקים...

ובאותו זמן בחוצות ירושלים... איזה שמחה... איזה תחושת שחרור... תחשוב: כולם טהורים... אתה כבר לא צריך ללכת על גחלים ולשמור מרחק...

עולי רגלים חוצניקים עומדים באמצע הרחוב עם סלסלאות של חלות תודה ומתחננים... אנא, מי מוכן לקחת לחמי תודה ולאכול... אנחנו חייבים לגמור את זה עוד הלילה לפני חצות!!! כן... לחמי תודה נאכלים ליום ולילה... תחשוב: יש כאן רבבות יהודים שהקריבו היום קרבן תודה... וא"כ יש כאן מאות אלפי לחמי תודה שכולם חייבים להיגמר עוד היום בלילה... לפני חצות...

אבל ב"ה... בשביל זה יש גם מיליונים של יהודים טהורים שיכולים לאכול... בעל האכסניה שלנו ר' מאיר שלח את הבן שלו... לך תביא לכאן 13 לחמניות של תודה לנו ולאורחים... נזכה גם לאכול קדשים קלים, וגם להשתתף במאמץ הציבורי שלא להשאיר נותר... אבל!!! הוא הזהיר אותנו: תביא לחמי תודה רק מהמצות, ולא מהחמץ... תבינו... אני כבר עשיתי בדיקת חמץ... וזהו... הבית שלנו כבר נקי מחמץ... ואני לא רוצה עוד ככר לחם של חמץ...

הבן שלו חזר, עם 13 לחמי תודה... אבל עם עוד משהו... עם חצי קילו בשר תודה... כן... גם את זה צריך לגמור עד חצות...

נטלנו ידיים לסעודת שלמה בשעתו... החלות- תודה, הסלט עשוי מלקוח בכסף מעשר שני, ויש לנו גם יין של כרם רבעי מהשווקים של ירושלים... וגם מנה מכובדת של בשר שלמי תודה... אשרי העם שככה לו...

כן... ככה נראית ארוחת ערב שגרתית בירושלים... שמחה של מצווה...

וכך תם ונשלם יום י"ג בניסן סמוך ונראה לבית חיינו... בחצרות בית ה'.

לילה טוב... נפרדנו לעת עתה מבעל האכסניה החביב שלנו... כי ממחר בבוקר אנחנו נהיה כל יום והלילה שאחריו באכסניה של סבא והדודים סביב הקרבן פסח שצריך להקריב והליל הסדר שאחריו... מהר לישון... מחר יום ארוך לפנינו...

פינה מיוחדת לשנה זו שערב פסח חל בשבת

השנה בחג הפסח החבורה שלנו עלתה לכותרות... כל ירושלים דיברה עלינו...
נהפכנו לשיחת היום בבית המדרש לאורך כל חול המועד...

לא!!! אל תקנא בנו... זה לא כבוד גדול... אם זה לא היה אני- גיבור הסיפור,
היה אסור להגיד שמות כי זה היה ממש בגדר לשון הרע... אבל זה היה אני...

אז זהו ש-קוראים לי שלוימי... והשנה כידוע ערב פסח חל בשבת... והיה
איזושהי אי הבנה... לא נכנס לכל הפרטים... השנה היו דיבורים במשפחה
המורחבת שאולי בשנה זו נאלץ לשחוט שלושה כבשים לקרבן פסח...

אחרי שלפני חמש שנים המשפחה התרחבה והוחלט שחייבים לפצל את
המשפחה לשני פסחים.. (כי אין מספיק בשר בקרבן פסח אחד) הרי בחמש שנים
האחרונות שוב התרחבה המשפחה בלע"ר, בבת אחת נוספו 'סריה' של יותר
משלושים נכדים ונינים שעד כה לא יכלו לאכול כזית צלי כדי אכילת פרס
ופתאום כן... תוסיף לזה עוד יותר מעשר שמחות שהיו בשנים האחרונות שזה
אומר עוד חתנים וכלות והילדים שלהם... בקיצור: השנה כבר דיברו על פיצול
נוסף... דיברו ודיברו ועד הרגע האחרון לא סגרו עניינים.. (סו"ס זה תלוי בכל מיני נתונים
של טהרה שברגע האחרון עלולים להשתנות...).

תכל'ס... הגיע שבת קודש בצהרים... השעה שתים בצהרים... כעת כולם
בבית המקדש בהקרבת קרבן פסח, ואילו דווקא אני... יצא לי להגיע בדיוק אז
לבית האכסניה לטבילה נוספת (משיקולי גב לגב ומחבורה לחבורה) בקיצור: אף אחד לא
היה באכסניה חוץ ממני... ואני רואה שם כבש אחד עומד בודד ומבויש...
והפעלתי היגיון והבנתי שכנראה שכחו אותו פה... נס שהגעתי לכאן... לקחת
את הכבש איתי באופנים המותרים בשבת... הגעתי בזריזות למקדש... כמובן
שלא פגשתי אף אחד מבני החבורה... לך תמצא משהו בכל ההמולה... לא
איבדתי עשתונות... שחטתי את הקרבן פסח וכיוונתי על כל דצריך מבני החבורה
שלנו שהרי 'יש ברירה' ואם יתברר שאין מספיק בשר אז אני מכוין עליו...

הייתי דווקא מאוד מרוצה מהתושיה והיעילות של עצמי!!! המתנתי עד שחשיכה... ויצאתי עם הקרבן פסח... אני מגיע לבית האכסניה ואני רואה את אבא וסבא עומדים בחוץ דרוכים... תגיד לי: איפה הכבש שהיה פה...??? לאיפה הוא נעלם? אמרתי להם: יופי, תהיו רגועים, הכל בסדר... ראיתי ששכחתם אותו... אז לקחתי ושחטתי אותו לשם קרבן פסח... הכל בסדר... כיוונתי על כל דצריך ייתי ויפסח, אבא החויר... תפס את הראש בשני הידיים...

נבהלתי... מה קרה אבא??? מה עשיתי???

אבא הסתכל על סבא וסבא הסתכל על אבא חליפות... ושתקו!!!
בסוף סבא הפטיר ואמר: אני לא יודע... סיבכת אותנו כמו שצריך...

מה קרה??? שאלתי כמעט בצעקה...

תבין: הטלה הזה שנשאר באכסניה הוא בכלל לא היה קרבן פסח!!! הוא היה בסה"כ שלמים!!! אנחנו אפילו כבר הקדשנו אותו לשם חגיגה... ותכננו להקריב אותו מחר ביום ראשון- יו"ט ראשון של פסח לשם קרבן חגיגה... והנה אתה פתאום הגעת ושחטת אותו לשם קרבן פסח... אין לך מושג איזה שאלה סבוכה עשית לנו פה...

אבא וסבא התחילו לדבר בלימוד... האמת היא שבהתחלה לא כ"כ הבנתי מה כ"כ מסובך... הבנתי שטעיתי... הבנתי שהייתה לי פשלה... האמת היא שלא ידעתי איפה לקבור את עצמי... אבל הבנתי מסבא שזה בעיקר סיפור מסובך...

ואז!!! פתאום אבא פלט לי... תקשיב... יתכן שאתה חייב קרבן חטאת...

הופה!!! פתאום נפל לי האסימון... רגע... היום היה שבת קודש... ואם הקרבתי קרבן והתברר שזה לא קרבן אז התברר שסתם עברתי על מלאכת שוחט בשבת... אוהו... כעת התחלתי להבין מה קורה...

אבל לא!!! אמר סבא... כנראה שאתה לא חייב חטאת... כי לפי רבי יהושע טעה בדבר מצווה פטור, גם אם הוא לא עשה מצווה... אבל לפי רבי אליעזר אתה כן חייב... כי לפי רבי אליעזר טעה בדבר מצווה פטור רק אם הוא עשה מצווה (כגון:

שני תינוקות, אחד למול בערב שבת ואחד למול בשבת, ושכח ומל את של ערב שבת בשבת... שסו"ס גם את התינוק של ע"ש צריכים למול, רק לא דוחים שבת).

אבל כאן? אמנם טעית בדבר מצוה... אבל האם עשית מצוה או לא עשית?
ואז התפתח ויכוח סוער ברחוב... ואנשים נוספים הצטרפו לדיון... והתחילה חגיגה שלימה... התחיל שם רייעד שלם... ואז פתאום הופיע אחד מהתלמידים של בן תימא... הוא רץ במהירות לבשר לנו... זה בסיידר גמור!!! הכל משמים!!! הרבי שלי בן תימא סובר שחגיגת י"ד דוחה שבת... ואם ככה טוב ששחטת את השלמים הזה... תאכלו אותו בליל הסדר ואתם תהיו היחידים שזכותם לקיים מצות אכילת חגיגת י"ד.. (וברור אם כן, שגם מחטאת אני פטור...).

לבנתיים הפרשיה הזו הגיע עד חבורת תלמידי רבי אליעזר... ובאמצע שכבר ישבנו והתחלנו את ליל הסדר... פתאום נשמעו דפיקות בדלת... ו אחד מהתלמידים של רבי אליעזר בפתח... שמעתי שקרה לכם מקרה מצער... ששחטתם שלמים לשם פסח... רציתי לעדכן, שדעת רבי אליעזר במסכת זבחים ששלמים ששחטן לשם פסח פסולים.. (כמו שפסח ששחטו שלא לשמו פסול, ככה ההיפך, שלמים ששחטם לשם פסח פסולים ויליף לה מקל וחומר) ואם ככה... אז לפי רבי אליעזר הקרבן פסול ואסור לאכול אותו!!! (וכמובן שלפי זה חייבים עליו חטאת מצד חילול שבת עכ"פ לפי רבי אליעזר, שהרי טעה בדבר מצוה ולא עשה מצוה).

כן... בערב פסח שחל בשבת יש חבורה מיוחדת של תלמידי רבי אליעזר!!! אתה יודע למה??? כי רבי אליעזר פוסק שמכשירי מצוה דוחים את השבת!!! ולכן לפי רבי אליעזר הרכבתו והבאתו מחוץ לתחום וחתיכת יבלתו של הקרבן פסח דוחים את השבת... ולכן זה מאוד בולט... קל לזהות מי הם התלמידים של ר"א ומי לא... אנחנו במקרה לא תלמידים של ר"א, ולכן כשהבאנו את הקרבן פסח למקדש תחבנו את הסכין או בצמר או בין קרניו... אבל תלמידי ר"א הביאו את זה בידים ובגאון (כמו שרבי אליעזר הנהיג בייחס לסכין מילה שמביאו בשבת מגולה...) כמובן שאנחנו בער"פ שחל בשבת לא מרכיבים את הקרבן פסח על הכתפיים והם נוהגים שכן.. (ומשמע שבהלכה זו לא הוכרע שהלכה לא כר"א, כפי שמשמע

בר"א דמילה...) עכ"פ גם בייחס לנושא של טעויות מהסוג הזה של שחיטת קרבן פסח בשבת בטעות... גם בזה יש לר"א דעה...

בקיצור: לא סתם פתחתי את הנושא הזה... כי יתן ה' ונזכה בשנה זו לאכול מן הפסחים ומן הזבחים, אבל אם חלילה לא נזכה, ותרצה בשנה זו לזכות להקריב קרבן פסח ב"נשלמה פרים שפתינו" והרי בשנה זו יש פרק שלם במסכת פסחים שמדבר על הערב פסח המיוחד של שנה זו שחל בשבת!!! הרי בפרק הזה יש שתי סוגיות מרכזיות!!! סוגיה אחת אודות דעת רבי אליעזר לגבי מכשירי קרבן פסח האם דוחה שבת... זו סוגיה אחת!!! והסוגיה השנייה: אודות טעה בדבר מצוה... ואם נרצה להצביע על עוד סוגיה זה הנושא של חגיגת י"ד האם דוחה שבת... וכאן!!! בשורות הספורות האלו בכוונה הכנסתי אותך לרקע הכללי של שלושת הסוגיות האלו גם יחד... השארתי את זה פתוח... כי זה סוגיה שלימה... אבל אתה לא תוותר!!! בשביל זה השנה יש לנו זמן בערב פסח שחל בשבת... השנה יש לנו את האפשרות לשבת ולעסוק בתורת קרבן פסח ויחשב לנו כאילו הקרבנו...

אבל אם כבר התחלנו לדבר על זה... אז אגב: שתדע שהשנה שערב פסח חל בשבת... יש מצוקת תנורים!!!

למה ??? כי כל ערב פסח רגיל שוחטים קרבן פסח באזור השעה 2 או 3 בצהרים ומעכשיו עד 10 בערב יש זמן לצלות את הפסח... ממילא תנור אחד יכול לצלות כמה וכמה פסחים בזה אחר זה.. (לא ביחד אמנם, כי אין צולים שני פסחים כאחד...)

אבל השנה שערב פסח חל בשבת... אז בשבת בודאי אסור לצלות!!! ולא רק שאסור לצלות אלא גם אסור לצאת מבית המקדש עם הקרבן פסח... אז הכת ראשונה יוצאת ועומדת לה בהר הבית, שניה בחיל, שלישית במקומה עומדת... ורק בצאת הכוכבים... אז רק אפשר להתחיל לפלס דרך לצאת מבית המקדש... ואז רק מתחילים להסיק את התנורים.. (מסתמא אי אפשר להתחיל להסיק לפני קדש של-

יקנה"ז וצ"ע) בקיצור: אדהכי והכי כבר תשע בערב... ואוטוטו כבר צריך לאכול ק"פ...

ואל תשאל... פעם, באחת השנים שגם היה ערב פסח שחל בשבת... הייתי עדיין בחור... ובמקום להתמנות עם הבחורים הבני עליה של הישיבה... החלטתי להתמנות עם החברה של הסוף זמן ק"ש ותפילה... אמנם הם היו יראי שמים אבל קצת שלעפצעים ומסתבכים... וכמובן שהיינו בכת השלישית!!! איך לא... ועד שהכת הראשונה יצאה מהר הבית... ועד שהכת השנייה יצאה מהחיל... סו"ס הגיע התור של הכת השלישית לצאת מהעזרה... וזה כבבבר היה מאוחר... עד שהגענו לאכסניה היה כבר 10.00... וכמובן שכל התנורים תפוסים.. (ולו בגלל הנערווען של 'נא', כולם רוצים להיות משוכנעים שהפסח צלוי עד הסוף) עד שסו"ס התפנה איזה תנור שהסכימו לתת לנו אותו... ואז פתאום נזכרנו שחסר לנו שפוד של רימון... אוי אוי... אי אפשר לזוז בלי שפוד של רימון.. (שאחרת זה נוטף משקה ואז יש בזה סרך בישול) אז התחלנו להשתונר... למי יש שפוד של רימון... ככה עברה עוד חצי שעה... כבר הגיע 11.00 בערב... עוד שעה וחצי הפסח צריך להספיק להיות צלוי ואנחנו אחרי אכילתו... ואז התחיל ויכוח סוער... האם לעשות גדי מקולס או לא???

יש סלסול כזה לעשות גדי מקולס... זה נוי למצווה... כשהוא צלוי שלם זה מעלה!!! אבל אני טענתי בתוקף שלא!!! אין לנו זמן ללוקסוס הזה... אנחנו מאוד מאוד בלחץ של זמן... יש לנו בקושי שעה וחצי עד סוף זמן אכילה... והבשר צריך להספיק להיצלות... והצליה אורכת זמן!!! ולכן בשעה כזו מאוחרת צריכים לנתח את הבשר באופן שהוא יצלה כמה שיותר מהר...

והם לא הסכימו!!! מה פתאום... מה... אנחנו לא נעשה פסח מקולס??? חייבים לצלות אותו שלם!!!

ואני ממש כעסתי... תדעו לכם... אתם 'מתאבדים...' אין לנו זמן לצלות אותו ככה שלם... יש לנו בקושי זמן לעשות 'בשרא אגומרי...' והאמת היא שגם אין לנו זמן להתנוכח... צווחתי וצווחתי ולית דמשגח בי...

החלטתי שאני לא לוקח סיכונים... בשקט בשקט... כשאף אחד לא שם לב...
 חתכתי מהקרוב פסח חתיכה קטנה של כזית חי... (מה שנקרא "כזית חי מבית
 טביחתה...") ושמתי אצלי בצד לייטר בטחון... כמובן שהויכוח הזה גם ארך איזה
 רבע שעה... השעה כבר קרוב לאחד עשרה וחצי... נו... סו"ס שלשלו את הפסח
 לתנור... התחלנו להריץ מהר מהר את קדש ורחץ כרפס יחץ מגיד רחצה מוציא
 מצה מרור... לבנתיים היו עוד כמה הסתבכויות שם של נגע בחרסו של תנור
 וכו'... ותכל'ס הגיע שתים עשרה בלילה ואני פוזל לכיוון התנור ואני רואה שם
 את חבר שלי עומד על קוצים... לא יודע... העסק נסחב... אמנם הפסח כבר הולך
 ונצלה... אבל הוא עדיין רחוק מלהיות צלוי... הוא ניסה מפה ניסה משם... ניסה
 לארגן עצים... ועברו עוד עשר דקות... ועוד חמש דקות... ואני רואה אותו לחוץ
 כמו לא יודע מה... אני לא יודע... קשה לי להגיד שזה נקרא צלוי...

תכל'ס... הגיע שתים עשרה וחצי... הגיע שעת האפס!!! אנחנו חייבים לגשת
 לאכול קרבן פסח... יש לנו עוד רבע שעה עד סוף זמן אכילה... הוא התחיל
 להוציא את הקרבן פסח הצלוי... עם פנים חתומות ומסופקות... תדעו לכם
 רבותי: אני לא לוקח אחריות!!! יתכן שזה עדיין נא- לא לגמרי צלוי...
 והם התעצבנו עליו... תפסיק... תפסיק להיות נערוויסט... הכל בסיידר... זה
 צלוי... זה בסדר גמור...

אבל אני לא הייתי רגוע... אל תשכח שעברו מאז עוד ארבע דקות... ויש לנו
 עוד תשע דקות... אין זמן לדבר... החברה לקחו כמה כזיתים והתחילו לאכול...
 ואני גם באתי לאכול... התחלתי לנגוע בבשר ו... ואני רואה ש... ש... ש-חוטין
 יוצאין!!! בקיצור: חברים יקרים: צר לי לאכזב אתכם ולהתרוות בכם: אבל הקרבן
 פסח הזה נא!!! אסור לאכול קרבן פסח נא!!! זה... זה לא מדאורייתא...

ואז בשניה האחרונה נזכרתי... נזכרתי ששמתי בצד איזה כזית חי... רצתי
 כנשוח חדש לחליפה... הוצאתי אותו מהשקית... לא היה לי אפילו זמן לברר אם
 אני עושה נכון או לא... כרכתי אותו במצה ומרור... הסבתי על צד שמאל ואכלתי
 אותו בדקה התשעים ותשע לפני חצות... עברו שתי דקות... ולפתע אנחנו
 שומעים את הרעש המוכר והמחריש אזניים של גרירת כסאות...

כעת רבבות יהודים... כל אחד יוצא מהחבורה שלו ועולים לגגות ומתחילים להגיד הלל בהשתפכות הנפש...

עלינו גם אנחנו אחריהם בשתיקה רועמת... העדפנו לא להסתכל אחד בתוך העיניים של השני... העדפנו לא לחשוב יותר מידי מה קרה לנו הערב הזה... עלינו לגגות... אמרנו הלל הגדול בהתעוררות... אבל באותה שנה היה להלל הגדול הזה יותר מנגינה של עזיבת החטא!!! רבש"ע: אני מקבל על עצמי להפסיק להיות שלעפער... להפסיק להיות האיש של הרגע האחרון... סו"ס בית המקדש זה הר המוריה שבו אבינו אברהם השכים בבוקר ממקום של "אהבה מקלקלת את השורה..."

היה זה ליל הסדר שקשה לי לשכוח אותו... אפילו שדווקא הייתי רוצה... הוא היה ליל הסדר מכונן... קבלתי על עצמי מאותו יום ואילך להיות זריז במצוות ובאמת חל שינוי בכל הגישה שלי ל"מצוה הבאה לידך אל תחמיצנה", כמובן שאחרי יומיים היה לנו שמחת חגיגה אצל הראש ישיבה ושם ישבנו וסיפרנו לראש ישיבה מה שקרה... הוא הזדעזע ואמר: שכולכם עברתם על לאו שיש בו מעשה!!! לאו דאכילת נא ואתם חייבים מלקות!!! חוץ ממני...

ראש הישיבה נזף בי בחיוך ואמר לי: אתה אמנם קיימת בעצמך 'והחכמה תחיה בעליה' ובמקום לעבור על לאו דאכילת נא... שריינת לעצמך בצד חתיכת בשר חי ואמנם עברת על עשה דאכילת צלי אבל לא על לאו דאכילת נא.. (צ"ע האם יאות למעבד הכי בכה"ג...) מה שבטוח... מאז עברו כמה וכמה שנים... וכולנו נהיינו הרבה יותר אחראים...

והשנה אני כבר הרבה יותר מאורגן... והשנה, ששוב פסח חל בשבת אנחנו מתכננים לקנות תנור חדש... ממי? ? ? נו... ממי? ? ? מהקדרים של כפר חנניה שכבר הציבו את מוקד המכירה שלהם בצומת שילת מן המודיעים ולפנים... לכן לאורך כל התקופה הזו הם לא נמצאים באזור... אני מכיר אותם כי אני קראתי להם השנה את המגילה ביום חמישי כי הם הקדימו ליום הכניסה.

יוצאים לבית המקדש להקריב קרבן פסח!!! הגיע עת!

זהו!!! הגיע עת!!! השעה 12.00 בצהריים... כעת הגיע חצות היום של ע"פ... מפלס המתח כעת מטפס ומגיע לנקודת שיא... סבא דרוך מאוד... הוא שוב בודק... שוב חוקר כל אחד מבני החבורה האם הוא זוכר את המשימות שמוטלות עליו... אבא מתרועע מפה לשם... הגברים כמו תמיד שולטים ברגשות והמתח והבהילות לא מפריעה להם לסיים את כל המשימות הטכניות המוטלות אליהם. אבל אצלנו הנשים... המתח הזה בשלב מסוים מתפרץ לתפילה נרגשת עם הרבה דמעות... שאכן נזכה לקיים קרבן פסח כהלכתו... נו... שיחזרו... ^כ שנשמע שהכל בסדר....

^כ אולי אתם לא מבינים למה אנחנו כ"כ פסימים, פשוט יש כל מיני בעיות שיכולות להתעורר ברגע האחרון... ולכל משפחה יש את הסיפורים שלה... ואת אותה שנה שהם לא יכולים לשכוח שבדיק ככה קרה וככה קרה... כן... זה לא סתם... לא לחינם מתעוררים בקרבן פסח כל מיני בעיות... אל תשכח שאנחנו נמצאים בבית המקדש... אנו הולכים להקריב במקום שבו אברהם אבינו הקריב את אותו איל ש'נאחז בסבך', כבר אז אבינו אברהם לימד אותנו שמי שרוצה לעבוד את ה' ולהקריב קרבנות, צריך מראש להיערך ולקחת בחשבון שעל הדרך עלול להיות כל מיני 'נאחז בסבך'...

רק בתור דוגמא... נספר לכם סיפור שקרה לנו שנה אחת... סיפור שהמשפחה שלנו לעולם לא תשכח אותו... היה זה לפני שמונה שנים... קרה לנו משהו מאוד מצוי, משהו שקורה כל שנה להרבה מאוד משפחות, **הכבש פשוט נעלם!!!** זה הכל!!! מתוך כל הבלגן ומאות אלפי אנשים וכבשים שהיו בעזרה, אז פתאום הכבש פשוט יצא לרגע מתחת הידיים... והאמת היא שהוא לא באמת נעלם!! הוא בסה"כ התערבב עם עוד כמה כבשים שגם הם חמקו מתחת הידיים... נו... עכשיו מה עושים??

אז כל בני החבורה יצאו במבצע חיפושים אחריו... אבא הלך לחפש בצד דרום של העזרה וסבא חיפש בצד המזרח... ולבנתיים הם לא מצאו את הטלה, אבל לבנתיים הזמן עשה את שלו... ואז יצא שלא רק שהם לא מצאו את הטלה, אלא גם את עצמם הם לא מצאו, כצפוי הם לא מצאו אחד את השני... ואז כל אחד שחט קרבן פסח, והוא מצידו חשב על כולם, והיה לנו פה שלוש קרבנות פסח... ונכנסנו לסוגיה שלימה של "חבורה שאבד פסחה..." בקיצור: המשפחה כולה התפצלה לשלושה פסחים... וזה היה שיבוש מערכות שלם... אז הנה לך מקרה אחד מני אלף איזה "נאחז בסבך" שיכול להתעורר ברגע האחרון... ויש

והגיע עת!!! היות והשנה ערב פסח חל בשבת... לכן מקדימים במיוחד להקריב את התמיד של בין הערביים בשעה הכי הכי מוקדמת מכל הזמנים!!! (כל ההיתר להתפלל מנחה גדולה כל השנה, מתחיל מהיום המיוחד הזה, שפעם בכמה שנים ערב פסח חל בע"ש, שרק ביום זה, מקדימים להקריב תמיד של בין הערביים כבר משעה זו...) בעוד כמה דקות מתחילים בתמיד של בין הערביים... ואח"כ קטורת של בין הערביים ונרות... **ומיד אח"כ תיכנס כת הראשונה להקריב קרבן פסח!!!**

כעת הגברים הלכו מהר מהר למקוה בסילודין לשם הקרבת קרבן פסח ולשם אכילת חבורה זו... וחזרו לכאן... ואז סבא לבש בגדי יו"ט וחגר את הגארטל בסילודין... וניגש ברטט של קדושה לחדר שינה... והתיר את הכבש מהחבל שהיה קשור למיטה בד' ימים האחרונים... סבא לקח את הכבש והרכיב אותו על כתפו והם יצאו...

מלויים את סבא לבית המקדש... עם הרבה דמעות ומחשבות...

כולם ליוו את סבא... מגדול ועד קטן... זה מעמד מרגש ומרטיט... לראות את דמותו של סבא ואבא מהלכים עם הטלה לבית המקדש, זה מציף לנו את הפסוקים הנוראים של עקידת יצחק... כן... הם כעת צועדים בדיוק לאותו מקום... לאותו הר המוריה... ולאותו מזבח שעד היום אפרו של יצחק צבור שם... לאותו מזבח שעליו הוקרב אותו

עוד המון סיפורים אחרים... מאוד קל לפסול קרבן פסח... ובשביל זה אנחנו יהודים!!! בשביל לדעת שבעבודת ה' אנחנו לא עושים טובה לרבש"ע... **אלא ההיפך!!!** עבודת ה' זו זכות עצומה שאנחנו מאוד מאוד משתוקקים לזכות בה... וזה לא מובן מאליי וצריך להתפלל אכן לזכות בזה... והלוואי ונזכה... להוציא מאותם אלו, שלא מצליחים להבין מה הבהילות הגדולה במצוות... תשמח שאתה עושה רצון ה' וזהו... **ולמה הם לא צודקים??** כי נכון... צריך לשמוח... אבל אם זה באמת זכות כ"כ גדולה... אז היא לא בכיס שלי... יש לי מה להיות חרד שאני לא אפסיד את הזכות הזו... מתי אני אשמח?? כשהמצוה באמת תהיה בכיס שלי... בעזה"ש בעוד כמה שעות, כש'חסל סידור פסח כהלכתו..."

איל... שאת הקרן שלו פגשנו בראש השנה, וכעת בפסח, אנחנו מגישים את בנו של אותו איל - את הטלה, כן, אנחנו, בתור **בניו** של אברהם ויצחק ויעקב, יש לנו את הזכות להקריב את **בנו** של האיל באותו מזבח שכמעט הוקרב בו בנו של אברהם אבינו, בזכותו יצאנו ממצרים כהיום הזה, בזכותו זכינו להיות עם הנבחר, והיום!!! ביום ההולדת של יצחק אבינו, יש לנו - עם ישראל את הזכות העצומה כמידי שנה, להיוולד מחדש... מידי שנה אנחנו נפגשים שוב סביב אותו מזבח שבו נולד העם היהודי... ואנחנו שוב נולדים מחדש.

המזבח הזה יתמלא היום בהמון המון דם, והדם הזה יזכיר לנו את הדם ששפך אברהם אבינו על המילים '**הנני**'!!! וכבש רחמיו לעשות רצונו יתברך בלבב שלם, אז אמנם בר"ה השתמשנו עם הקלף הזה בשביל לזכות בדין, אבל היום, בערב פסח **אנחנו שוב מופיעים עם המסמך הזה!** אבל לשם שינוי, הפעם זה לא בשביל לקבל משהו, אלא אדרבה, אנחנו פה בשביל להופיע ולהכריז לפני אבינו שבשמים:

הנני!!! גם אנחנו בניו של אברהם אבינו, וכעת כולנו מקבלים על עצמנו עול מלכות שמים ומכריזים: **הנני!!!**

דמותו של סבא הלכה והתרחקה... ואנו נשארו כאן בבית, כל אחת מכוונסת במחשבותיה, כן, **רבש"ע: הנני!!!** כל אחת וה'הנני' שלה... כל אחת וה'עקידת יצחק' הפרטית שלה... כל אחד וה"ביבי" שהוא צריך לעקוד ולמסור לאבא שבשמים... כל אחד ו"אשר אהבת" שלו ש'העלהו שם... 'שם לעולה'....

ולפתע נשמע קול קסום... ששיתק בבת אחת את המטבח...

ולפתע... נשמע קול קסום... קול של עשרות אלפי לויים שפוצחים בשירת '**הללו עבדי ה'...**' הנה... **כעת!!! כעת ממש** הלויים מתחילים לקרא את ההלל... זה אומר שכעת ממש נכנסה כת ראשונה ונגעלו דלתות העזרה והתחילו לשחוט

את הפסחים, **הפה פעור... ירושלים עוצרת את נשימתה...** המטבח מושבת...
ואנו עוצמות את העיניים ונשאבות למילים הקדושות והמתוקות...

ואז הלוויים הגיעו לפסוק **'מי כה' אלוֹקינו... המשפילי לראות בשמים ובארץ...'** עין לא נותרה יבישה... כן, אלפי הכינורות הנשמעים מהדוכן פורטים על מיתרי הלב, וחודרים עד לכאן, עד למטבח... כן, רבש"ע: אתה ה'משפילי לראות', אתה רואה כעת לא רק את סבא ואבא וכל הגברים שנמצאים עכשיו במקום הקדוש ביותר... לא, אתה נמצא גם אתי פה במטבח, ואתה נמצא גם עם רבקה'לה שלנו הרווקה המתבגרת שהחליטה להישאר בבית עצובה, כי קשה לה לשבת בליל הסדר ולראות שכולם מסודרים חוץ ממנה...

וכך אנחנו יושבות כאן... מתרכזות לכל מילה שיוצאת מפי 'שבט הלוי...' והדמעות זולגות... , והאמת היא שזה לא תכל'ס, כי המון עבודה מחכה לנו במטבח... וצריך לקום ולהתחיל לעבוד... **אבל... אבל אי אפשר לעצור...**
'ישראל בטח בה' עזרם ומגינם הוא...' 'ה' זכרנו יברך...'

ואז לפתע נשמע קול תקיעה תרועה תקיעה (באמצע ההלל יש ג' תקיעות).

השנה זה תענוג... השנה אפשר להקשיב לקול המרטיט הזה ולהתרכז, כי השנה ערב פסח חל בשבת!!! כל מלאכתך עשויה, יש לנו את כל הפנאי לשבת ולהתייחד עם הקרבת הפסח שרבבות אלפי ישראל מקריבים בשעה זו... כל שנה בשעת קרבן פסח אנחנו נקרעות בין התשוקה להישאב לגבהים ולרוממות לבין המטבח שמחכה, והקרבת פסח שאוטוטו מגיע לכאן, וצריכים להכין את התנור, והכל נכנס להילוך גבוה, אבל השנה, שבת קודש!!! שחיטת הקרבן והקרבתו אמנם דוחה את השבת, אבל חוץ מזה שום דבר, צליית הקרבן תתחיל רק במוצאי שבת... ועד אז אנחנו פה... עם הדמעות...

ולפתע קול הלוויים התחלף לקול משתפך, מתחנן, מתגעגע... **'אהבתי כי ישמע ה' את קולי תחנוני...'** ושוב צללתי בספה, והילטתי את פני בספר התהלים... כן, אבא שבשמים, אני מצטרפת לעדותו של דוד המלך, **'כי הטה**

אזנו לי ובימי אקרא', תודה לך ה' על כל הישועות שעשית אותנו, ואז נשמע קולם של הלויים מתחזק ובוטח ומכריז **'שובי נפשי למנוחייכי כי ה' גמל עלייכי'**. כן, שובי נפשי, תפסיקי לדאוג, תפסיקי לחשוב מה יהיה עם זה וזה, שובי למנוחייכי, כי ה' גמל עלייכי, מי שעזר לך והושיע אותך עד עכשיו, **'הוחילו לאלוקים, כי עוד אודנו ישועות פני ואלוקי'**.

לא, לא הצלחנו להתנתק, ישבנו כך והקשבנו לשירת הלויים עד שהם סיימו את ההלל... אבל כעת הם שוב חוזרים על ההלל... כן, במשך היום הזה, אנחנו נשמע אותם שרים שבעה או שמונה פעמים את ההלל.. (כי הלויים צריכים לקרא את ההלל בשעת קרבן פסח, ויש שלוש כתות, ובכל כת, הלויים מספיקים לשורר ג' פעמים את ההלל עד שכולם מספיקים לגמור להקריב, חוץ מכת שלישית שזה יוצא פחות...).

סבא וכל הגברים יחזרו רק במוצאי שבת!!! אסור להם לטלטל את הקרבן פסח, הם יעמדו עד שחשיכה, ואז הם רק יבואו, ואז רק נתחיל לחמם את התנור, ואז רק נתחיל לצלות...

מיד במוצאי שבת, התחיל כאן מרתון נגד כיוון השעון... בליל הסדר שחל במוצאי שבת, אנחנו מתחילים את ליל הסדר במינוס של זמן, כי תמיד בכל ערב פסח אנחנו מספיקים לצלות את קרבן הפסח עוד מבעוד יום, אנחנו מכינים את הכל מבעוד יום, אבל כעת.

ובכן: סבא מינה את דודה רוחמה שהיא תיקח פיקוד על המטבח ועל סידור השולחנות והכסאות לפי סדר המנויים... סבא סומך עליה... סבא כבר ישב איתה ושינן אותה ולימד אותה את כל מה שהיא צריכה לדעת בעניינים אלו...

תבין: כשמדובר באירוע משפחתי שגרתי או שבע ברכות מטעם המשפחה. סבא אף פעם לא נכנס למטבח ומתערב... כי... כי זו הממלכה הפרטית של הנשים וכל הכבוד להם... **אבל ליל הסדר זה משהו אחר!!!** ליל הסדר זה "תכא דרחמנא"!!! זה שולחן של הקב"ה... כאן התורה נותנת את הטון המרכזי!!! והיא

מכתיבה את התכניה ואת המתכונים ואת עיצוב השולחן... לכן כאן סבא נכנס בעובי הקורה, ומתערב בענייני המטבח לפרטי פרטים.

אז אכן דודה רוחמה היא האחראית... והיא נותנת הוראות לכולם...

ובכן: דבר ראשון: שושי... תלכי לארון ותוציאי את כל המפות הלבנות של פסח... ואת כל הציפיות הלבנות של הכריות... ואת כל המפיונים החדשים... תקחי אותם בזהירות! ותלכי לחצר השניה מימין... שם יש מקוה כלים. ותכניסי מפה מפה... ציפית ציפית... אחת אחת... תבדקי שהם נקיות (אחרת זה חציצה), ותטבילי אותם ותכווני לשם אכילת קודש של קרבן פסח של החבורה שלנו...

מתחילים לערוך!!! כעת ניגשים לערוך את "קדש"...

ולבנתיים... המשיכה דודה רוחמה... עד ששושי תחזור עם המפות... לבנתיים בא נתחיל להכין את ה"קדש" **ובכן:** ציפי ורוחי... תלכו למרתף... שם בשתי שורות החיצונות והעליונות, אתמול בעל האכסניה נכנס לשם ובדק את החמץ וסימן לנו שאת החביות האלו הוא ימכור לנו לצורך ארבע כוסות...

אז יש שם חבית גדולה של יין חולין... ולצידה יש הרבה בקבוקים ריקים... תמלאו לי מהחבית לכה"פ עשר בקבוקי יין של ליטר ותביאו אלי... תוך כמה דקות הם הגיעו עם עשרה בקבוקים והניחו אותם על השיש....

כעת דודה רוחמה פתחה את הארנק המהודר שחרוט עליו **מעשר שני**, והוציאה משם מטבעות של מאה חמישים שקל ממעות מעשר שני ובירכה: ברוך... אשר קדשנו במצוותיו וצונו על פידיון מעשר שני", ואמרה: בקבוקי יין אלו תחת מעות אלו... וכעת קדושת המע"ש עברה מהמטבעות, לבקבוקי יין... יופי, הנה היין של "קדש", יין כבר יש לנו... איזה זכות... דודה רוחמה רושמת לעצמה תזכיר על המקרר: להזכיר לגברים ב"קדש" שהיין הוא לקוח בכסף מעשר שני, שלא ישכחו לברך גם 'אשר קדשנו... על אכילת מעשר שני...!'

תוך כדי הסבירה דודה רוחמה, תבינו: רק **בכוס ראשון** סבא הסכים שהיין יבא ממעשר שני... אבל מכאן ואילך לא!!! כי **כוס שני** מוזגים אותו כבר בתחילת

מגיד... ואתם יודעות איך זה נראה... חצי מהכוס נשפכת... וחוץ מזה גם שופכים ממנה עם האצבע ב"דם ואש..." ובעשרת המכות... דצ"ך עד"ש באח"ב... ואם זה יהיה מעשר שני, זה בעיה, כי אסור להפסיד מעשר שני (כמו שאנחנו יודעים בפירות שביעית...) וחוץ מזה... גם אח"כ בסעודה עצמה סבא לא מרשה להכניס מעשר שני... לא ירקות ולא שום דבר.. (אפילו שיש לנו אינטרנס להכניס כמה שיותר מעשר שני כי זמן הביעור הוא ממש בעוד כמה ימים) **ולמה???** כי היות ומגשים לשולחן את הקרבן פסח שנפסל כבר בחצות, אז מיד בחצות כל מה שיש בשולחן נפסל!!! (גם מה שלא בשר הפסח... כך זה מדרבנן לייתר בטחון) וממילא אם ישארו שם כמה ירקות של מעשר שני, או שאריות של כוס יין של מע"ש, אז גם את זה יזרקו, וזה אסור מדין 'מביא קדשים לבית הפסול'.

לכן רק בכוס ראשון יהיה לנו את הזכות למצוה גוררת מצוה ולעשות קידוש גם של שבת וגם של יו"ט וגם ד' כוסות, וגם על יין על מעשר שני... אבל אל דאגה... בשביל זה יש לנו לפנינו עוד חג פסח שלם... שיהיה לנו זמן לאכול מפריה ולשובע מטובה של לקוח בכסף מעשר שני... ולברך עליה בקדושה ובטהרה... כן... דודה רוחמה היא תלמידה חכמה...

אי אפשר לנהל מטבח של ערב פסח בירושלים בלי לדעת ההכל...

עד כאן מהנעשה ונשמע במטבח...

אבל נעזוב כעת את המטבח, ושוב נעבור לבית המקדש... לשחיטת והקרבת הפסח... את הרגשות ואת הדמעות נאלץ כעת להשאיר במטבח אצל הנשים הצדקניות... אבל כעת שאנחנו עוברים לזירה של הגברים! כאן אין זמן לרגשות... כעת צריך להתמקד ב"ויעשו בני ישראל את הפסח במועדו", בעשייה שבזה... כן... יש לציין שלשם שינוי סבא ואבא **אפילו לא שמעו** את שירת הלויים... הם היו כ"כ טרודים בטרדא דמצוה שלא היה להם זמן לחשוב על ההתרגשות העצומה שטמונה במעשים הנשגבים שהם עושים כעת...

כי הם עסוקים כעת בעשיית המצוה כתיקונה...

אל דאגה, הם עוד יקבלו פיצוי היום... בלילה... אחרי הכל, אחרי חצות... אחרי 'חסל סידור פסח' אז כולנו נעלה לגגות, ואז שוב נאמר כולנו הלל הגדול ואז ניתן דרור לכל השגות הנשגבות ו'נפשי חמדה בצל ידיך לדעת כל רז סודיך'.

קורא יקר: יתכן שהפרק הבא יראה לך כמעשים טכניים... כן... זו העבודה המוטלת עלינו... ואם מישהו יבא וישאל אותך מה העבודה הזו לכם??? "ואמרתם זבח פסח הוא לה' אשר פסח על בתי בני ישראל במצרים".

ההקרבה!!! הדרכה מעשית ונקודתית...

ובכן: כמה עצות מעשיות לשעת ההקרבה עצמה:

השאלה הראשונה שמתבקשת: האם יש עניין שכל בני החבורה ילכו לעזרה לשחוט את הפסח? או לשלוח רק נציגות חלקית??? התשובה היא: **כן ולא...** אז ככה: לכאורה: כל כל בני החבורה ממש? ממש לא... אין טעם שהם יבואו לעזרה... אין להם מה לעשות שם... והם רק מפריעים...

על כל פנים, מה שכן!!! ככל הנראה לא כדאי שילך רק אחד לשחוט את הקרבן פסח וגם לא מספיק שתיים... טוב שיהיו פה כמה ידיים... **ולמה?** כי מעשה ההקרבה זו משימה שכרוכה בכמה וכמה חזיתות... ובעקבות לקחי העבר, אם רוצים ש'חסל סידור פסח ככל משפטו וחוקתו' ולא תהיה עגמת נפש... בשביל זה צריך ראש החבורה להכין ולהכשיר צוות שלם שיעבוד בתיאום מלא ובשיתוף פעולה שכל אחד מבני החבורה יקבל משימה פרטית משלו... וכל אחד יעמוד על משמרתו ויתרכז במשימה שהוטלה עליו...

ובכן: המשימות הם כדלהלן:

א. המשימה הראשונה והלא פשוטה בכלל היא לא פחות ולא יותר: **להצליח להביא את הטלה בשלום עד מקום השחיטה!!!** אתה אולי לא מבין מה פה הסיפור הגדול? אז זהו שאל תשכח שיש דוחק עצום בשעות אלו במקדש... מדובר במיליונים!!! שכולם אמורים להיכנס בשער אחד ולהגיע למקום הקרבה אחד... ותחשוב שמתוך כל הצפיפות הזו אנחנו צריכים לפלס דרך ולהכניס טלה רך בן שנה... אבל לא סתם... **הכבש הזה מוכרח להגיע לשם בריא ושלם!!! בלי חשש הכי קל לאחד משבעים מומים!!!** **ובלא חשש הכי קל לטריפה!!!**

אני רוצה שתבין: אם יהיו דחיפות, ואני אקבל איזה מכה יבשה חזקה בברך או בגב... לא נורא... מקסימום יכאב לי קצת בלילה... נעבור את זה... אבל אם הטלה חלילה וחס יקבל כזו מכה... או חלילה יפול מהידים? אנחנו נכנסים פה לספק טריפה.. (עייני הלכות טרפות יו"ד סי' נ"ה ה"ב...) בקיצור: זה לא רק סתם שיקולים

טכניים של שינוע וכדו'... אלא יש לזה השלכות הלכתיות מובהקות... ולכן ממשמעות הגמ' משמע שהיו מרכיבים את הטלה על הכתפיים...

ב. הלאה... סוף סוף הגענו לפתח העזרה עם הטלה... כעת ראש החבורה עוצם את עיניו בדבקות... ו... ומקדיש את הטלה... ואומר: הרי זה קרבן פסח!!!
מרגע זה ואילך יש לנו עסק עם 'הקדש'!!! עד עכשיו יכולנו להניח עליו את המעיל... העמסנו עליו את הג'ריקן של המים (של ההדחה...) אבל מכאן ואילך הוא כבר אסור בגיזה ועבודה... כעת מתחילים לפלס דרך בזהירות בתוך העזרה.

ג. במקביל... בשעה שאנו עושים את דרכנו עם הטלה לתוך העזרה... באותה שעה אחד מבני החבורה מקבל תפקיד **לתפוס מקום טוב בעזרה!!!** הוא תופס מקום נוח לשחיטה בכל מקום בעזרה... כמוכן עד המזבח.. (כי בין המזבח לאולם אסור לישראל ללכת שם... רק לכהנים...) אנחנו כבר סיכמנו בינינו על אזור מסוים שבו אנו נתמקם השנה... השנה החלטנו שזה יהיה בעזרת ישראל בין לשכת המדיחין ללשכת בית הפרווה... שם יש ז' מרצפות של אבן... וברובד הרביעי!!! שם החלטנו להתמקם בשחיטת הפסח!!!²⁷ הגענו למקום השחיטה...

ד. במקביל!!! אחד מבני החבורה הולך לקרא לכהן!!! כעת חשוב להזהיר: בחיים לא ניגשים לשחיטת קרבן עד שלא קראת לכהן שכבר עומד מוכן עם מזרק **לקבל** את הדם!!! ולמה? כי נכון שזר יכול לשחוט... אבל לקבל את הדם? מקבלה ואילך מצות כהונה... אם לא יהיה לך כהן שעומד מוכן לקבל את הדם... ושחטת את הקרבן פסח ורק אז... נזכרת לקרא לכהן...? הסיכוי של הקרבן להיות כשר הוא קלוש... כי צריך לקבל את הדם... ולבנתיים דם הנפש נשפך...

²⁷ אגב: זה אחד הניסים הבלתי נתפסים שהיו בעזרה... מדובר במקום ממש קטן... בסה"כ כמה עשרות אמות אורך על מאה שלושים וחמש רוחב ואין בזה שום היגיון והבנה בדרך ניסית איך הצליחו לשחוט שם מאות אלפי פסחים בשעה אחת... ואי לכך זו ההזדמנות להסתייג ושוב ולהבהיר: שעם כל הרצון הטוב להמחיש את עבודת קרבן פסח... הרי יש להמחשה הזו חסרון... כי סו"ס את הניסים שהיו שם אי אפשר להמחיש!!! כי זה כבר נשלל מכל הבנה כיצד זה נעשה בפועל... אז אנא... קח זאת בחשבון: ותזכור שאחרי כל ההמחשות עדיין היה שם דבר ששמו גילוי שכינה שלא נותר לנו אלא להתפלל שנזכה במהרה לאורו...

ועד שהכהן יגיע לך תדע אם ישאר דם הנפש... וגם אז זה לא לכתחילה!!! כי צריך לקבל את כל הדם.. (מה תגיד??? מקסימום נאסוף את הדם מהריצפה... חלילה וחס!!! "ולקח הכהן מדם" - דם מהפר יקבלנו... ואם יש הפסק בין הדם למזרק נפסל...) אי לכך אחד מהמנויים... תפקידו לגייס את הכהן שכבר יעמוד כאן מוכן ומזומן לקבל את הדם של הקרבן פסח שלנו...

תסמוך עלינו... יש לנו כבר את הכהן הותיק שלנו... ידידנו מהמושב... זה שאנחנו נותנים לו כל השנה את התרומות ומעשרות ושואלים אותו את כל השאלות בהלכה... וכבר סיכמנו איתו מראש לפני שיצאנו לירושלים... שמיד בתחילת שחיטת הפסחים בכת הראשונה הוא מחכה לנו שם באזור המסוכם... ברובד השביעי משמאל העזרת ישראל בין לשכת המדיחין ללשכת הפרווה... מה שבטוח בטוח... זה הכהן שאנחנו מכירים... שאנחנו סומכים עליו...

הגענו!!! התמקמנו!!! ב"ה גם נפגשנו עם הכהן שלנו... כעת בזהירות בזהירות... פותחים מעגל טבעתי חזק ואימתני ומניחים את הטלה על ריצפת העזרה בלי הפסק קרקע!!! ראשו לדרום ואחוריו לצפון ופניו למערב...

ה. **סבא - ראש החבורה מתכבד בשחיטה, הוא מכריז בדחילו ורחימו:** הריני מכוין לשם שחיטת קרבן פסח!!! ולשם כל בני החבורה ששלחו אותי כעת לשחוט קרבן זה!!! ליתר בטחון.. (שלא יהיו אח"כ ערעורים), כבר מקודם הוא הוציא דף ומקריא את רשימת כל בני החבורה **לפי סדר ההתמנות!!!** כן... ככה זה הכי מומלץ... מה שבטוח בטוח... רק זה חסר לנו שהוא בטעות ישחט למנויו ושלא למנויו... לאוכליו ושלא לאוכליו... הפסח יהיה כשר אבל לא לכתחילה...

השוחט מברך אקב"ו על שחיטת קרבן פסח... ושוחט שני סימנים!!! הוא מיד מגביה את הסכין למעלה.. (כדי שלא יהיה הפסק בין דם למזרק) הכהן ממחר לקבל את הדם... מכניס את הוורידים לתוך המזרק... ו... ומברך אשר קדשנו בקדושתו של אהרן וציוונו לקבל דם פסח...

ברגע שנגמרה הקבלה... פותחים את המעגל הטבעתי... ומפלסים לכהן דרך... הכהן נעמד ומברך על ההילוך... ו... ומתחיל להתקדם לכיוון המזבח...

אוהו... ברגע שהמזרק כבר בידים של הכהן... כעת אפשר להתחיל לנשום לרווחה... **המשימה הראשונה והקשה והרגישה ביותר מאחורינו!!!**

מעכשיו זה כבר בידים של הכהנים... "כהנים זריזים הם..." חזקה עליו שיעשה את שליחותו... **י" אבל!!! כעת תקשיב טוב טוב!!!**

1. ליתר בטחון... ועל פי לקחי העבר... ובעקבות כל מיני שאלות קשות וסבוכות שמתחדשות בלשכת הגזית מידי ערב פסח... מומלץ בחום שאחד מבני החבורה **ילך אחרי הכהן עם שעון... ויראה האם!!!** ובעיקר **מתי!!!** מתי הדם של הקרבן פסח שלנו הגיע למזבח!!! וזה מאוד מאוד חשוב ונחוץ...

עכשיו... לפני שאני אסביר לך למה זה כ"כ חשוב... קודם אני אגיד לך **איך???** איך אפשר לסמן ולדעת מתי הדם הגיע למזבח... אתה בטח חושב שעומדים עם שעון... לא!!! ככל הנראה אסור ליכנס לשעון למקדש.. (מסתמא לא גרע מאפונדתו...) אלא איך???

פשוט מאוד!!! הרי תוך כדי שחיטת והקרבת הפסח הכהנים משוררים את ההלל... וממילא זה עובד ככה: הכהנים מתחילים לקרא את ההלל... ואנחנו עדיין לא גמרנו להתארגן... עד שהכהנים הגיעו ל'**מושיבי עקרת הבית...**' אנחנו כבר התמקמנו ב"ה... וכשהם הגיעו ל'**ההרים תרקדו כאילים...**' הכל היה מוכן!!!

ואז!!! כשהכהנים אחזו במילים: '**ההופכי הצור אגם מים**'!!! בדיוק אז השוחט שלנו שחט... תזכור!!! תכניס לראש: ב'**ההופכי הצור אגם מים...**' עדיין לא הייתה שחיטה... ואילו במילים '**חלמיש למעיינו מים...**' אז נעשתה השחיטה בפועל... ואילו ב'**לא לנו ה' לא לנו**' אז!!! בדיוק אז נעשתה הקבלה... והיא נמשכה

^{יז} ובפרט שעד רגע זה יש פחד כל הזמן שהכבש יפסל או יפול בו מום... אבל מאחר הקבלה ואילן... גם אם פתאום מישוה ידחוף וידרוך בטעות ויפיל מום בכבש... לא אכפת לנו!!! אין חכם כבעל הניסיון שנה אחת לא ידענו הלכות פסוה"מ ושלמנו על זה מחיר יקר... כי מיד לאחר השחיטה... זהו... נרגענו... ושחררנו את המעגל... ואז פתאום מישוה נדחף על הכבש... והרגל של הכבש נשברה לפני!!! לפני שהכהן הספיק לקבל את הדם... והקרבן נפסל... כי לא ידענו שמום פוסל גם בין שחיטה לקבלה... חבל!!! החכמה תחיה בעליה... וההיפך....

עד שהכהנים הגיעו ל'ענינים להם ולא יראו'.

ואז הכהן התחיל ללכת... וכשהוא הגיע לתחילת השורה של המזרקים הכהנים כבר אחזו ב'מה אשיב לה'... ולפי הערכה עד 'בחצרות בית ה' בתוככי ירושלים' כבר נשפך הדם כנגד היסוד...

מאוד חשוב לרשום את הפרטים האלו!!! אתה אולי מזלזל... זה נראה לך דקדוקי עניות... אבל זה ממש לא צחוק... **ולמה???** בשביל מה באמת צריך לדעת מתי הייתה השחיטה ומתי הייתה הזריקה???

אז ככה: גם האופטימיים הגדולים ביותר צריכים לדעת שלפעמים יש כל מיני הפתעות לא נעימות... וכל מיני התרחשויות שמתרחשות בדיוק בשעת האפס... וההפתעות האלו הם אלו שיוצרות את השאלות הכי חמורות בלשכת הגזית... (הלא הם כתובים על ספר דברי הימים - במסכת פסחים שלנו שמלאה בכל מיני הלכות מעניינות... ש... שבין בתרי הדברים אתה יכול להבין שאלו היו שאלות מאוד מצויות...) **לכן מאוד מאוד חשוב לדעת מתי כל עבודה נעשתה. עיין הערה ^{טו}**

^{טו} הדוגמא המוכרת והמצויה ביותר מבוארת במשנה ובגמ' (פסחים צח:) אודות "חבורה שאבד פסחה, ואמרו לאחד צא ובקש ושחוט עלינו והלך ומצא ושחט והם לקחו ושחטו, אם שלו נשחט ראשון הוא אוכל משלו והם אוכלים עמו משלו, ואם שלחן נשחט ראשון, הם אוכלים משלחן והוא אוכל משלו, ואם אינו ידוע איזה מהם נשחט ראשון או ששחט שניהם כאחד, הוא אוכל משלו והם אינם אוכלים איתו..." כתוב כאן: שבמקרה הזה מאוד משנה איזה קרבן נשחט ראשון, וממילא מאוד חשוב לדעת את הזמן שבו נשחט... נו.. איך באמת מבררים כזה דבר? איך אפשר לדעת מי שחט לפני מי? וכי עומדים עם שעון?

לכן לענ"ד: בשביל זה יש לוויים שהם אומרים את ההלל, וכשמגיעים לשחוט, צריך לזכור, הנה, השחיטה שלנו נעשתה בשעה שהכהנים היו ב"לא אמות כי אחיה" של הפעם הראשונה שאמרו את ההלל, ואז פגשנו את ידידנו שגם הוא שחט, ואנחנו מבררים אצלו, מתי הוא שחט, והוא אומר שהשחיטה נעשתה כשהלויים אמרו את "ההופכי הצור אגם מים" בפעם השנייה, הנה, כעת התברר שאנחנו שחטנו לפניו...

אבל זה נפ"מ לא רק במקרה זה, אלא בהרבה אופנים נוספים,

דוגמא נוספת כדי הדימיון: הרי יש מקום מסוים בריחוק ט"ו מילין מירושלים, הנקרא "מן המודיעים ולפנים", שמי שנמצא מן המודיעים **ולפנים** בזמן שחיתת קרבן הפסח, זה נחשב שהוא כבר בדרך קרובה, ואם כשהוא כבר שם, שחטו עליו את הפסח בירושלים הרי השחיטה

ז. וכעת!!! לאחר שהגיע דם למזבח... כעת מתחילים במלאכת ההפשט...

ובכן: אם מוצאים וו פנוי בקיר העזרה, תולים עליו, אבל אם לא... מוציאים מקלות דקים... קושרים את רגלי הפסח בעמודים... שנים מבני החבורה עומדים אחד מול השני ותולים עליהם את העמודים ומפשיטים את הפסח...

גמרנו להפשיט... **מה עושים עם העור???** נותנים לאחד מבני חבורה שישמור עליו... זה תפקידו! הוא צריך לשמור על העור... לעור הזה יש כתובת... הוא צריך להגיע לבעל האכסניא בתור שכר על האכסניה הנפלאה (אגב: כשניקח את העור לאכסניה... אנחנו כנראה נפזר עליו מלח ונפרוס אותו בפתח הבית כדי שכולם ידרכו עליו... ועל

חלה עליו והוא כבר יוצא יד"ח קרבן פסח (אפילו אם למעשה הוא לא הספיק להגיע והוא הפסיד את האכילה), אבל מי שהיה מן המודיעים **ולחץ** בשעת השחיטה, הרי אפילו אם שחטו עליו, הוא לא יצא, כי בשעת השחיטה הוא נדחה מדין דרך רחוקה, (פלוגתא דר"נ ורב ששת שם צב):

ומסתמא!!! כמידי שנה היו את אותם אנשים שבדיוק אז, בשעה שנכנסה כת ראשונה הם עדיין היו מן המודיעים **ולחץ**, ובמשך השעה או השעתיים האלו הם הצליחו לדחוק את עצמם ולהיכנס מן המודיעים **ולפנים**, כלומר: חלק מזמן הקרבת הפסח הם עדיין היו בדרך רחוקה, ובשלב מסוים הם כבר היו בדרך קרובה, וכמובן, שכל אחד מאנשים אלו, הרי היה מיישהו בירושלים ששחט עליו באותה שעה קרבן פסח, **וכאן זה מאוד משנה**, מתי בדיוק שחטו עליו? האם בשעה שהוא עדיין היה בדרך רחוקה, או בשעה שהוא כבר היה בדרך קרובה, בשביל זה ככל הנראה, כמו שהיו מניפים בסודרין מצוק העזאזל ועד העזרה שהוא "מילין, הרי בודאי שהיו יכולים באותה מידה להניף ולסמן מירושלים עד מודיעים (שהוא ט"ו מילין), בשביל שידעו במודיעים היכן אוחזים כעת ממש בירושלים בשעת שחיטת הפסחים,

ואם נניח שבשעה 2 בצהרים, נכנסה כת ראשונה, הרי ברגע זה יצא שם כרוז במודיעים, לזרז את כולם להיכנס כמה שיותר מהר מן המודיעים ולפנים, ואז הגיע סימן נוסף מירושלים, שכעת הלויים התחילו בפעם השניה את ההלל - של הכת הראשונה, וכן הלאה וכן הלאה, וכל מי שנכנס תוך כדי ל-מן המודיעים ולחץ, היה מאוד חשוב לו לקבל את המידע המדויק באיזה שלב אוחזים כעת ממש בהקרבה, ונניח שמיודיענו נכנס כל עוד נשמתו בו למן המודיעים ולפנים, ואז הודיעו לו שהלויים החלו כעת את ההלל השני של הכת השניה, הרי אותו יהודי יגיע לירושלים במוצאי יו"ט ראשון, ומיד הוא יפנה בדאגה לבני חבורתו ויברר אצלם, מתי **בדיוק** שחטתם את הקרבן פסח? והיה, אם הם יאמרו לו, שהם שחטו בכת הראשונה הרי הוא יודע בודאות שהוא נדחה לפסח שני, אבל הם יאמרו לו שהם שחטו בכת השניה, כאן הוא ישאל בדריכות: מתי בדיוק בדיוק? האם בהלל הראשון או בהלל השני? וכן על זה הדרך... ואידך זיל גמור...

הדרך הוא קצת יספיק להתעבד עוד לפני בא החג... אחרת הוא יתקלקל...).

ח. אחרי שגמרו להפשיט מגיע הדוד היקר שלנו... דוד יצחק... אנחנו עוד נפגוש אותו בחוברת הזו... דוד יצחק הוא המומחה של המשפחה שלנו לכל ענייני הקרבן, והניתוח, והבשר, והניקור וסבא סומך עליו, ומרגע זה ואילך (שסיימנו עם זריקת הדם) הוא האחראי על גופו של פסח, דוד יצחק פותח את הכרס מלמטה... **ואז יש מתח מסוים!!!** כי כעת הוא עושה בדיקה מקיפה באיברים הפנימיים.. (מה שא"א היה לראות בביקור של ד' ימים האחרונים) אוהו... ברוך ה'... הכל בסדר... נשמנו לרווחה...

כעת הוא מתחיל להוציא את כל החלבים... ג' החלבים: א. שמקיף את הקרבים, ב. שעל הקרב ב. שעל הכליות, ואת ב' הכליות ויותרת הכבד ומעט מהכבד עמה, את כל זה צריך להוציא....

וכעת מתחילים במיחוי וניקוי האימורין... זו מלאכה קשה... צריך שמישהו יעמוד עם גיגית מים ויכניס כל חלק מהקרבים למים וינקה וישפשף אותם מהצואה והפרש שנדבק בהם.. (אגב: זו הסיבה שערב פסח הוא היום היחיד שמדיחין את העזרה... כי בסתם יום... עושים את המלאכה בלשכה מיוחדת... אבל בע"פ שיש המון עם, אזי עושים את זה בעזרה עצמה.. וכל הלכלוך נופל על קרקעית העזרה לכן יש צורך לנקות...).

ט. סיימנו לנקות את האימורין... כעת מניחים אותם בתוך כלי הגשה שקוראים לו מגיס!!! מגישים את זה לכהן... הכהן עולה בכבש וזורק אותו ע"ג האישים... צריך להזדרז בהקטרת אימורי קרבן פסח... כי אין זמן... אפשר להקטיר ולהפך באימורים רק עד כניסת יו"ט... ולמה? כי קיי"ל: "עולת שבת בשבתו" ולא עולת חול בשבת ולא עולת חול ביום טוב (קרבן פסח נחשב כקרבן של יום חול, ולכן א"א להפך באיברים ופדרים בליל יו"ט...).

זהו!!! חסל סידור הקרבת הפסח, כעת כת ראשונה יוצאת ועומדת בהר הבית, אסור לצאת עד מוצאי שבת, עומדים ונושאים תחינה לה'.

עד כאן הקפה א'... כעת הושלמה המשימה העיקרית של קרבן פסח!!!

ליל הסדר... הביאו לפניו "גופו של פסח..."

הגברים חוזרים מבית המקדש עם גופו של פסח בידיהם:

צאת השבת!!! אנו כעת בשיא המרץ במטבח.

והנה... דפיקות בדלת...

אוהו... בשעה טובה... ברוכים הבאים... איזו התרגשות... הגברים כעת חזרו ברוך ה' מבית המקדש עם הקרבן פסח בידיהם!!!

אין צורך לשאול איך היה... מספיק להסתכל על הפנים... הפנים אומרות הכל... איזו נהרה של קדושה על פניהם... רק להסתכל על סבא... הפנים הבוערות והזורחות אומרות הכל... ברגע שסבא נכנס הבייתה עם גופו של פסח נכנסה יחד איתו כזו שלוות נפש... פתאום הכל רגוע... הכל מסודר. הכל במקום.

לא יאומן... עד לפני חמש שעות אין לך מושג איזה לחץ ומתח היה כאן... איזה 'בהילות על המצוות'... אבא כבר שלושה ימים לא נרדם בלילה... הוא כל הזמן טרוד בהכנות ובטרדת המצוה... 'ענקי ומוישי ביומיים האחרונים לא מפסיקים להתרוצץ... וסבא לא מפסיק לתת פקודות מה להטביל וממה לשמור מרחק... ולקרא לבקי שיראה את הקרבן פסח... ולארגן את השפוד של רימון ושוב לבדוק את התנור האם הוא לגמרי לגמרי יבש... ומה עם המנויים... כמה הם... ולדאוג שכל המנויים יהיו סטריליים ממהו חמץ.. (לא רק בגלל בל יראה ובל ימצא, אלא גם בגלל "לא תשחט על חמץ דם זבח"י) וכו' וכו'...

והנה... ברוך ה'... כעת הם חזרו במוצאי שבת לאחר כמה שעות של עמידה, אחרי שחיטת והקרבת הפסח אף אחד לא זז מהמקדש, כי זה עדיין שבת... **כַּת ראשונה עומדת בהר הבית, שניה בחיל, שלישית עומדת במקומה, כיון שחשכה יצאו וצלו פסחיהם** והנה הם חזרו שמחים... מאושרים... שלווים...

בדרך כלל בשנה רגילה כעת כל הגברים הולכים לנוח, אבל עכשיו איפה... אנחנו כבר עכשיו במינוס של זמן, אין דקה אחת מיותרת, צריך לשמור על העירנות של הילדים, והדבר הראשון שהכי קריטי כעת זה להתחיל בצליית הפסח בתנור... אין לנו עוד הרבה שעות עד חצות...

דוד יצחק, הוא האחראי על צליית הפסח, וגופו של פסח בידיים הטובות שלו, והוא כבר יצא לחצר... ששם נמצא התנור שלנו, הוא כבר הכין את התנור, וכעת מיד הוא לקח גופו של פסח והחל בצליה.

ובחצר... החלה עבודת הצליה של קרבן פסח

מלאכת הצליה היא נושא הלכתי מורכב לכשעצמו, שדרוש בשבילו ידע והמון מיומנות... רק לשבר את האוזן: אם כיום יש בכל מאפיית מצות את הכמה 'גומרים' המקצועיים שיוצרים בדיוק איך לעשות את הסיימת הנכונה של המצה לפי כל הדקדוקים והחומרות... וזו אומנות מיוחדת... אז זהו, שתקח בחשבון שלדעת לצלות את הקרבן פסח בצורה הנכונה שתעמוד בכל התנאים ההלכתיים ולו הבסיסיים ביותר... זו משימה פי כמה וכמה יותר מורכבת...

לא אלאה אותך בכל הפרטים ההלכתיים הכרוכים בכך... אבל מי שבכל זאת רוצה לטעום מחלק מהפרטים... עיין הערה.^{טז}

^{טז} ובכן: בצליית בקרבן פסח ישנם כמה דברים שצריך להקפיד: ונפרטם אחת לאחת: המשימה המורכבת ביותר בצליית הפסח היא: שיש לאו שאסור שהקרבן פסח יהיה מבושל, אלא רק צלוי, זה אומר, שכל מגע של מים בתהליך הצליה של הקרבן פסח פוסל אותו מדין מבושל!!! אסור שתהיה טיפת מים בתהליך הצליה...
א. דבר שני: יש דין נוסף שהקרבן פסח צריך להיות דווקא צלי אש, ולא צלי מחמת דבר אחר, (אגב: זה כבר לא לאו אלא עשה, אם הקרבן פסח היה צלוי מחמת דבר אחר, עובר בעשה דצלי אש) זאת אומרת: לא מספיק שלא יהיה מגע מים בקרבן פסח... אלא צריך שלא יהיה שום מגע של שום גוף חימום שיכשיר את הקרבן פסח...
ב. אי לכך ובהתאם לזאת... כתוצאה משני הנתונים האלו, היו בונים במיוחד לקרבן פסח תנור יחודי שבנוי בצורה של אמבטיה רחבה, עם מוט שמגיע מלמעלה, ובתוכו היו תוחבים את הקרבן פסח, מתוך הקפדה שהבשר לא יגע בדפני התנור, ולמה? כי אם תוך כדי תהליך

הצליה הקרבן פסח יגע בדפני התנור, והתנור הרי רותח, נמצא שהקרבן פסח נצלה גם מחמת התנור, וא"כ זה לא צלי אש, אלא צלי מחמת דבר אחר, לכן מעצבים בשביל קרבן פסח תנור יחודי, שהדפנות שלו רחבות במיוחד כמו אמבטיה, באופן שגופו של פסח מלמעלה, והוא לא נוגע בכלל בדפנות התנור,

ג. אבל!!! עדיין... עדיין הקרבן פסח לא עומד באויר... סו"ס הוא נתמך במשהו, סו"ס הוא תלוי על מוט מסוים, וא"כ אז הוא נצלה מחמת המוט (כמו שאנחנו מקפידים שהבשר לא יגע בתנור, אז למה בייחס למוט אנחנו לא מקפידים)? אז זה באמת בעיה!!! כי איזה מוט שתשים, יהיה איתו בעיה, אם תשים מוט ברזל, אז הוא יתחמם מאוד, והפסח יצלה מחמתו וזה לא יהיה צלי אש, ואם תשים מוט עץ, אז זה בכלל בעיה, כי כשהעץ נשרף הוא מוציא שרף, ואז זה כבר בעיה של מבושל, מה עושים?? ולכן חז"ל מצאו עץ מאוד מסוים, והוא עץ הרימון, שענף הרימון הוא העץ היחיד שהוא אטום לגמרי ולא מוציא שרף, (חוץ ממקום החיתוך שלו ששם גם הוא מוציא שרף), ולכן בקרבן פסח יש דין להביא דווקא שפוד של רימון, ובו תוחבים את הפסח, (וככל הנראה מי שלא מוצא שפוד של רימון, אין ברירה, אלא להניח את גופו של הפסח על הגחלים ממש, מה שנקרא "בשרא אגומרי", רק המחיר הוא שחלק מהבשר נחר ונפסד... אבל אין חכמה ואין עצה אחרת...)

ד. עכשיו, גם אחרי שהתנור בנוי בצורה יחודית, וגם אחרי שמצאנו את המוט הנכון שלא פולט מים, יש עוד בעיה מאוד מצויה!! תנור חרס שירד עליו גשם, המים נבלעים בתוכו, וברגע שאתה מסיק אותו, הוא מתחיל לפלוט מים, וגם אם לפני חודש ירדו עליו גשמים... הוא עדיין פולט מים, ממילא אחד הדברים שצריך להקפיד עוד הרבה לפני פסח, שהתנור של קרבן פסח לא יהיה חשוף לגשמים!!! להגן עליו מכל רטיבות עוד הרבה לפני פסח, ואגב: זה מה שקרה בזמן חוני המעגל, שלא ירדו גשמים, והגיע סוף אדר, ועם ישראל באו לבקש מחוני המעגל שיתפלל על גשם... מה הדבר הראשון שהוא אמר להם? 'צאו והכניסו תנורי פסחים שלא ימוקו', (תענית יט.) כי היות והם כבר התיאשו מהגשמים, אז הם כבר לא שמרו על התנורי פסחים, וחוני המעגל ידע שאם כעת, בסוף אדר, יתחילו לרדת גשמים על תנורי הפסחים, זה יכול לגרום שכל התנורים יפסלו, וזה יכול לעורר כזו בעיה, שבי"ד יראו לנכון לעבר את השנה רק בגלל תנורי הפסחים שהם עדיין לא לא התייבשו (סנהדרין יא.)

ה. הנקודה השלישית שצריך להקפיד עליה, הקרבן פסח צריך להיות צלוי לגמרי, יש עוד לאו בצליית הפסח: אל תאכלו ממנו נא!!! 'נא' זה משהו כזה באמצע... צלוי ולא צלוי, ממילא צריך לפקח שהקרבן פסח נצלה כהוגן, ואגב: הקושי בזה הוא, משום שיש הידור לצלות את הפסח כשהוא שלם, מה שנקרא "גדי מקולס", אבל ברגע שצולים אותו שלם, מטבע הדברים האש לא מגיעה לכל המקומות בשווה, כי יש את האיברים החיצונים שהאש פוגעת בהם, ויש את האיברים הפנימיים יותר, שהאש יותר רחוקה מהם, וכאן צריך את המיומנות לדעת איך בדיוק לצלות בשיעור הנכון שגם באיברים הפנימיים ביותר הבשר יהיה צלוי לגמרי...

ו. ועוד נקודה אחת אחרונה חביבה שמיוחדת לשנה זו, שאל תשכח שהשנה ליל הסדר

כעת ניגשים לערוך את השלחן... ובכן: יש את המזרח... כאן יושב סבא ושלושה הדודים הגדולים... ועוד שני תלמידי חכמים לויים שסבא הזמין אותם ואת משפחותיהם לסעוד יחד איתנו.. (לקיים את מצות יו"ט להזמין את הלוי...).

כעת ניגש לעצב ולהכין את הקערה של ליל הסדר!!! וכאן צריך לעצור ולהסביר: יש הבדל שמים וארץ בין קערת ליל הסדר המוכרת לנו בגלות... לבין קערת ליל הסדר שבזמן שביהמ"ק היה קיים... **וההבדל הוא מאוד פשוט:**

יוצא בשבת, אז בשלמא כל שנה, מגיע אותו דוד שבקי במלאכת הצליה ויודע לתמרן לפי המצב, להנמיך להבה או להגביר, אבל כשמדובר בליל שבת, אתה לא יכול לעשות כלום, וממילא!! כשאכן ליל הסדר יוצא בשבת, צריך מיומנות שבעתיים לדעת את כל סודות הצליה, כמה אש צריך בדיק לשים, כי אם חלילה וחס הפסח לא יצלה מספיק, אנחנו אובדי עצות, כי להגביר להבה אתה לא יכול, כי שבת היום, ולאכול פסח לא לגמרי צלוי, זה לאו דאורייתא, אבל מה שכן, דווקא בייחס להלכות שבת יש פריבילגיה מיוחדת לקרבן פסח, שהיות ואסור לבשל אותו, אז הוא יבש לגמרי לגמרי!! ואם הוא יבש אז ברגע שהוא צלוי לגמרי אין בו שום חשש של שהיה והטמנה, ולכן מומלץ לצלות אותו הרבה, ובמידה והוא נצלה לגמרי, ניתן להוציא אותו מהתנור, ולהניח אותו בצד, ובסמוך לשעת האכילה, להחזיר אותו שוב, אמנם לא על התנור עצמו, אבל סמוך לו, מה שנקרא 'בשר שאצל האש', ואפילו אם הוא הצטנן לגמרי אין לחוש.

עכ"פ כעת תצרף את כל הנתונים האלו ביחד, שמצד אחד צריך להקפיד שלא יהיה מגע מים בשעת הצליה, ומצד שני שהבשר לא יגע בשום דבר אחר, וחוץ מזה שהוא יהיה צלוי לגמרי לגמרי, אבל מאידך שלא יחרך, בשביל לעמוד בכל המשימות האלו ביחד, נדרשת מיומנות מיוחדת לצליית בשר,

וממילא!!! קח בחשבון שאם כיום המיומנות הזו של צליית בשר מצויה בעיקר אצל אנשים מהסגנון היותר 'פתוח' שניתן לראות אותם עומדים ומנפנפים בחורשות טבע למיניהם... (ובן תורה עדין ומכובד לא כ"כ 'מסתדר' עם הסגנון הזה...) אבל קח בחשבון שבזמן שביט המקדש היה קיים, הרי המיומנות הזו הייתה ממש גופי תורה!! והתלמידי חכמים הגדולים ביותר היו מתלמידים בכובד ראש ולומדים בעיון את פרק "כיצד צולין" **ולא רק מתוך הגמי, אלא מתוך השטח!!!** כל ה'פאסט נישט' של היום מגיע ממקום של גלות... מה נעשה שביהמ"ק נחרב, וממילא אין כבר סיבה מוצדקת להתיישב על אכילת בשר... ולשמחה מה זו עושה... זה כמו לרקוד עם תזמורת ללא חתן... (אדם שרוקד פתאום באמצע החיים ללא סיבה, הוא נראה משוגע...) ממילא המעמד הזה של מנגל ו'על האש' בגלות נהפך להיות משהו חסר תוכן... כי באמת קרה משהו, התוכן שלו והסיבה לו נחרבה... אין את הסיבה לצלות בשר... משפטים אלו עמוקים מאוד, ואין כאן המקום להאריך בהם...

שבעה"ר קצרת ליל הסדר שלנו... מדובר בקערה סולידית שהיא בעיקר משהו "סמלי", יש בה ששה מגשים קטנים שבאחד מהם יש זרוע קטנה - שהיא זכר לקרבן פסח... ועוד מגש אחד שיש בו ביצה שהוא זכר לחגיגה... **ככה זה נראה אצלנו!!!** אבל כשמדובר בקערה של ליל הסדר בזמן שביהמ"ק קיים... אתה מבין לבד שלא מניחים שם איזה זרוע קטנה וביצה... אלא מניחים שם את **כל גופו של פסח!!!** מדובר בטלה שלם צלוי שמונח על השלחן!!! וחוץ ממנו עוד!!! עוד כבש שלם שהוא מגיע בתוך חגיגת ה'.. (אבל השנה אין חגיגת י"ד בגלל שע"פ חל בשבת) אז אתה מבין לבד שהקערה של ליל הסדר בזמן ביהמ"ק הייתה גדולה לא פי שנים... אלא פי עשר מהקערה שלנו... בקיצור: מה שהיום נקרא קערה, הרי בזמן בית המקדש, זה לא היה קערה, אלא שולחן שלם שעלי היו מסדרים מצד אחד את גופו של פסח, מצד שני את בשר החגיגה, וכן הלאה...

עכשיו לצורך העניין!!! ובעקבות לקחי העבר... הרי בשנים האחרונות סבא החליט שסדר השולחנות יעמוד בצורה של ריבוע.

אנו מסדרות את שולחן המזרח!!! משני צידיו שתי שולחנות לאורך, ובמערב עוד שולחן, ובאמצע!!! בין ארבעת השולחנות אנחנו משאירות חלל ריק ו**סגור באופן הרמטי!!!** אף אחד לא נכנס בתוך החלל הזה!!! ולשם!!! לתוך החלל הזה, לשם יכניסו את השולחן של הקרבן פסח (שאנחנו צריכות לעצב אותו...) סו"ס יש דין שסיפור יציאת מצרים יאמר בפני המצה והקרבן פסח, ולכן הקרבן פסח נמצא שם באמצע, וכולנו סביבו, בטבעת אנושית...

ואז!!! ברגע שיגיע השלב של אכילת קרבן פסח, או אז נכנס דוד יצחק לתוך הריבוע הסגור, ו**רק הוא נכנס!!!** רק לו יש גישה לקרבן פסח!!!⁷⁷ חוץ ממנו אף אחד לא מתקרב אפילו....

⁷⁷ אתה אולי לא מבין מה הבהלה הגדולה? מה פשר ההיסטריה? ? למה צריך לשמור על הקרבן פסח כמו על אתרוג? מה כבר יכול להיות? ? למה שהוא לא יהיה מונח כמו צלחת מרכזית... וכל אחד יוכל לקחת סכין ולקחת מה שרוצה? ?
אז זהו!!! לפניך רשימת תקלות שיכולות להיות!! וקרו במשך השנים, וכל תקלה כזו היא כרוכה בהמון המון עגמת נפש שאף אחד מאיתנו לא רוצה שזה יקרה שוב:

עכ"פ ערכנו את כל השולחנות, ניגשנו לעצב את השולחן הקדוש של הקערה, שבה יהיה הקרבן פסח וחגיגת י"ד... בשולחן הזה יהיו גם ג' המצות, והמרור, והחרוסת... זו הקערה של 'תכא דרחמנא... זה השלחן אשר לפני ה'...

א. נתחיל מהקל לכבד... דבר ראשון יש פה שיקול מאוד טכני ופרקטי, היות ואחד הלאוין של פסח זה שאסור להוציא מהחבורה, מספיק חכם אחד שמרוב התרגשות הוא קצת איבד את הריכוז... והוא החליט לצאת רגע עם הקרבן פסח למטבח... בשביל לחתוך את הבשר על הקרש חיתוך... באותו רגע שהקרבן פסח יצא, אנחנו נשארים עם לשון בחוץ... הקרבן פסח יכול להישאר שם על הקרש חיתוך... הוא נפסל לאלתר!!! ולא צריך להגיע רחוק... מספיק שיש דוחק גדול... ומישהו מתיישב בדיוק על הדלת... והוא מחזיק בידיים שלו אבר... נניח את השוק, ובתנועה אחת לא נכונה, האבר יצא לאויר שמחוץ לחלל החדר שלנו, סליחה... האבר לא יצא לגמרי... רק חלק ממנו יצא... באותו רגע נכנסנו לסוגיית 'אבר שיצא מקצתו'... לכן לטובת כולם, עדיף שגופו של פסח יהיה הכי בפנים!!! בשליטה!! שלא כל אחד יקח אבר שלם... ומי יודע לאן זה יגיע...

ב. יש לאו נוסף "ועצם לא תשברו בו", מי ששובר עצם בפסח עובר בלאו שיש בו מעשה, כך, שכל חתיכת בשר שיש עליה עצם, היא עלולה להסתיים בלאו מדאורייתא... ממילא אם גופו של פסח יהיה מוגש לפני הציבור בלי ביקורת, זה עלול לשמש תקלה, בפרט שהיות ואת הפסח צריך לצלות חזק (שלא יהיה נא), יוצא א"כ שעלולים להיות עצמות שנשברות מאוד בקלות... ממש בתוך הפה... וצריך מיומנות ובקיאיות מיוחדת להבחין היכן יש עצמות ולהפריש אותם שלא יהיו לתקלה... בפרט שיושבים כאן בין הייתר גם נשים וקטנים וע"ה...

ג. אם במשך ליל הסדר קרה ואחד מהמנוים נטמא... לא!! לא צריך שהוא יהיה טמא בטומאה חמורה... מספיק שהוא בסה"כ הסיח דעתו לכמה דקות משמירת ידיו וכעת הוא בסה"כ צריך לחזור ולטול ידיים... והוא שכח ולא נטל... זה הכל!!! זה כבר מספיק בשביל שהידיים שלו יהיו טמאות, **ומעתה:** אם כל אחד יכול להושיט את ידו לקרבן פסח... מספיק שילד אחד לא כ"כ שמר על ידיו (או לא יודע לשמור על ידיו), ונגע בקרבן פסח ואוייס!! כל הקרבן פסח נפסל, וכולנו יצאנו בפחי נפש, לכן!!! בשביל זה מומלץ שהקרבן פסח יהיה רחוק ממגע יד אדם, כדי שגם אם מישהו נטמא, אזי הצלחת שלו נטמאה... אבל שאר הבשר נשאר טהור...

קדש, ורחץ, כרפס, יחץ, מגיד...

סבא התחיל בקדש... כולם נעמדו בחרדת קודש... כוסות מלאים יין בידיהם... ויכולו... בורא פרי הגפן... קידוש היום... שהחיינו... ו... ונא לא לשכוח: ברוך אשר קדשנו... על אכילת לקוח בכסף מעשר... שתו בהסיבה...

סבא נוטל ידים... ומסמן לדוד יצחק להגיש לשולחן את הקערה הגדולה!!!
כן... את השולחן עם החגיגת י"ד ועם הקרבן פסח... ועם הכרפס והחרוסת...

ואז יש תכונה!!! פותחים את הריבוע הטבעתי... וכולנו מפנים מקום לקערת השולחן שנכנסת... כל הילדים מתאספים... הנה... הולכים לאכול קרבן פסח... על זה אמא דיברה איתנו כ"כ הרבה בחודשים האחרונים...

אנחנו הילדים כבר מתיישבים במקומות... אנחנו גם די רעבים... מחצות היום אמא אמרה לנו שלא למלאות את הבטן, כדי שנוכל לאכול קרבן פסח... והנה... כעת זה מגיע...

אבל אכזבה... במקום שיתחילו לאכול קרבן פסח... סבא לוקח חתיכת תפוח אדמה ומטבל במלח ואוכל... והוא גם נותן לכולנו תפוח... לאכול... נו... אכלנו... והלאה... בא ניגש לחגיגה ולקרבן פסח...

אבל לא!!! סבא שוב פעם מסמן לדוד יצחק... והוא מסמן לו שיקח את הקערה בחזרה... שוב מפנים לו את הדרך... ודוד יצחק לוקח את הקערה בזהירות עם הקרבן פסח ועם חגיגת י"ד... ושוב מוציא אותה החוצה....

מה? מה קרה סבא? מה זה ההלוך חזור הזה??

אבל סבא ממלא פיו מים... לא מדבר... רק עושה דברים מוזרים... פניו אמנם מאירים באור יקרות וכל כולו שופע רוח ואהבה... אבל הוא מסתורי כזה... זה לא סבא שמוכר לנו... והנה... הגענו ליחץ... שוב סבא מפתיע...

סבא מגביה את המצה ו... ובום!!! חוצה אותה לשנים... ואת החצי הגדול הוא השאיר אצלו... עם המצות... י"ח

אנחנו יושבים מול סבא ומסתכלים עליו בתמיהה ובחוסר סבלנות... ואז סבא חיך אלי ואמר לי ברכות: יענקי... מה קרה? מה מפריע לך? אתה נראה לא מרוצה? אז שאלתי את סבא...

וכולנו שאלנו את סבא... בטח... סו"ס אפשר לדבר עם סבא... בשבוע האחרון אי אפשר היה לדבר איתו כלום... הוא היה כ"כ טרוד בכל מיני דברים 'של מבוגרים' ואם פתאום יש לו סבלנות אלינו... והוא מתעניין... אז אנחנו הנכדים לא מוותרים על תשומת לב הזו... ושאלנו כל מיני שאלות... מה קרה סבא??? למה אתה לא רגוע בערב פסח? למה אתה מתרוצץ כ"כ? למה אתה אומר להביא את הקערה ואח"כ להחזיר אותה?.

מה נשתנה סבא... כל השנה אתה סבא... אתה יושב על המקום נינוח כמו סבא... ויש לך סבלנות והכל טוב... אז מה נשתנה הלילה הזה? מי רודף אחרך? ואז סבא התחיל לספר לנו בנימה אישית... כן... תדעו לכם שאמנם אני סבא וכל השנה אני רגוע... אבל בליל הסדר אני פתאום נשאב אחורה ואני נזכר בפרעה ובמצרים שלא נתנו לי להתפלל... ולא הירשן לי ליטול ידיים בבוקר... עד שה' הוציא אותי ממצרים... וכל שנה מחדש שוב מגיע פרעה... והוא שוב רוצה לקחת לי את הסידור ואת הציצית... והוא כמעט מצליח... ואז ה' פתאום מגיע ועוזר לי

^{יח} כתבתי שאת החצי הגדול הוא משאיר אצלו... אבל רגע... מה עם החצי הקטן? מה עושים איתו? אז בימינו המנהג הוא שסבא מצניע את זה לאפיקומן... ואז הילדים גונבים וכו' וכו'... ומבקשים פרס וכו'... אבל ההלו... אולי שכחתי... אבל כל המושג אפיקומן הוא רק זכר לחורבן!!! זכר לקרבן פסח שהיה נאכל על השובע, ולכן גם אנחנו בגלותנו לוקחים חתיכת מצה שהיא במקום בשר הפסח, ואותה אנחנו אוכלים על השובע... אבל בזמן שביהמ"ק קיים אין את זה... אבא לא מצניע שום דבר... אין מה להחביא... אין מה להסתיר... אנחנו נמצאים באורה של עולם... זהו!!! ילדים יקרים: אין צורך לגנוב... וגם אין מה לבקש פרס מאבא... כי אנחנו נמצאים במקום הנפלא ביותר... פה יש כבר הכל... אז נא לזכור בבקשה... שאם ירצה ה' ויבנה ביהמ"ק, יחך הולך להשתנות, שלא נשאל גם אנחנו מה נשתנה...

לצאת ממצרים... ולכן אני כ"כ לא רגוע... אני כעת באמצע להתארגן לצאת ממצרים...

סבא מספר... ואנחנו הנכדים יושבים פעורי פה... ומקשיבים לכל מילה...
וסבא ממשיך לספר, שה' ביקש ממני שאני אקריב קרבן ואני אוכל אותו...
ואז בחצות הלילה... כשכולם ישנים... אז ה' פתאום יגיע והוא יעניש את פרעה ויוציא אותי ממצרים... ולכן!!! אסור לנו לישון הלילה... כי מי שישן יפסיד את יציאת מצרים... לכן עוד מעט כולנו נאכל קרבן פסח... ואז אח"כ ה' יוציא אותנו ממצרים... וסבא התחיל לספר את כל הניסים והעשר מכות שה' עשה לו במצרים... ואנחנו המבוגרים גם יושבים פעורי פה.
לא, זה לא דמגוגיה, זו האמת!!! "חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים".

רחצה, מוציא מצה, ו...

ואז... בשלב מסוים דוד יצחק פתאום סימן לסבא בשעון שצריך להזדרז...
וסבא התחיל לזרז עניינים... סיימנו את אמירת המגיד... ט'
הגיענו לכוס שני... מברכים את הברכה... אשר גאלנו וגאל את אבותינו...

^ט אצלנו בגלות... אצלנו ה'מגיד' תופס את המקום הנכבד והמרכזי ביותר... אנחנו מתעכבים עד כמה דקות לפני חצות... ואז אנחנו מהר מהר אוכלים אפיקומן בחפזון... ויש את האלו שעושים תנאי וממשיכים גם אחרי חצות... וכמובן שאז יש גם את התחרות המסורתית בין המשפחות מתי גמרתם ליל הסדר? בשתים בלילה...? אז יופי... אנחנו בשתים ורבע...
אבל בזמן שבית המקדש קיים הכל הרבה יותר ברור!!!
'מגיד', אמנם זה מאוד חשוב, וכולנו רוצים להעביר את סיפור יציאת מצרים לחוליה הבאה בשושלת הזהב של עם הנצח, אבל המצוה הזו מתוחמת בזמן, כי בלילה הזה יש כמה וכמה מצוות, וכל מצוה חולקת מקום לעצמה... צריך לאכול מצה דאורייתא, ומרור דאורייתא, והכי קרבן פסח שהוא מצות עשה שיש בה כרת!!! אז עם כל הרצון הטוב, ליל הסדר הוא לילה שמתוכנן בקפידא, אין דקה אחת מיותרת...

ואז מגיע הרגע הגדול!!! כעת אנחנו מתחילים עם מצוות היום... מצוות האכילה שמקדשות אותנו לכל השנה כולה... כולנו נטלנו ידיים לאכילה...

סבא בירך המוציא על לחם משנה - שתי מצות שלימות... ואח"כ אחז את הפרוסה של הלחם עוני, ובירך על אכילת מצה... כולנו זכינו לקיים מצות עשה של אכילת מצת מצווה... אכלנו כזית!!!

וכעת!!! החלה ההתרגשות הגדולה... בדקות הקרובות אנחנו ניגשים לאכול קרבן פסח.. (כל שנה בזמן הזה היינו אוכלים חגיגת י"ד ואז קרבן הפסח, אבל השנה מיד ניגשים לאכול את הפסח) האוירה נהייתה מחשמלת... סבא דפק על השולחן והודיע שיש כעת הפסקה של כמה דקות... מי שרוצה לצאת החוצה לאיזה עניין... שיצא עכשיו... כי בשעת אכילת הקרבן פסח אי אפשר לצאת...

כמו כן, מי שהסיח דעתו משמירת ידיו, שיחזור ויטול ידיים לאכילת קודש. חיים ומוטי הבני דודים קיבלו את התפקיד לספור את כל המנויים... לראות שכולם כולם נמצאים.. (כי אם משהו חסר... אז אי אפשר להיכנס באמצע...) ואחרי שכולם כולם התפקדו... וכולם נמצאים... סבא מינה את חיים ומוטי שיעמדו בשתי הכניסות, ויזכירו לכולם שמי שיוצא לא יכול יותר לחזור... וכמובן, להשגיח שמי שכבר יוצא... לא יצא עם בשר הפסח ביד כי זה פוסל...

סבא נתן עוד כמה הוראות... ולאחמ"כ הוא הסב על צד שמאלו, עצם את עיניו בדבקות עצומה... ולאט לאט הוא פשוט התנתק מאיתנו....

מצוות אכילת קרבן פסח בדחילו ורחימו...

דוד יצחק עומד באמצע, הוא רואה את כולם, יש לו גישה לכל אחד ואחד, והוא מתחיל לחתוך ולפרק את הבשר, כעת!!! בתור מנה ראשונה הוא מחלק לכל אחד כזית אחד בלבד של קרבן פסח!!! אחד ולא יותר!!! למה? עיין הערה?

^פ העניין הוא כך: לפעמים יש כל מיני טעויות בחישובים... ואמנם לפי הערכת משקל והתרשמות כללית הרי הרועה טוען שיש כאן בקרבן פסח הזה לכה"פ מאה כזיתים... כך שזה מספיק למשפחה של שלושים נפשות.. לכל אחד שלוש כזיתים בריווח... אבל

אף אחד לא ניגש, דוד יצחק ניגש ומגיע לכל אחד עד אליו ומחלק לו את הכזית שלו... דוד יצחק הגיש לסבא ביראת כבוד את הכזית הראשון... סבא בירך בהתלהבות עצומה: ברוך אתה ה' אלוקינו מלך העולם, אשר קדשנו במצוותיו וצונו על אכילת קרבן פסח...

שקט מלכותי... בני החורין כעת יושבים בהסיבה כדרך מלכים... ואוכלים בשר צלי... אכילה מכובדת... אכילה של בני מלך... ללא התנפלויות... ללא רעבתנויות... על השובע... לא מגררים עצמות... לא שוברים עצם...

ברגע שסיימו כולם את הכזית ראשון, כעת העסק מתחיל להשתחרר וכעת ניגשים לסיבוב נוסף... דוד יצחק כעת מחלק לכל אחד עוד מנה... דוד יצחק מחושבן היטב, לגברים המבוגרים הוא נותן את הבשר היותר קשה לאכילה, הוא

תכל'ס... כשמגיעים לשעת אמת... ואחרי שהוצאנו את כל האימורים... את הכליות ואת יותרת הכבד, וכבר הפשטנו את העור, וחתכנו את הכרעיים, והוצאנו את כל הפרש, ואת גיד הנשה ואת האליה, והזזנו את כל העצמות לצד... אחרי כל זה... כשמתחילים לחלק את הבשר לאכילה בשפע ובנדיבות... פתאום יש הפתעות, ואז מגלים קצת באיחור שכמות הבשר שנשארה היא הרבה פחות ממה שחשבנו... בקושי ארבעים כזיתים... והיו דברים מעולם, שנמנו על הפסח חמישים איש, ובסופו של דבר היה בקושי בקושי ארבעים וארבע כזיתים... **ואז נוצר מצב מאוד בעייתי!!!** כי אם זה אכן כך, אז מתברר שהששה אנשים האחרונים שנמנו על הקרבן פסח לא יצאו ידי חובת קרבן פסח!!! כי בשעה שהם נמנו כבר לא נשאר בשבילם כזית, מה עושים בכזה מקרה? אז יש כמה טכניקות מה אפשר בכל זאת לעשות ואכמ"ל.

אבל עכ"פ: בשביל זה, מומלץ דבר ראשון לעשות הערכת מצב, לוודא שיש לכולם כזית בשר!! בשביל לצאת ידי חובה!! ואז אפשר להתחיל לחלק בנדיבות... וכמובן שלפעמים לא רק בנדיבות, אלא גם להאיץ בהם שיאכלו כי לפעמים יש הפתעות לכיוון ההפוך, שמתברר שיש יותר מידי הרבה בשר... יותר ממה שחשבנו... בשביל שכל העסק הזה יתנהל כשורה, ולא כל אחד יקום מתי שרוצה ויקח כמה בשר שרוצה... בשביל זה צריך שלא יהיה 'קידרא דבי שותפי', ולכן מומלץ שיהיה אחד מבני חבורה, או ראש החבורה שהוא יהיה המנהיג והמווסת של חלוקת הצלי לפי תנאי המצב... אם יש יותר מידי אוכלים, אז תפקידו לדאוג שכולם כאחד יתגייסו להתאמץ ולאכול כדי להשלים, ואם יש פחות מידי בשר, כאן תפקידו לפקח ולדאוג שלא יאכלו כזית שני, עד שאחרון המנויים לא יקבל את הכזית הראשון... או שכן או שלא... לשיקול דעתך...

נותן להם את הסחוסים ואת הגידים, כן... סו"ס זה גם בשר, ואם זה ישאר לבסוף יש לזה פחות סיכוי להיאכל, לכן דוד יצחק קודם מוודא שזה נאכל.

כל אחד מבקש מדוד יצחק, כל אחד והבקשה שלו... דוד יצחק לוקח את הצלחת, ממלא לו את הצלחת בבשר צלי, ונותן לו...

נגמר סיבוב שני, ומתחילים סיבוב שלישי... דוד יצחק שוב ממלא צלחות לכל מאן דבעי... ואז... בשלב מסוים... דוד יצחק מתחיל להסתובב בין הציבור... נו... שויין... נשאר עוד שבע ק"מ בשר צלי, ועוד שלושת רבעי שעה חצות, אסור לנו שזה ישאר... נו... אני רוצה כבר לעבור לסיבוב הרביעי...

דוד יצחק מהלך כמו משגיח בין הסועדים... ואז הוא נעצר... שלוימי... שלוימי... תתעורר... עכשיו לא לישון!!! עכשיו צריך לאכול קרבן פסח...

כן... שלוימי הוא בחור בן עליה מופלג, והיום בצהרים הוא עשה סיום על מסכת פסחים, בלילות האחרונים הוא ישב כל לילה עד השעות הקטנות ולמד... ועכשיו... תחשוב שהוא כעת שוכב בהסיבה כבר למעלה משעה וחצי... כדרך מלכים... והוא כבר אכל קרוב לקילו בשר צלי... אז תנסה לדמיין מה קורה לבן אדם, שאכל כמות כזו נכבדת של בשר צלי, והוא עוד שוכב על כרית כמו בן חורין, ואל תשכח שיש מאחוריו כמה לילות טרוטי שינה, תשקלל את כל הנתונים האלו ביחד... אז מה הפלא שתוך כדי אכילת קרבן פסח הוא נרדם...

מתוקה שנת העוייבד... וכ"ש הוא בעצמו מתוק... וממש ממש במקרה, דוד יצחק הוא החברותא של שלוימי... דוד יצחק קרא לשלוימי בחיבה: שלוימי... מה... כבר שכחת את המשנה האחרונה בפסחים?? 'נתנממו יאכלו... נרדמו לא יאכלו...' כן... זו אחת מהמשימות המוטלות על דוד יצחק...

דוד יצחק לא נותן לאף אחד לישון... כי ברגע שכולם נרדמים הרי יש לזה דין כאילו נתפרקה החבורה, ואז אסור יותר להמשיך לאכול. ואסור לנו שזה יקרה... כי עדיין לא גמרנו... יש לנו עוד ארבע קילו בשר צלי שצריך לגמור... והשעה מתחילה להתאחר... ודוד יצחק מתחיל להאיץ בציבור. נו... מי רוצה עוד בשר?? מי שמשוגל להכניס עוד משהו לתוך הפה מרים יד ודוד יצחק מגיש לו.

עוד כמה דקות מגיע הרגע הגדול... "ויהי בחצי הלילה"

וברוך ה'... בשעה טובה אנחנו כבר אוחזים בכמה כזיתים האחרונים של בשר הצלי, דוד יצחק כבר רגוע... הוא כבר הפסיק להעיר את הציבור... כבר לא איכפת לו שירדמו... כן... בשלב מסוים כל הגברים איכשהו מתחילים לנמנם... עד שנכנסו ל'מצב שינה' לגמרי... סו"ס יושבים מסובים... כמו בני חורין אמיתיים... דשנים ושבעים משמחה של מצוה דקרבת פסח... וכמו שאצלנו... ליל הסדר נגמר בעיניים עצומות... ככה גם בזמן שביהמ"ק היה קיים... זהו... דוד יצחק כבר התחיל לארוז את השאריות...

כעת יש לדוד יצחק שתי מפיות!!! מפית אחת מהודרת וקטיפתית שכתוב עליה בכתב רקום: "משארותם צרורות בשמלותם על שכמם", זו המפית של הנותר... את כל השאריות שטעונות שריפה הוא יכניס למפית הזו והוא יצניע אותה עד מחרתיים... לבוקר של ט"ז בניסן שאז נקיים מצוות שריפת הנותר... אבל יש לו עוד מפית... שהיא המפית של הפסולת, וזו אומנות שלימה, לדעת מה פסולת שאפשר לזרוק לפח, ומה נקרא נותר שצריך להצניע לשריפה....

סבא התכבד לאכול את הכזית האחרון של קרבן פסח... סבא יושב ופניו בוערות כלפידים... הוא מכונס ומחשבותיו משוטטות אי שם... מחר נשמע איזה השגות נפלאות ובהירות התחדשו לו בשעה גדולה זו...

והנה!!! לפתע... פתאום נשמעת קול המולה... כסאות זזים... אנשים מדברים... תכונה... ר' יצחק מחיך!!! כן... הנה... כנראה שהגיע חצות... ברגע שהגיע חצות כולם בבת אחת קמים מההסיבה... כעת אפשר לפתוח מחיצות... החבורות החלוקות יכולות לחזור ולהיפגש... ולהתאחד... ואפילו לעשות זימון משותף...

זהו!!! חסל סידור פסח כהלכתו... מכאן ואילך אסור לאכול קרבן פסח...

הגיע הרגע הגדול!!! הגיעה שעת חפזון!!! כחצות הלילה אני יוצא בתוך מצרים... איזה רגעים גדולים... כל מה שעשינו עד עכשיו זה היה הכנה לרגעים

האלו... הקרבן פסח ודם מילה הוא בבחינת 'אתערותא דלתתא' לקראת הרגע הגדול... הרגע של חצות לילה... זהו... נגמר ה"ליל", וכעת מתחיל ה"לילה..."

ולא עברו חמש דקות... והמנגינה הקסומה של ה'הלל' החלה להישמע בכל ירושלים... הולכת וגוברת... "השיר יהיה לכם כליל התקדש חג, ושמחת לבב כהולך בחליל לבא אל הר ה' אל צור ישראל" (ישעיה ל') והקול רק הולך ומתעצם מרגע לרגע... כולם... כולם מסיימים לברך ברכת המזון, ומברכים על כוס רביעית, ואז עולים לגגות ומתחילים להגיד את ההלל... בכזו נעימות... בכזו השתפכות... נשמת כל חי... אשרי עין ראתה כל אלה...

כולם אמנם מתחילים הלל ביחד... אבל מהר מאוד כל אחד נכנס לעולם משלו... לנשמת כל חי משלו... הרגלים אמנם מטופפים על הריצפה... אבל הלב אי שם... נשאב ומשתוקק לאביו שבשמים...

במשך הלילה ניתן לראות בפינת הגג קבוצות קבוצות של יהודים שיושבים ומקשיבים לאחד התנאים שיושב ומספר יציאת מצרים עד סוף הלילה... יש כאלו שכבר עוסקים ב'הלכות הפסח', אבל יש כאלו שעדיין נעצרים שם בגג... הזמן אצלם עצר מלכת... הם אחוזי שרעפים ומתייחדים עם קונם בהשגות ששמורות לדורות אלו שביהמ"ק היה קיים... אשרי עין ראתה כל אלה...

הלא למשמע אוזן דאבה נפשנו...

מי יכול להבין לאיזה השגה זכה יהודי... שבשבוע האחרון הוא זכה ליטהר מכל טומאותיו, והוזה עליו מי החטאת... ובלילה האחרון זכה גופו להתקדש באכילת בשר קודש של צלי הפסח והוא כעת ניצב בתוככי ירושלים המקודשת ושכינה הקדושה בתוכנו... וענן המערכה מזדקר ועולה באישים וניחוחים...

מי יכול לתאר ולהבין ולנסות להשיג לאיזה 'מושכלות' בן תמותה כזה יכול לטפס באותו לילה... **וזאת למודעי:** המתבונן בחיבור זה יראה לאורך כל הדרך, שכל התיאורים וההמחשות, הכל ברובד הפרקטי, וההלכתי והמעשי למטה מי' טפחים, את זה ניתן לנו להמחיש, ואפילו נדרש מאיתנו ללמוד ולהתכונן.

אבל את ההשגה האמיתית, מה התחולל בלבו של יהודי שזכה למלאות כרסו
מקדשי שמים בקדושה ובטהרה... את זה לא ניתן להמחיש ולא להבין.
לא נותר לנו אלא לשורר בכמיהה ובהשתוקקות, **"ישועת ה' כהרף עין, לשנה
הבאה בירושלים", בשובי לירושלים....**

הגיע זמן ק"ש של שחרית... בוקר יו"ט ראשון דפסח

לילה גדול שכזה... אף אחד לא עצם עין בלילה זה... ליל שימורים... זה עדיין אוחז כבר כמה שעות בנשמת כל חי... וזה יושב עם ילדיו בפירת הגג ומספר להם בהתלהבות סיפור יציאת מצרים... בשלב מסוים הילדים הקטנים הניחו את הראש על אבא ונרדמו. אבל הילדים הקצת יותר גדולים ערניים ומקשיבים בפה פעור... בצד השני של הגג אתה יכול לראות קבוצה של תלמידי חכמים מתגודדים סביב אחד מהתנאים והוא משלב סיפור יצי"מ עם הלכות הפסח...

והיו מספרים ביציאת מצרים כל אותו הלילה... עד!!! שלפתע נשמעו שלוש תקיעות שניסרו בחלל האויר... הנה... הגיע עלות השחר... כעת נאלצים אנו להיפרד מהמצוה החביבה של סיפור יציאת מצרים, אבל נחמתנו היא, שבעוד דקות ספורות, יתחיל להפציע השחר... ויגיע הזמן 'משיראה את חבריו... בשיעור ד' אמות ויכירנו' ואז נזכה לקיים את מצוות זכירת יציאת מצרים, שהיא ממשיכה איתנו לכל השנה כולה... כן... לאורך השנה יש לנו שתי תזכורות יומיומיות קצרות, ל-מה שעסקנו בלילה הזה באריכות ובהרחבה...

יום טוב ראשון של פסח - קרבן ראיה, חגיגה

האיר פני כל המזרח עד שבחברון... והלכנו לבית המקדש לתפילת שחרית של יו"ט, עומס עצום!!! ולא הייתה קריאת הגבר מגעת עד שהייתה כל העזרה מלאה בישראל... זכינו והשתתפנו בעבודת תמיד של שחר... התפללנו שחרית של יו"ט וזכינו גם לשמוע את שיר הלויים 'בצאת ישראל ממצרים'. ואז נערך פייס מיוחד בין כל משמרות הכהונה למוסף של חג הפסח... וכעת דבר ראשון ניגשים להקריב שער החטאת של מוסף, שמכפר על טומאת

מקדש וקדשיו שאין להם ידיעה לא בתחילה ולא בסוף... ברגע שהתחילו לשחוט... אנחנו פה בעזרת ישראל התחלנו להתפלל תפילת מוסף של פסח, אנא ה'... תקבל ברחמים וברצון את העבודה שלנו... אני הוספתי באלם קול: אנא ה', אם חלילה וחס אנחנו טמאים בטומאת מת, ואנחנו לא יודעים, אז אנא ממך, ששעיר זה יכפר על טומאתנו, ותקבל ברחמים וברצון את הקרבן פסח שהקרבנו לפניך, למרות שהיינו טמאים...

לאחמ"כ הקריבו שני פרים ואיל אחד ושבעת כבשים עולות... ואנחנו תוך כדי אמרנו את ההלל השלם של יו"ט של פסח...

ואז התחילו להכניס בזה אחר זה רבבות רבבות של צאן כבשים, עיזים, פרים, להקריב קרבן ראיה וחגיגה!!!

מפאת קוצר היריעה, לא ניכנס כעת לפרטי ההקרבה... מה שכן... כל אחד מאיתנו, הבנים, צריך להקריב עולת ראיה פרטית משלו!! **כל אחד!!** השאלה היא: איזה? איזה עולת ראיה?

בזה אין שיעור... כן... מי לא מכיר את המשנה שאנו אומרים מידי יום: "אלו דברים שאין להם שיעור הפאה **והראיין**", כלומר: אפשר להקריב כמה שרוצים. אבל גם מה שרוצים... העיקר שיהיה עולה והיה משום חובת ראיה בעזרה...

אז ככה: סבא שלנו, שהוא עובד ה' גדול, וגם יש לו את האפשרויות... הוא לא מוותר... וכשהוא מביא עולת ראיה, הוא לא מסתפק בפחות מפר בן שלוש שנים!!! כן... הוא מביא פר גדול, וסומך עליו בכל כוחו, ושוחטים אותו, ועשרים וארבע כהנים מקטירים אותו... זה העולת ראיה של סבא!!! אבל אבא שלנו? אין לו תקציב לשור גדול... אז הוא מביא איל או כבש... לפי העניין... ואילו אנחנו?? אנחנו הצעירים, בני השלוש עשרה עד גיל עשרים... מה אנחנו מקריבים? אז אנחנו נאלצים להסתפק בעולת העוף... רק חז"ל עשו שיעור מינימלי, שזה יהיה בעלות של לא פחות ממעה כסף...

ואכן הלכתי אצל הממונה וקניתי גוזל של בן יונה, והקדשתי אותו לשם עולת ראייה... אמנם לסמוך?! לא זכיתי לסמוך... כי אין סמיכה בעוף, אבל העיקר שיש לי את הזכות להיראות לפני ה' בקרבן... הגשתי את ה'פרידה' בחיל ורעדה לכהן ואמרתי לו: תקריב לי אותה לעולה!!! הכהן עלה בזריזות עצומה לראש המזבח ופנה לשמאלו ומלק אותו ממול ערפו והפריד את הראש מהגוף, ומיצה אותו על קיר היסוד של המזבח, ואני עמדתי מהצד והבטתי במעשיו בהתבוננות, הרהרתי בתשובה, וקבלתי על עצמי להשתדל להקריב את כל כולי לגבוה, לעבודת ה', הכהן הסיר בזריזות את מוראתו ונוצתו של הבן יונה וזרק אותה לבית הדשן (הממוקם במרחק של כ"ח אמה), ואת שאר הגוף זרק והקטיר ע"ג המזבח... זהו!!! עברו דקות ספורות וכבר זכיתי להקריב עולת ראייה...

אבל!!! יש לציין שקצת חבל לי... סו"ס הפסדתי סמיכה, כי בעוף הרי אין סמיכה, ובאמת אחי הגדול שלימי שהוא עובד ה' גדול, כבר חצי שנה חוסך כמה מאות שקלים, רק בשביל לזכות להקריב עולת ראייה בהמה ולא רק עולת העוף... ואכן... ברגעים אלו אני רואה בזוית עיני עומד בצפון וסומך עליו בכל כוחו ובוכה... הוא מתוודה על הרהורי עבירה ועל עשה ועל הניתק לעשה...

אינני יודע על מה יש לו להתוודות... על מה? על שטייגן של זמן חורף שלם ברציפות, מתוך הקפדה על אכילת חולין בטהרה? על מה הוא מתוודה? אני מקנא בו, אולי עד שבועות הקרוב גם אני אוחז שם, במדרגה שלו. עכ"פ סיימנו כולנו להקריב עולת ראייה, כל אחד והעולה שלו, סבא עם הפר שלו, ואבא עם האיל שלו, שלימי עם הכבש שלו, ואני עם אקלינע עוף...

כעת ניגשים להקריב שלמי חגיגה של חג הפסח.

כעת, ברגעים אלו יש התרגשות גדולה מאוד מאוד... מה קרה???

לראשונה בחג הזה, סבתא ואמא וכל הבנות הגיעו כעת לראשונה לבית המקדש... עד היום רק אנחנו הלכנו למקדש... כל היום אנחנו הולכים וחוזרים... כמה פעמים ביום... אבל הם??? הם נשארו מרחוק!!! הם נשארו באכסניה, והיא

ניזונות רק מהסיפורים שלנו... או משירת הלויים שמגיעה לאזנם... עד כה הם בעצמם לא דרכו בבית המקדש!!!

אבל ברגע שמגיע קרבן חגיגה? ?? כאן היות ויש דין בסמיכה שכל השותפים בקרבן יכולים לבא ולסמוך... אז היות וגם הם חייבות לאכול בשר חגיגה, אז גם הם יכולות להגיע למקדש ע"מ לסמוך על הקרבן.. (אגב: בקרבן פסח יש מיעוט מיוחד שאין סמיכה בכלל... זה לשואלים איפה כל זה בקרבן פסח...).

וזה הרגע הגדול ביותר בשבילם בחג!!! כן... אני מבין אותם... כי אפילו הקרבן פסח... סו"ס הוא מגיע אליהם עד הבית לאכול... ואילו את מעמד ההקרבה בבית המקדש רק אנחנו הגברים חווים. ואילו כאן? היא בעצמה זוכה להיכנס סו"ס לביהמ"ק ולעמוד לפני ה' ולסמוך על החגיגה ולומר שבח והודאה.

בשביל הווייברערס אלו הם הרגעים המרגשים ביותר בחג... כבר חודשים לפני כן הם מדברות על המעמד הזה... וכולם מגיעות... ומתעקשות לסמוך... אף אחת לא מוותרת על המעמד המרגש הזה... (שישאר בינינו... הם לא באמת חייבות בסמיכה, חז"ל הורו כך בעיקר בשביל לעשות נחת רוח לנשים, ואוהו, איזה נחת רוח זה עושה להם) ואל תשכח שבשעת הסמיכה צריך לומר משהו... ומה? מה צריך להגיד? אז לא תאמין... אין איזשהו נוסח מוגדר שצריך לומר... אלא מאי?? ?? צריך פשוט להגיד שבח והודאה לה'... כל אחד לפי המיית לבו...

אוהו... אתה מבין לבד שכאן נכנסת לדלת פתוחה... איזו אמא יכולה לוותר על ההזדמנות הנשגבה... לעמוד בבית המקדש ולסמוך על הקרבן ולספר לה' על כל הטובות והחסדים שהוא עשה איתנו רק בחורף האחרון...

רק שתבין: אמא שלנו כבר כמה חודשים מתכוננת לרגע הגדול הזה... יש לה פנקס הודאה, וכל כמה ימים היא רושמת עוד משהו... והיא מודיעה בדרמטיות: גם את זה אני אגיד תודה לה' כשאעמוד שם ואסמוך על הקרבן...

זה נהיה כבר מושג בבית שלנו... לאמא שלנו הרי יש המון מה 'לספר' לה' ולהודות לו על כל הטובות והחסדים... אבל אחרי הכל... היא מבינה שהיא לא יכולה לעמוד שם בסמיכה על הקרבן יותר מכמה דקות... **אז מוכרחים לסנן...**

מוכרחים לברור את הנקודות הכי הכי מיוחדות... ולסכם בכמה משפטים קצרים את כל המכלול של ההודאה לה' מכל החצי שנה האחרונה... ממילא אצלנו בבית זה כבר נהיה סוג של אומדן...

נניח... כשיענקי תפס את עצמו לידיים בחורף האחרון והתחיל ללמוד ברצינות, אז אמא רצתה להמחיש לו עד כמה זה חשוב לה, אז אמרה לו בעיניים נוצצות: שתדע לך, שזה התודה הראשונה שאני אגיד לקב"ה כשאני אסמוך על הקרבן, ואז הוא הבין!!! כן... כנראה שזה באמת הכי חשוב לאמא....

עכ"פ, כולם, כל המשפחה המורחבת... כבר עומדים מוכנים, אנחנו בתוך העזרה, ואילו הנשים עומדות כעת בשער המזרח (כשיגיע זמנם לסמוך, כל אחת תיכנס לפי התור לצורך הסמיכה בעזרה... ואח"כ תצא...).

סבא כבר הקדיש את ארבעת הכבשים לחגיגה, וכעת כל אחד מבני המשפחה מוזמן לבא ולסמוך בכל כוחו על הכבש ולומר תודה לה', אנחנו הגברים הגענו בזה אחר זה וסמכנו... ולאחמ"כ התחילו הנשים לסמוך....

ואז סבתא נכנסה... ואז התחילו הדמעות... סבא עומד מהצד וגם הוא מחה דמעה... כן... כולנו יודעים על מה סבתא מדברת עם הקב"ה... את כל החוויות הפנים משפחתיות שעברנו יחד רק בחצי שנה האחרונה... על השבר באגן שפתאום התאחה במהירות... על הנין שניצל ברגע האחרון מדלקת קרום המוח... ועל הנכד שזכה סו"ס לחבוק בן לאחר כמה שנים... וסבתא בוכה וכולם נשאבים איתה "על ניסך שבכל יום עמנו ועל נפלאותיך וטובותיך שבכל עת".

והפעם היא מאריכה במיוחד, ואף אחד לא מעיז לזרז אותה...

זה מעמד גדול... גדול מידי בשביל לעצור אותו באיבו...

והנה... סבתא סיימה... ואז הגיע תורה של אמא... אוהו... לאמא גם יש הרבה מה 'לספר' לקב"ה... ואמא גם 'לקחה את הזמן שלה'..

וסבא פתאום התחיל להילחץ... סבא פתאום קלט שעוד חצי שעה מתחיל תמיד של בין הערביים... ועד אז אנחנו חייבים להספיק להקריב את החגיגה... ותחשוב שיש לנו עוד ארבע חגיגות, ואנחנו עוד לפני הראשונה... מה יהיה פה?

אמא סיימה... ואז הגיעה תורה של דודה רוחמה... היא רק הניחה את ידיה ע"ג הכבש וכולם התחילו לבכות... כן... החצי שנה האחרונה הייתה לא פשוטה בכלל אצל דודה רוחמה... זה התחיל עם הבדיקות דם המדאיות, והמשיך בהסתבכות שבניסים למעלה מדרך הטבע... הכל עבר והכל מאחורינו... וכעת... כעת כל רגשות ההודאה מתנקזות בבת אחת לרגעים הגדולים האלו...

וסבא כבר לחוץ ממש... אי אפשר... חייבים להתקדם... בקצב הזה אני אספיק להקריב רק חגיגה אחת... ואז מה יהיה? הרי צריך להקריב את ארבעת החגיגות האלו ביחד...??? רק ככה כולם מקבלים שם של חגיגה...

ואז דוד יצחק ניגש לסבא ולחש לו משהו באוזן... סבא היה נראה מופתע לרגע... ואז הוא לפתע נרגע... **מה התברר???** שבשנה האחרונה יצאה הלכה חדשה מלשכת הגזית, שאם אדם רצה להקריב כמה קרבנות, בתור חגיגה, ובאמצע הגיע תמיד של בין הערביים והפסיק אותנו... זה בסדר... אפשר להמשיך למחרת וזה גם נחשב חגיגה... (ההפסק של לילה לא נחשב הפסק...).

תכל'ס... בקושי הספיקו כל האמהות לסמוך על החגיגה... וכבר ראינו שמתחילים להתארגן לקראת תמיד של בין הערביים... כבר ראינו מרחוק שני כהנים מתקרבים עם שני גזירי עצים של תמיד בין הערביים... סבא מהר מהר שחט... הכהן קיבל את הדם וזרק שתי מתנות שהם ארבע... לא עברו ארבע דקות ושחטו את תמיד בין הערביים...

נשארנו עם עוד שלוש חגיגות שיחכו למחר... דווקא זה טוב מאוד... זה ממש מסתדר לנו.. (הרווחנו בשר שלמים לעוד יום נוסף בחג הפסח).

כעת יצאנו מבית המקדש כל המשפחה כולה... אנשים נשים וטף... העיניים עדיין דומעות... כולם מרוגשים מגודל המעמד של הסמיכה וההודאה לה'... וסבא הופיע עם גופו של כבש... והגענו כלנו לבית האכסניה...

השולחנות כבר ערוכים... נטלנו ידיים... אכלנו מצות... סלט של מעשר שני... תפו"א של מעשר שני... וגם יין... תנחש ממה? גם לקוח בכסף מעשר שני... הכל

מעשר שני!!! בטח... עוד שלושה ימים ביעור... חייבים לגמור את כל מעות
מעשר שני... לבנתיים אמא נכנסה למטבח והתחילה לבשל את הבשר...
תוך חצי שעה היה כבר בשר שלמים... אין שמחה אלא בבשר שלמים...
אמנם הפעם יש לנו בשר קצת מצומצם... סו"ס התכנית המקורית היא
לשחוט ארבעה כבשים... אבל לא נורא... הם מחכים לנו למחר...
סבא נעמד והודיע ברשמיות: שכל הנשים המאוכזבות שלא הספיקו לסמוך
על הקרבן היום, אין מה להתאכזב, מחר מיד בבוקר, אנחנו שוב נופיע שם
ונמשיך להקריב את שלושת החגיגות הנוספות...
וכעת כל אחד בתורו נעמד וסיפר לפרטי פרטים את כל חסדי ה' שעשה
איתנו רק בחורף האחרון... אשרי העם שככה לו, אשרי העם שה' אלוקיו...

מוצאי יום טוב ראשון של פסח. ליל קצירת העומר

יצאנו יחד עם אבא להתפלל תפילת מעריב של מוצאי יו"ט ראשון של פסח... אבל מה אתם חושבים??? שזהו??? כעת מתחיל שגרת חול המועד???

איפה... הערב הזה של מוצאי יו"ט ראשון של פסח, הוא לילה שחולק רשות לעצמו!!! **הלילה הזה הוא ליל קצירת העומר!!!**

התפללנו מעריב... אבא האריך בתפילה... כן... ליל קצירת העומר זה לילה מאוד גדול... זה הלילה שבו מתחילים לטפס בסולם עבודת ה' ובתיקון המידות... ומסיימים אותה בחג השבועות... כן... זה מתחיל בקרבן העומר, ומאז מתחילה ספירה של מ"ט ימים, שמסתיימת בחג השבועות...

בלילה הזה הייתה ישועה גדולה לגדעון במלחמת מדין, ביום הזה הרכיבו את מרדכי על הסוס וקראו לפניו ככה יעשה... ביום הזה הייתה סעודת אסתר, וביום הזה תלו את המן...

אבא סיים תפילת מעריב... ו... והלכנו לבית המקדש!!! מה יש???

ממש בדקות הקרובות... עתידה לצאת מכאן תהלוכה חגיגית שכולנו נלווה את שלוחי בית דין לקצירת העומר, התהלוכה תעבור בכביש 'דרך חברון...' בדרכה לשדה השעורים של הלשכה שנמצאת באזור בית לחם.. ('והמה באו בית לחם בתחילת קציר שעורים...').

ואכן רבבות אלפי ישראל כבר עומדים בבגדי חג... מוכנים לצאת וללוות את שלוחי בית דין למצוה החביבה של קצירת העומר.. (מצוה שדוחה שבת...).

ואכן... לפתע נשמעה תזמורת... והנה אנו רואים שלושה גזברים אוחזים שלוש קופות מעוטרות ומקושטות לחבב את המצוה... יש גם מישהו שמחזיק שלושה מגלות... גם הם מקושטות ומעוטרות לעשות עסק ממצוה חביבה זו.

אז באמת זכינו, ועברנו סמוך לעיר בית לחם... 'ותהום כל העיר...' כן... ביום הזה בדיוק לפני אלפי שנה, הגיעה לכאן נעמי ושתי כלותיה, וכאן יצא החוטר הראשון למלכות בית דוד... בשדות האלו נסגר השידוך הקדוש ביותר בעולם... השידוך של בועז ורות... כאן... בגורן השעורים של שדות בית לחם... הגענו לשדה ההקדש... נעמדנו לצידה בחרדת קודש... כן... זו השדה היחידה שנשמרת ונעבדת אפילו בשנת השמיטה... ראינו את הכריכות מוכנות כבר מערב יום טוב במחובר לקרקע.

ואז נשמעה ד' השאלות וההכרזות המוכרות לנו מהמשנה ואפילו מהגן...

בא השמש? אומרים לו הן, בא השמש? הן, בא השמש? הן.

מגל זו? הן, מגל זו? הן, קופה זו? הן, קופה זו? הן, אקצור? קצור...

ואז הם קצרו שלוש קופות של שלוש סאין, ובעזה"ש יוצאו מזה בסה"כ עשרון אחד שמנופה ב"ג נפה (זו כמות הניפוי הכי גדולה שמצינו אותה רק פעם אחת בשנה, בגלל שבשעורים יש הכי הרבה סובין... שתי הלחם ב"ב נפה, ולחם הפנים ב"א נפה).

כעת חוזרים שוב לירושלים...

בשעה 11.00 בלילה... המונים המונים עומדים בכניסה לירושלים... מחכים בכליין עיניים לתהלכה החוזרת... איזה שירה... איזה התלהבות...

ומה השיר הכי בולט? "כה אמר ה' זכרתי לך חסד נעוריך אהבת כלולתיך, לכתך אחרי במדבר בארץ לא זרועה..." תנחש מה מיוחד דווקא בשיר הזה??

כי תנחש מה הוא הפסוק הבא אחריו? פסוק שאנו פחות מכירים... 'קודש ישראל לה', ראשית תבואתו, כל אוכליו יאשמו, רעה תבא עליהם נאום ה'...
(ירמיה ב') ורש"י במקום מבאר: **'כראשית קציר לפני העומר שאסור באכילה והאוכלו מתחייב, כן כל אוכליו יאשמו',** לא תאמין, אבל בפסוקים מרטיטים אלו! בזה מתחיל ירמיהו את נבואות הפורענות... זה הפתיח!!! זו הכותרת!

התהלכה הלכה והתקרבה לבית המקדש... ושלוחי בית דין מניחים את הקופות בעזרה... ומיד מתחילים במלאכת ההכשרה...

השעה 12.00 בלילה... כעת בתוך העזרה חובטים את השלוש סאין שעורים, שלוש מאות שיפה וחמש מאות בעיטה, זורין, בוררים, ומהבהבין אותו באבוב מנוקב, כדי לקיים מצות 'אביב קלוי באש גרש כרמל'.

ואז שוטחין את השעורים הקלויים בעזרה שיתייבשו במשך הלילה...

ואח"כ בשעות הקטנה הלילה לוקחים את השעורים ומכניסים אותם בריחיים של גרוסות, וטוחנים אותם טחינה גסה, ואח"כ מנפים אותם בי"ג נפה, עד שמוציאים עשרון אחד מנופה ומבורר, והשאר נפדה ונשאר חולין, וחייב בחלה ופטור מן המעשרות (כי בשעת גמר מלאכה הוא עדיין היה ברשות הקדש).

כעת כולנו חוזרים הבייתה והולכים לישון... מחר יש עוד יום...

עוד יום מלא וגדוש במצוות החביבות של הרגל...

בוקר, יום ראשון של חוה"מ פסח

עלות השחר... לפתע קול אדיר ומתוק מנסר ומפר את השקט הירושלמי... קולו של גביני כרוז: **"עמדו כהנים לעבודתכם ולוויים לשירותכם וישראל למעמדם"**, כולנו התעוררנו בזריזות... נטילת ידיים שחרית ככהן המקדש ידו מן הכיור... מתארגנים ללכת מהר מהר להר הבית...

אין אחד שנשאר במיטה... עוד פחות משעה מניפים את העומר... כולם מתארגנים בזריזות... לא עברו חמש דקות וקול תרועת חצוצרות נשמעה... כעת נפתחים שערי העזרה!!! אוי אוי... צריך להזדרז...

עוד דקות ספורות נפתחים שערי ההיכל ושוחטים את התמיד... כעת מסתמא עדיין אוחזים באמצע ביקור הטלה ובפייס ראשון ושני... אנחנו עדיין יכולים להספיק... הנה... ברוך ה' הגענו....

מאות אלפים כבר עומדים בהר הבית... כל אלו שלא סיימו להקריב את הקרבנות ראייה וחגיגה שלהם הגיעו להקריב אותם מיד אחר התמיד של שחר... אבל דווקא אבא שלנו לא הביא איתו את ההשלמה של החגיגה... תנחש למה? כי העבויידה וההשגה של תנופת העומר והקטרתו זה תופס מקום כ"כ גדול בהכנה אצל אבא וסבא... שהם קודם צריכים להתרכז בזה... אח"כ נתקדם לשלב הבא...

והנה... כעת נפתח שער הגדול, ומתחיל שחיטת התמיד, העוילים התחילו באמירת פסוקי דזמרה, ובברכות קריאת שמע... שמע ישראל... ויציב ונכון... מגיעים לתהלות לא-ל עליון... **כאן נעצרים!!!**

כעת רבבות אלפי ישראל עומדים ומביטים על הנברשת של זהב שעשתה הילני המלכה שהיא ניצבת בפתחו של אולם בגובה עצום... ברגע שנראה שהנברשת נוצצת ומסנוורת מהשמש... נדע שכעת הגיע נץ החמה...

והנה... לפתע הנברשת סנוורה... ובאותו רגע המנין הגדול בתבל אמרו כולם כאיש אחד: צור ישראל קומה בעזרת ישראל... ברוך אתה ה' גאל ישראל...

ש... ש... דממה!!! רבבות אלפי ישראל מתייחדים עם קונם בבית חיינו...

ולפתע!!! באמצע!!! באמצע שמונה עשרה... קול אדיר קטע את התפילה...
קול המגרפה נשמע בין האולם והמזבח... ו... ומה אתה חושב?? ?

שהקול הזה הפריע לנו בתפילה. **בדיוק ההיפך!!!** ברגע שהקול הזה נשמע...
כולם התחילו להתפלל בייתר דבקות... כי הקול הזה אומר, שברגעים אלו נכנס
הכהן להקטיר קטורת של שחר... שזה רגע היחוד הגדול ביותר... הקטירו
קטורת, הטיבו את הנרות, איברים, מנחה, חביתין...

והגיע עת ניסוך היין!!! יום ט"ז בניסן זה יום מיוחד!!! בפסח יש כל יום שיר
של יום אחר... וביום ט"ז יש שיר של יום הכי ארוך, זה פרק ע"ח בתהילים, וא"כ
שירת הלוויים ביום הזה היא אחד מהמארשים היותר ארוכים בדוכן... מדובר
במזמור שחיברו אסף ברוך הקודש על כל הניסים והטובות שהקב"ה עשה
לישראל מצד אחד, ומצד שני: את כל החטאים והכפיות טובה שישראל גמלו
איתו... והלוויים משוררים את זה בכזו נעימות נפלאה... בניסים והנפלאות הם
מגביהים את הקול... ואח"כ בחטאים של עם ישראל הם מנמיכים את הקול...
ואז כשמגיעים לפסוקי המוסר לפתע אלפי לוויים פוצחים בקול אדיר
כשמקהלה של מאות פרחי לווייה הנקראים 'צוערי הלוויים' מצטרפים אליהם
בנעימות עם המון רגש... עין לא נשארת יבישה...

ובכן: זכינו להשתתף במעמד תמיד של שחר, וגם בשיר של יום המיוחד לט"ז
בניסן... ואז התחילה עבודת קרבן מוסף של חג הפסח.

בחג הפסח לשם שינוי, קרבנות המוסף הם אחידים, כל יום שעיר חטאת,
ושני פרים איל אחד שבעת כבשים עולות, ולכן, היות והקרבנות לא משתנים,
אז גם אנחנו אומרים רק ביום הראשון הלל, ומכאן ואילך לא אומרים (חוץ ממה
שאנחנו נוהגים לומר חצי הלל... שזה רק מנהג ישראל ולא מדינא).

תנופת העומר, הגשתו, והקטרתו.

לאחר קרבנות המוסף, הגיע עת מנחת העומר!!!

כעת מגיע הכהן שזכה בהנפה, מקדש את העשרון במידת עשרון שבמקדש, ובולל אותו בלוג שמן, ונותן עליו קומץ לבונה, ומוליך אותו למזרח המזבח... כן... התנופה כשרה במזרח... ובזכות זה גם אנחנו הישראלים נוכל לזכות לראות את התנופה... וכעת מוליך ומביא מעלה ומוריד...

ברגעים אלו עומדים רבבות חקלאים ומתפללים בדמעה... כן... בפסח נידונים על התבואה, "אמר הקב"ה הביאו לפני עומר בפסח כדי שתתברך לכם תבואה שבשדות..." החקלאים האלו אמנם עומדים כאן במקדש... אבל הם יודעים שמחכה להם שדה תבואה שבשבעות הקרובים היא עומדת לקצירה... וצריך הרבה רחמי שמים שתתברך התבואה... ברגעים אלו כל אחד עושה את החשבון נפש האישי שלו... האם כבר התחלתי ללמוד את הלכות לקט שכחה ופאה ואת דיני תרומות ומעשרות וכל שאר הדינים המצויים בשעת הקציר...

אגב: אחת מהעבודות התלויות בלב שיש בקרבן העומר, להקריב מתוך נדבת לב!!! סו"ס מנחת העומר באה להתיר לנו את החדש... כן... בשוקי ירושלים כבר מחכים ככילין עיניים למכור תבואה חדשה... אבל יש להם מחסום!!! מחסום ששמו "קרבן העומר" שעד שלא מקריבים אותו אסור לאכול חדש, אז נו... שיקריבו כבר... יוצא א"כ שיש לנו נטיה בלב להקריב את העומר בשביל עצמנו... בשביל להתיר לנו... לכן יש דין מיוחד בעומר: "לרצונכם"!!! 'אם אתם מביאים אותה לרצון, מעלה אני עליהם כאילו נדבה הבאתם אותה, ואם לאו, מעלה אני עליכם כאילו לא הבאתם אותה אלא לצורך עצמכם' (תו"כ ויקרא...).

עכ"פ הכהן השלים את התנופה, וכעת הוא מקיים מצוות 'הגשה', הוא לוקח את מנחת העומר ומגיש אותה, ומניחה כנגד חודה של קרן מערבית דרומית, לאחר ההגשה... כן... אתה אולי לא מבין מה ההתרגשות הגדולה... אבל רק שתדע: שזו המנחה היחידה שיש לה גם תנופה וגם הגשה!!! (פרטים נוספים במסכת מנחות פ"ה) ואז הוא קומץ את המנחה!!!

כן... זו הקמיצה הידועה... אותה קמיצה שמרדכי היהודי לימד את אותם פרחי כהונה ביום השלישי לתעניתם, ואז הגיע המן הרשע, והוא יצא בהתפעלות, שהגיע קומץ שעורים שלכם, ודחה עשרת אלפים ככר כסף שלי.

כן... כולנו עומדים כעת בחרדת קודש מול קומץ קטן קטן... של מה? של זהב??? לא! של שעורים... וכל כלל ישראל עוצר את נשימתו מול הקומץ הקטן הזה שעולה כעת בראש המזבח... והנה הכהן כעת זורק את הקומץ הקטן הזה ע"ג המערכה... והקומץ הקטן הזה מכפר על כל כלל ישראל... ומתיר לנו את החדש... כל אחד מישראל עומד כעת מכונס במחשבותיו, זה הזמן להתחזק וללמוד להעריך כל מעשה הכי קטן... כל קומץ של התחזקות... מתוך הבנה והכרה שאחד המרבה ואחד הממעיט, ובלבד שיכוין לבו לשמים...

ברגע שהקומץ הוקטר... כעת השיריים הותרו לאכילה... וכעת מתחיל מעמד חלוקת השיריים לכהנים... אוהו... זה לא פשוט!!! זו מנחת הציבור הכי הכי קטנה שיש... בסה"כ עשרון שעורים שאמור להתחלק מול כל הכהנים ועוד כל המשמרות שוות בו (כי זה קרבן שייך לרגל).

וכאן מתחיל הניסיון המוכר... מצד אחד: אין כהן שלא היה רוצה לזכות לזכות במנחת העומר. ומצד שני: אתה מבין לבד שבשביל לזכות צריך לדחוף... אוהו לדחוף... אז הצנועים מושכים את ידם. אלו שבאמת מחפשים לעשות מה שצריך... משתדלים להתגבר על התשוקה הגדולה ומחפשים לעצמם מצוות אחרות... סו"ס לדחוף זה לא התנהגות... בפרט לא בבית המלך... אבל אחרי הכל זה ניסיון לא קל... טוב... את הניסיון נשאיר לאחינו הכהנים... מה שבטוח: יש שם הרבה דחיפות... ואת הדחיפות ראינו...
כעת מקריבים את העולה הבאה עם העומר...

יוצאים מהקדש למעמד שריפת הנותר...

ואז אבא סימן לנו... ש... שיוצאים... השעה 10.00 בבוקר... לאבא חשוב קודם כל להשלים חוב מאתמול ורק את נתפנה... תנחש איזה חוב???
מצוות שריפת הנותר!!! כעת נחזור הבייתה ונשרוף את הנותר... את הנותר של קרבן פסח... וגם את הנותר של חגיגת י"ד...

אנחנו רק יוצאים מהעזרה... ואז ריח חזק של שריפה מקדם את פנינו...
יצאנו מהר הבית... ואנחנו רואים מלא מלא שריפות... צמוד לחומת הבית יש
ערימות של קרשים, וגזברים ופקידים עומדים... ואנשים לוקחים עצים... ומלא
מלא שריפות לצידי חומת הר הבית....

אנחנו לא הבנו מה זה... אבא... מה זה? ? למה כולם הגיעו לכאן לשרוף? ?

אבל אבא משום מה החליט "לשמור על העיניים...", הוא לא רצה להתעכב
איתנו... בואו... בואו נתרחק מכאן... אח"כ אני אסביר לכם...

כשהתרחקנו מהר הבית... אבא נעצר והסביר לנו: תבינו: ברוך ה', זכינו ו"חסל
סידור פסח כהלכתו ככל משפטו וחוקתו"!!! אתם זוכרים כמה אני ודוד יצחק
היינו לחוצים אתמול, שהכל ילך כשורה, והקרבת פסח לא יפסל.

אז זהו!!! שתדעו לכם, שזה לא פשוט, וזה לא מובן מאלי, ויש הרבה יהודים
שלא זכו לשיר בסוף ליל הסדר "חסל... ככל משפטו וחוקתו", כל אחד והסיפור
שלו... קרבן פסח זה משהו שנפסל ונטמא מאוד בקלות... וכל מי שלא לוקח את
העניינים מאוד ברצינות אז הקרבן פסח עלול להיפסל בלי מאמץ... אז יש בתים
שהקרבן פסח נפסל לקראת סוף האכילה, נו... זה עוד הסיפור קל... אבל יש בתים
לא עלינו, שהקרבן פסח נפסל שלם!!! עוד לפני שהתחילו לאכול אותו!!! וזה
ממש ממש לא נעים וזה בדרך כלל מראה על חוסר רצינות...

וחכמים רצו לקנוס ולבייש את האנשים הלא זהירים האלו... כדי שפעם
הבאה הם יזהרו יותר ולכן הם תיקנו: שמי **שרוב** הקרבן פסח שלו נטמא (ולא
מיעוט), הרי הוא צריך לשרוף אותו דווקא בפתח הר הבית... והעצים הם על
חשבון עצי המערכה... לכן... אם שמתם לב... עומדים שם גזברים ומחלקים
עצים למי שמבקש... **וזה מאוד מאוד לא נעים!!!**

יענקי הקטן הקשיב לאבא ברוב קשב... ופתאום הוא אמר: כן... נכון אבא...
אני באמת ראיתי שם מישהו מוכר מהעיר שלנו שניגש לגזבר... ראיתי את.....

אבא היסה את יענקי והשתיק אותו... ש... ש... שקט... אל תגיד לי!!! אני
לא רוצה לשמוע!!! אני לא רוצה לדעת למי זה קרה... בשביל זה התרחקתי

משם!!! **בדיוק בשביל זה!!!** נכון שחז"ל תקנו את זה בשביל לבייש אותם... אבל לא תקנו שאני צריך להסתכל להם בתוך העיניים ולהלבין את פניהם... אבל!!! המשיך אבא בהסתייגות ואמר: למרות כן, לא כל מי ששורף שם את הנותר, זה אומר שהקרבן פסח שלו נפסל... לא!!! יש פה עוד משהו...

כל האורחים... וכל האכסנאים שהגיעו לירושלים... שכעת צריכים לשרוף את הנותר... והרי בשביל לשרוף צריך עצים... ומאיפה יש לנו עצים? אז יש להם בונוס מיוחד, ולשכת העצים מממנת להם עצים מעצי המערכה בשביל לשרוף את הנותר... ולכן: כל האנשים שראיתם... שעומדים שם ושורפים את הנותר... זה אחד מהשתים... או אנשים שנעבאך... רוב הקרבן פסח שלהם נפסל או נשרף... או אכסנאים כמונו... שהקרבן לא נפסל!!! רק פשוט אין להם עצים לשרוף... אז יש להם רשות להגיע להר הבית ולבקש עצים בשביל לשרוף... אבל!!! לשרוף כאן... במקום... צמוד להר הבית... ולא לקחת הבייתה... כי ברגע שמשתמשים בעצים של המערכה, זה הקדש!!! ולו יצויר שלקחת עצים, וגמרת לשרוף... ועדיין נשארו לך עצים... אם תשתמש בהם למשהו אחר, עברת על מעילה, לכן השימוש בהם מותר רק בצורה מבוקרת, בחומת הר הבית, בנוכחות הגזברים, שאם גמרת לשרוף, ונשארו עצים, הם לוקחים אותם, שלא יהיה תקלה.

סיים אבא ואמר: עכ"פ, אנחנו ב"ה הסתדרנו, אני בקשתי במיוחד מיוחדן האחין שלנו שלומד בירושלים, שיאסוף בשבילי קרשים מיוחדים בשביל שריפת הנותר, כי אני מעדיף לא להפסיד את עצי המערכה, וחופן מזה שגם אמא וסבתא רוצים להשתתף במעמד ההדלקה, ואם אנחנו נדליק מעצי המערכה אנחנו מוגבלים שרק שם אפשר לשרוף...

הגענו הבייתה, אבא אסף בזהירות את כל העצמות של הקרבן פסח... ואת הקצת שאריות של הבשר שנשאר... אנחנו לבנתיים הכנו את הקרשים... כמו כן אבא לקח גם את השאריות שנותרו מחגיגת י"ד ויצאנו לחצר לשרוף...

הדלקנו את המדורה... אבא עצם את העיניים בדבקות ובירך: אשר קדשנו
במצוותיו וצונו על שריפת הנותר... וקיימנו את המצווה החביבה... עשינו ריקוד
של מצוה... סו"ס יש בזה עניינים נשגבים.. (קח בחשבון: לא פחות משריפת הפתילות)
רקדנו וספרתם לכם ממחרת השבת...

השריפה של קרבן פסח ארכה יותר זמן... סו"ס בקרבן פסח שורפים גם את
העצמות... לעומת זאת בחגיגה... שורפים רק את הבשר שנותר...
השלמנו את מצוות השריפה... וכעת התפנינו לצאת ולהקריב את קרבנות
הרגל... קרבן ראייה וחגיגה...